

25 – Objectief Olympus – Naar de prairies

Proloog

The following editions of 'Across the Pond' will not be in English. We go back to the original language of our journal. At the start of the pandemic, I switched to English to keep more friends in the loop. Writing in Dutch does not mean that COVID and all the accompagning measures are out the door, no, the reason is more basic: Calle prefers to write in Dutch. If you do not understand that language, you can have a look at the pictures of follow us on Calle's Facebook pages.

Voor diegene die de nummering volgen: er liggen inderdaad nog een aantal ongeschreven edities op jullie te wachten. Door de coronafiles ben ik er niet toe gekomen om die te schrijven en te publiceren voordat we vertrokken. Je hebt ze nog tegoed!

Onze laatste zomer in de USA als expats betekent automatisch dat dit onze laatste road trip door dit immens land. Gezien de grote afstand die we in een beperkte tijd moeten afleggen, zitten er volgens planning enkele pittige rijdagen in. Zeker in het begin en op het einde. Hopelijk zullen die niet te zwaar op ons gemoed doorwegen.

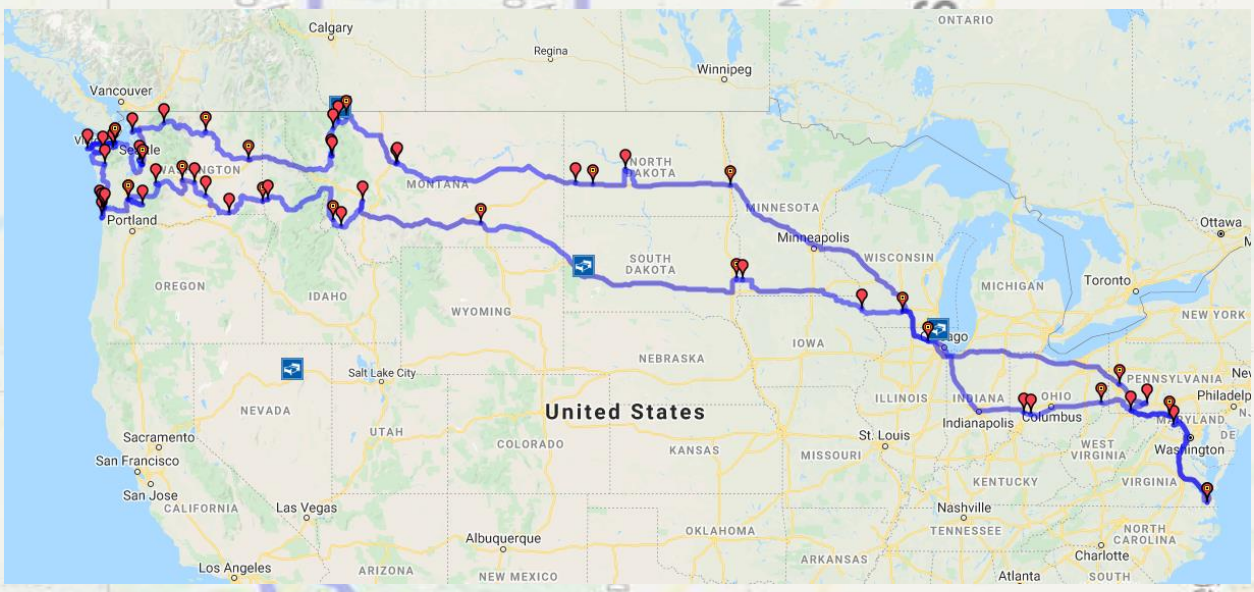

Zoals tijdens de vorige trips zorgt Calle voor het verhaal en de foto's. Ik hou me bezig met het rijden, bewonderen en filmen. Geniet mee van onze reis.

Day 1: Van Thuis, VA naar Clear Spring (MD)

305 mijlen vandaag / 491 km totaal / 18.210 stappen

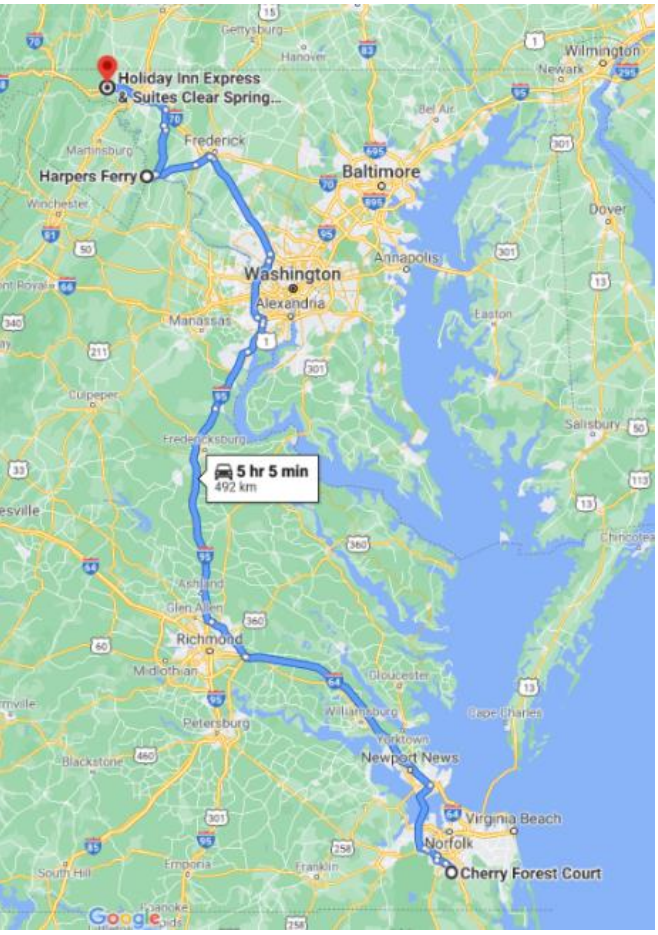

[Calle] Na bijna 2 jaar afwezigheid uit de auteursstoel – in het jaar 2020 heeft er omwille van een reden die aan niemand van jullie uitgelegd hoeft te worden, géén roadtrip à la Van Hoeserlande plaatsgevonden – zit ik er nu terug in. Een beetje onwennig, zeker en vast. Alle belevenissen van ons leven in de States zijn immers door manlief opgetekend geweest, in zowel het Nederlands als (later ook) in het Engels. Even heb ik met het idee gespeeld om eveneens in onze 2de 'spreek'taal te schrijven: tenslotte zijn er aantal vrienden op onze schrijfsels geabonneerd die onze moedertaal niet machtig zijn. Finaal heb ik toch gekozen voor het 'Vlaamsch': niet alleen wil ik niet met de traditie breken, het is nog steeds nét iets gemakkelijker om in je eigenste taal gedachten op papier te zetten.

Ons originele plan was om vorige zomer de ontdekking van Alaska te ondernemen: via de meest noordelijke staten en westkust van Canada naar die verre Amerikaanse staat rijden, daar geruime tijd rondtoeren en dan dwars door Canada terugkeren. Een wereldwijde pandemie heeft hier echter een stokje voor gestoken.

Geen nood, we zijn flexibel: met in ons achterhoofd het gegeven dat we hoogstwaarschijnlijk 4 jaar in de USA zullen vertoeven, schuiven we het Alaska-avontuur een jaartje op en houden we de trip naar Hawaii voor 2022. Echter, ook deze reisaanpassing wordt in de kiem gesmoord: door de onfaire en onverwachte beslissing van Defensie om Hoesy's loopbaan een verplicht Belgisch staartje te geven, moeten we deze zomer terug naar ons apenlandje verhuizen. We worden dus voor de keuze gesteld: het 'koude' Alaska of het 'tropische' Hawaii ...

Aangezien ons hart de knoop niet kan doorhakken – we willen beide bestemmingen doodgraag bezoeken – maken we een rationele keuze. Hawaii kunnen we niet met de auto bereiken, da's sowieso een vliegreis. Met andere woorden, of we nu vanuit de States dan wel vanuit België die 50ste staat bezoeken, het dient per vliegtuig te

gebeuren. Nu hebben we onze grote, vertrouwde Amerikaanse auto nog, en die kan ons perfect naar waar dan ook op het Amerikaanse vasteland brengen. Alaska it is!

En dan de 3de tegenvaller: ja, de coronamaatregelen worden langzaamaan versoepeld, maar de grens met Canada blijft hermetisch gesloten voor niet-essentieel verkeer vanuit de USA. Alaska is dus niet bereikbaar met de auto. Nog even overwegen we om met onze auto naar Washington – de staat, niet de stad – te rijden en daar het vliegtuig richting Anchorage te nemen, maar dit plan wordt afgeblazen wegens het te hoge prijskaartje. Geen roadtrip meer?

De dees is NIET gelukkig met deze optie. We hebben de voorbije tijd al behoorlijk wat tegenslag en –kanting mogen ondervinden. Gaat we Defensie nu ook nog onze reisplannen laten dwarsbomen? Voorzichtig breng ik mijn voorstel bij m'n halve trouwboek aan: wat als we het Canadese gedeelte en Alaska uit onze oorspronkelijk reisroute halen en een roadtrip naar het uiterst noordwestelijke gedeelte van het Amerikaanse continent ondernemen? Weliswaar geen vakantie van 5 à 6 weken, want Seighin moet 2 zogenaamde 'summer school vakken' volgen, zodat hij z'n Amerikaanse middelbare-schooldiploma alsnog kan behalen. Die online-vakken starten spijtig genoeg al op maandag 28/06, dus de maand juli is niet echt een optie om te reizen. Zijn schooljaar stopt echter op vrijdag 18/06, en aangezien de lessen online en hoofdzakelijk 'asynchroon' zijn, kan er een mouw aangepast worden om Seighin tijdens onze ritten te laten studeren. Wonder boven wonder gaat 'onze kleine' hiermee akkoord: liever een kortere familierondreis samen, dan helemaal niets! Yezzz!

En zo komt het dat ik om 07u00 al onder de douche sta, om daarna beneden de vaatwasmachine uit te laden en het ontbijt te maken. Woef is al weg: gisterennamiddag is Hoesy met hem naar NC gereden voor z'n wekelijkse training, waarna Kyle, z'n trainer, hem mee naar huis heeft genomen. Stone heeft nog al bij hem gelogeerd, en is er op zijn gemak. Wij van onze kant zijn gerust dat er goed voor onze viervoeter gezorgd wordt en hij eveneens een fijne vakantie heeft.

We ontbijten buiten op ons terras: de temperatuur is nog heel aangenaam op dit tijdstip, en we genieten van de betrekkelijke rust vooraleer de vertrekdrukte toeslaat. Lunchpakketjes maken, het laatste afwassen, alles in de auto laden – wat een overvloed aan ruimte voor ons gedrieën! – nog snel de laatste 'vergeten' spullen gaan halen ...

Natuurlijk wordt het vooropgestelde vertrekuur, 09u00, niet gehaald: om klokslag 10u00 maken we onze obligate foto op de oprit vooraleer aan ons avontuur te beginnen.

Vandaag staat er een rit van een 4-tal uurtjes op het programma. We vliegen er al dadelijk goed in: tot Seighins 'plezier' snijden we een stukje Amerikaanse geschiedenis aan, meerbepaald de Burgeroorlog.

Het wordt een fijne, rustige rit doorheen Virginia richting buurstaat West-Virginia en omstreeks 14u30 rijden we de parking van Harpers Ferry National Historical Park op (https://www.nps.gov/hafe/index.htm).

Aan het visitor center zitten de rangers niet binnen in het gebouw – nog afgesloten n.a.v. de coronavoorschriften – maar onder een grote tarp vóór het centrum. Een hartelijk welkom, dan de vraag waar onze voorkeur naar uitgaat: 'History? Nature? History & nature?'. We antwoorden bevestigend op de laatste optie, en ze raden ons de 2,6 km lange 'Trail to Lower Town' aan. Er is ook een shuttlebus, maar de wandeling doorheen het bos en langs de Shenandoah spreekt ons meer aan.

Juist voor we het pad opgaan, begeeft mijn sandaal het. OK, effe in de auto mijn meer stevige schoenen halen, en dan kunnen we vertrekken. Al snel merken we dat het geen slechte beslissing is om van schoeisel te wisselen, want m'n sandalen hadden het boswegeltje waarschijnlijk sowieso niet overleefd. Het is heerlijk rustig; mijn mannen lopen een eindje voorop wanneer ik plots geritsel in de struiken naast het pad hoor. Ik houd halt en sta oog in oog met een hinde die me kalm kauwend aankijkt. Wat een traktatie! Ik maak behoedzaam enkele foto's en vervoeg dan m'n tochtgenoten.

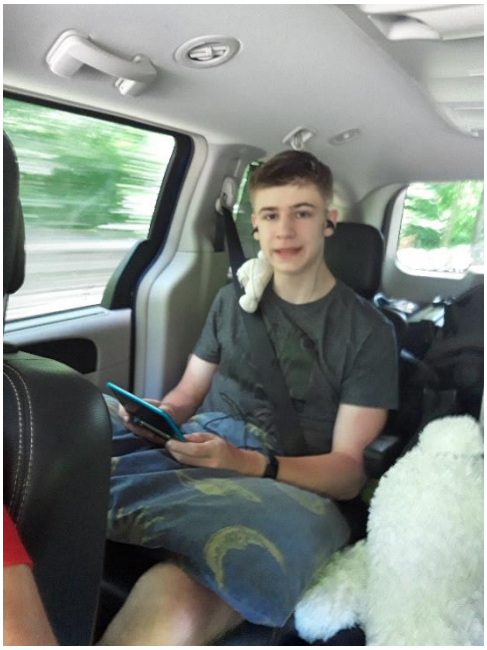
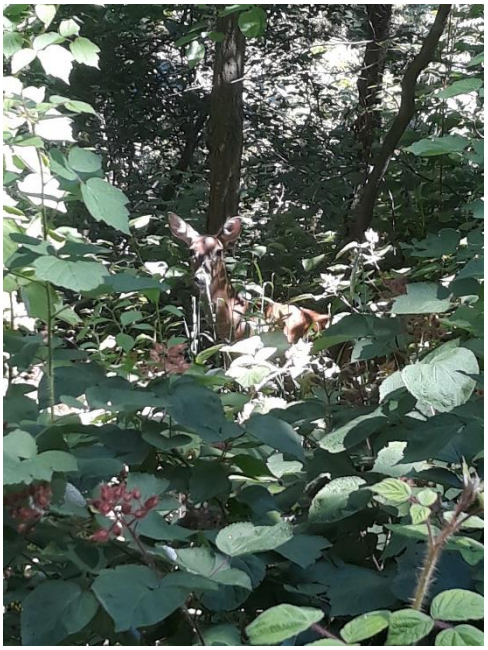

We steken de autoweg over en komen op een pad naast de spoorweg dat ons naar de oever van de Shenandoah leidt. Midden in het groen treffen we de overblijfselen van de 'water tunnels' aan, die het water van de rivier via een niet langer bestaand kanaal naar de industrie van het stadje leidden. Een beetje verder zien we inderdaad de ruïne van een oude katoenmolen.

Aan het einde van de trail klimmen we de trappen aan de rivieroever op en belanden we op 'The Point', een uitstekend stuk juist buiten het stadje vanwaar je een goed zicht hebt op de samenvloeing van de Shenandoah en de Potomac hebt, met aan de overkant de Maryland Heights. Er loopt een voetpad langsheen de spoorwegbrug over de Potomac, dus we steken even de rivier over, richting het C&O (Chesapeake & Ohio) Canal. In de jaren 30 van de 19de eeuw was er een strijd losgebarsten tussen de spoorweg- en de kanaalbouwindustrie, een race die tenslotte gewonnen werd door het transportmiddel op rails.

We keren op onze stappen terug en wandelen het stadje Harpers Ferry binnen. Bij degenen die een beetje op de hoogte zijn van de Amerikaanse geschiedenis, zal de naam allicht een belletje doen rinkelen. Harpers Ferry is gekend vanwege de abolitionist John Brown, die een eind wilde maken aan de slavernij en daarom samen met een handjevol aanhangers in oktober 1859 de wapenfabriek, het wapenmagazijn en enkel andere strategische punten in het stadje bezette. Na 36 uur weerstand werd de groep 'raiders' klemgezet in de kleine brandweerkazerne, waar ze tenslotte overmeesterd werden. John Brown werd beschuldigd van verraad, moord en het aanzetten tot een slavenopstand en enkele dagen later opgehangen. De 'Harpers Ferry raid' wordt beschouwd als de generale repetitie, de 'Tragic Prelude' op de Amerikaanse Burgeroorlog die in 1861 losbarstte ...

Zoals in elk National Park is ook hier de geschiedenis prachtig weergegeven in de vorm van gerestaureerde gebouwen, borden met foto's en verklarende tekst over het verloop van het gebeuren, originele artefacten van die tijd. We gaan even binnen in het 'John Brown Museum', bezoeken de 'Dry Goods Store' – de kruidenier dus - en de 'Provost Marshal Office', bezichtigen de kerk bovenop de heuwel waarop het stadje gebouwd is.

Dan nemen we de shuttlebus terug naar het bezoekerscentrum waar we nog een kleine trail naar Murphy's Farm en de nabije overlook bewandelen. De hele omgeving

ademt Burgeroorlog uit: immers, in 1862 werd hier slag geleverd waarbij de Geconfedereerden een klinkende overwinning op de Unionisten behaalden.

Een uurtje rijden scheidt ons nog van ons hotel in Clear Spring, MD, een rit die Seighin voor zijn rekening neemt. Spijtig genoeg is er geen bereik langsheen deze route, wat mijn kans op het bemachtigen van een Starbucksmok van de staat West Virginia de grond in boort – yep, ze is nog steeds aan het verzamelen!

We checken in bij een olijke receptionist die moet lachen als we antwoorden dat onze 17-jarige zoon ons vergezelt als hij vraagt of we huisdieren mee hebben. Als we met onze bagage binnenkomen, roept hij Seighin bij zich, zegt tegen ons 'Don't be mad!' en geeft hem een hondenkoekje ☺

Onze zoon kiest voor 'Mission BBQ' als eetadresje, maar als we daar arriveren, ziet hij een bord van 'Outback' staan en verandert hij prompt van gedacht. Het wordt een leuk avondmaal, maar spijtig genoeg zijn mijn filet, noch mijn asperges echt warm, en is m'n 'loaded potato' zelfs gewoonweg koud. Ik krijg een nieuwe, ditmaal hete portie, maar daartegen is de rest van m'n maaltijd ook afgekoeld...

Rond 22u00 wandelen we onze hotelkamer terug binnen. Hoesy kruipt omzeggens dadelijk in bed; Seighin en ikzelf blijven tot na middernacht wakker, respectievelijk bezig met gamen en onze gebeurtenissen van vandaag op Facebook posten.

Heerlijk begin van deze roadtrip!

Dag 2: Van Clear Spring (MD) naar Pittsburgh (PA)

253 mijlen vandaag / 898 km totaal / 12.128 stappen

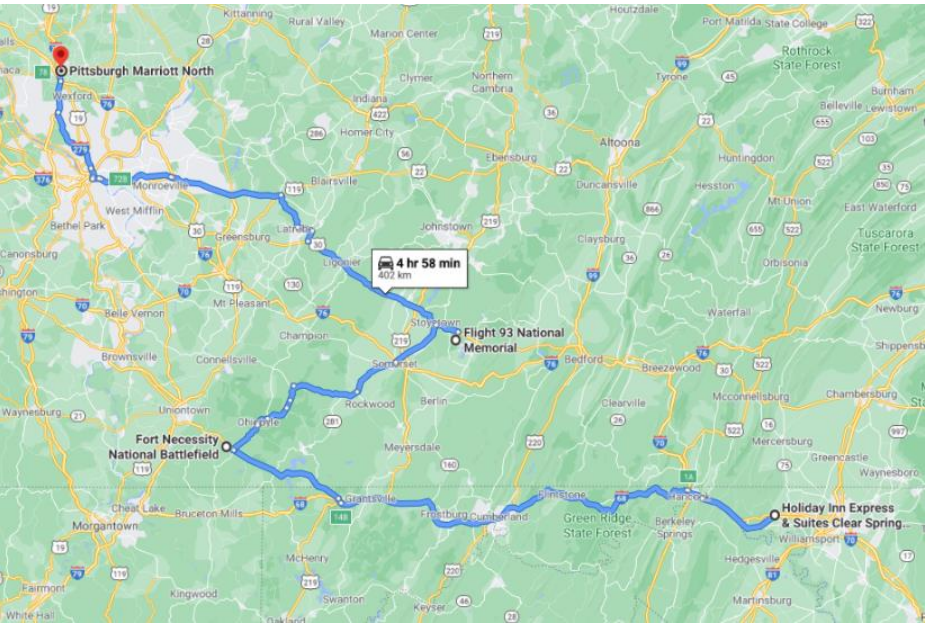

Gisterenavond vond er een ludiek meningsverschil plaats tussen man- en zoonlief: Hoesy heeft het telkens te koud als de airconditioning 's nachts werkt, terwijl Seighin het niet koel genoeg kan hebben. Nieuwsgierig zoek ik meer info over de 'ideale slaaptemperatuur' op: dokters raden een kamertemperatuur rond de 65° F aan, 18,3° C dus. Hoesy verbleekt: zó koud? We gaan voor een 'minnelijke schikking': tot 69° F is goed, dus we kiezen het getal middenin, 67° F ofte 19,4° C. Juist voordat ik ga slapen, zet ik de thermometer 2 graadjes hoger, maar deze ochtend wijst hij toch weer 67° F aan. Hoesy heeft het dus bij tijden frisjes gehad vannacht.

Het plan is om rond 09u00 te vertrekken, maar om 08u15 ligt de kleine nog in zijn nest. Ondertussen hebben wij beiden al gedoucht, en heb ik fruitsla klaargemaakt – note to myself: best geen 'tere' vruchten zoals frambozen, aardbeien, bramen, ... meer meenemen op roadtrip! Wij gaan alvast naar de ontbijtruimte, waar het self-servicegedeelte afgesloten is en we aan een geïmproviseerde balie onze 'bestelling' mogen doorgeven. Seighin verschijnt een tijdje later, knorrig – ik heb niet genoeg geslapen: duuuh! – en tegen dat hij op de kamer terugkeert, hebben wij onze tanden al gepoetst, is de afwas gedaan en ongeveer alles ingepakt.

Ik maak van de 1,5 uur durende rit naar onze eerste stop van vandaag gebruik om het relaas van onze avonturen verder aan te vullen. We rijden doorheen een glooiend landschap, steken de grens met Pennsylvania over en bereiken 'Fort Necessity National Battlefield' rond 11u30 (https://www.nps.gov/fone/index.htm). De

weg die ons naar die plaats brengt, de huidige US40, wordt aangekondigd als 'The National Road'. Een eigenaardige benaming, die ons uitgelegd wordt door de vriendelijke ranger die ons in het visitor center verwelkomt. Begonnen aan de aanleg ervan in het begin van de 19de eeuw, is 'The National Road' de allereerste door de Amerikaanse overheid gefinancierde autoweg die het oosten met het westen verbond. Hij vormde een ontsluiting van het westen voor de kolonisten, terwijl hij een route in oostelijke richting betekende voor boeren en handelaars die hun waren daar aan de man gingen brengen.

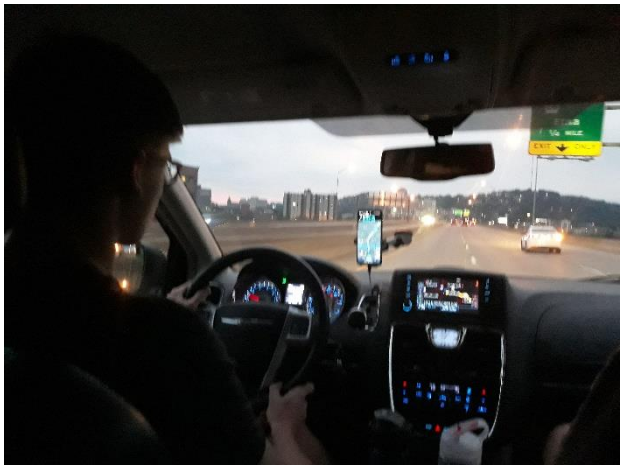

Zoals we ondertussen gewoon zijn, is ook dit bezoekerscentrum uitgerust met een zeer informatieve tentoonstelling over wat er zich juist op deze plaats afgespeeld heeft, met een 22-jarige George Washington in de hoofdrol. Dit gebied staat bekend als 'the Ohio Country' en was in de 1ste helft van de 18de eeuw bevolkt door talrijke indianenstammen, een buffer tussen de Franse bezittingen in het noorden en het westen enerzijds en de Britse nederzettingen in het oosten anderzijds. In de vroege jaren 1750 echter ontstonden er disputen over het eigendomsrecht over 'Ohio Country'. De Fransen, verontrust door de naderende Britten die onder leiding van Washington een weg doorheen het gebied aan 't aanleggen waren, werden verrast door deze laatsten, waarbij hun aanvoerder, de Jumonville, het leven liet. Washington besefte dat dit niet zonder gevolgen zou blijven en bouwde 'uit noodzaak' een versterkt kampement in een nabijgelegen weiland: 'Fort Necessity' was geboren.

Op 3 juli 1754 omsingelden de Fransen en hun Indiaanse bondgenoten onder leiding van de broer van de Jumonville het fort en openden vanuit de bescherming van de omringende bossen het vuur. 1 dag lang

werd er gevochten, waarna Washington zich genoodzaakt zag om een 'eervolle overgave' te tekenen.

Tot zover de geschiedenisles. Op het middaguur worden we uitgenodigd in het cinemazaaltje om de naar goeie gewoonte levensecht nagespeelde, realistische documentaire te bekijken. 20 minuutjes later staan we terug in de grote ruimte en bezoeken we de rest van de tentoonstelling. Dan komt de vriendelijke ranger ons mededelen dat zijn collega buiten wacht om aan de geïnteresseerden een rondleiding te geven. Op deze invitatie gaan we graag in, gezien onze ervaringen met uiteenzettingen door rangers in andere nationale parken.

Wat volgt, is een wandeling naar het fortje, met op bepaalde punten een stop voor een onderhoudende weergave van de gebeurtenissen. Op het einde van de weg, op een open plek aan de bosrand, staan een aantal zit-boomstronken in een halve cirkel opgesteld. Twee mannen staan ons op te wachten, re-enacters aan hun kleding te oordelen: de ene een Frans-Canadese militie-man, de andere een indiaan, van de Delawarestam zou al gauw blijken.

Onze ranger geeft na een korte inleiding het woord door aan de 2 heren. Ze doen beiden hun verhaal over het leven in het midden van de 18de eeuw. Ze vertellen – zoals het een goede re-enacter betaamt – heel natuurlijk, alsof ze leven in de periode die ze beschrijven. We vernemen hoe die mensen zich kleedden, voedden, hoe ze opgeleid werden tot lid van de militie/krijger, hoe en met welke wapens ze vochten. Tot slot krijgen we nog een kleine demonstratie van het laden en afvuren van een musket.

Terug aan de auto besluiten we een korte picknick in te lassen vooraleer we koers zetten naar de 2de bezienswaardigheid van vandaag. We volgen de pijltjes naar de 'picknick area' en komen terecht midden in het bos met her en der tafels en banken onder de bomen. Op sommige plekken staan er ook rudimentaire BBQ-stellen. Het is duidelijk dat deze plek gebruikt wordt om met gezinnen of vrienden een dagje picknicken in de natuur door te brengen. We palmen een tafel in en smeren onze bokes. Doordat we de enige aanwezigen zijn, is het heerlijk rustig: enkel het gefluit van verschillende vogeltjes is te horen.

'Flight 93 National Memorial' ligt op anderhalf uur rijden van Fort Necessity (https://www.nps.gov/flni/index.htm). Ik benut de tijd om alvast aan m'n relaas van vandaag te beginnen. Het is nog geen 16u00 als we arriveren. Er staan wel wat auto's op de ruime parking, maar overdreven druk is het geenszins. We wandelen naar het dichtsbijzijnde gebouw in de veronderstelling daar de nodige informatie te kunnen krijgen, maar het blijkt niet het visitor center te zijn. Dan maar naar het infobord: aha, het immense, strakke gebouw aan onze linkerkant herbergt het bezoekercentrum! Het grijze pad dat ernaartoe leidt, 'The Flight Path Walkway', volgt de laatste mijlen van United Flight 93 voordat het vliegtuig neerstortte op die noodlottige septemberochtend.

We lopen eerst tot aan het einde van de weg, waar we via een platform een blik kunnen werpen op de plek waar de crash plaatsvond. Dan keren we op onze stappen terug om halverwege het visitor center binnen te gaan. Geen ranger die ons begroet

ditmaal: ze zijn allen druk bezig om de klanten in het souvenirswinkeltje te bedienen. Geen nood, de inrichting wijst ons de weg: op enorme panelen staat het verhaal van de onfortuinlijke bemanning en passagiers weergegeven. We bekijken en lezen de metershoge panelen in chronologische volgorde en vernemen in detail het verloop van die ochtend van Nine Eleven. Luchtverkeerplannen, weergaven van conversaties aan boord, foto's van onmiddellijk na de crash en de eerstehulpverleners, afbeeldingen van de slachtoffers, spullen die aan hen toebehoorden, onderdeeltjes van het vliegtuig, memorabilia die familieleden, vrienden en omwonenden meegebracht hebben, tekeningen en kunstwerkjes van schoolkinderen uit de omgeving, alles is er. Het is een serene, maar tegelijkertijd toch oer-Amerikaanse weergave van de feiten: niemand kan onberoerd blijven als je dit bekijkt. Met een gevoel van onbehagen beluister ik de laatste boodschappen die de passagiers aan hun geliefden via telefoon bezorgd hebben: de krop in m'n keel wordt alleen maar groter...

Terug in de buitenlucht volgen we het kleine paadje dat doorheen de in bloei staande velden naar de Memorial Plaza en de Wall of Names leidt. Ook hier confronterend in eenvoud: de vermelding van 'and unborn child' naast de naam van een vrouwelijke reiziger, de naam van de Japanse passagier niet alleen in het Engels, maar ook in het Japans. Ik trek een foto van het grote rotsblok dat iets verderop achter een muurtje de grens van de plaats van de crash aangeeft.

Seighin keert terug naar de auto om een babbeltje met z'n oudste broer in België te kunnen doen, wij blijven nog even ter plaatse, mijmerend. We raken aan de praat met enkele andere toeristen en een ranger en wisselen van gedachten over die verschrikkelijke dag in september 2001. Kan je je nog herinneren wat je aan 't doen was, waar je was toen de aanslagen gebeurden? Denk je dat het vliegtuig gecrasht is doordat de passagiers de controle probeerden terug te nemen? Al die partners, kinderen, ouders die iemand verloren die dag, maar wat met de achtergebleven huisdieren van de alleenstaanden? Over een ding is iedereen het roerend eens: de bemanning en passagiers van Flight 93 zijn helden. Door hun optreden is een aanslag op het Capitool verijdeld.

Seighin is nog steeds aan 't babbelen als we terug aan de auto komen. We maken nog 1 tussenstopje vooraleer het park te verlaten, bij de 'Tower of Voices'. Deze toren is opgericht als eerbetoon aan de helden van Flight 93. Hun stemmen worden belichaamd door 40 windgongen die bewogen door de bries klanken voortbrengen.

Gebruikmakend van een 'helder momentje' in de verbinding – de bereikbaarheid van onze GSM's is niet

echt optimaal deze reis – kies ik lukraak een eetadresje halverwege onze route naar ons hotel uit. Waze laat ons halt houden bij 'The Lamplighter', een ouder etablissement met simpele inrichting en eenvoudige, maar best lekkere gerechten.

Wederom neemt Seighin het laatste stukje van het traject voor z'n rekening. We passeren langs Pittsburgh – spijtig, deze stad hebben we nooit kunnen bezoeken! – en arriveren veilig en wel in het Marriott hotel. Hmmm, dit behoort tot een betere keten. Hoe hebben we hier een kamer kunnen vastkrijgen? Onze boeking staat echter wel degelijk genoteerd, zodat we even later met een volgeladen trolley naar de 1ste verdieping aka 2nd floor kunnen gaan. Mooie kamer, dat wel, maar oesje, er is slechts 1 - weliswaar kingsize - bed! No way dat die kleine bij ons gaat slapen!

We kijken de reservatie na en ontdekken in kleine lettertjes 'Hotel chooses bed type'. Dang, we hadden toch wel verwacht dat men bij 3 volwassenen de voorkeur aan een kamer met 2 queensize bedden zou geven! We proberen nog even aan de onthaalbalie een andere kamer te verkrijgen, maar ze zijn onvermurwbaar: er is een sofabed. OK, maar geen beddengoed! Yep, dat wordt dan wel gebracht.

Voor een hotel van deze klasse moet ik zeggen dat de service zwaar tegenvalt. Alhoewel er voor de leden van het hotelprogramma gratis internet is – Hoesy is lid - krijgen we geen toegang. Er zijn maar voor 2 personen handdoeken, dus de mens die de lakens heeft gebracht, mag nog eens terugkomen. Het koelkastje werkt niet naar behoren en er is nergens een knop om de temperatuur te regelen, te bespeuren. Neen, geef mij dan maar de Holiday Inn, die lager geklasseerd staat, maar waar alles op maat van de klant wordt aangeboden!

Hoesy is knorrig en kruipt wederom heel vlug onder de lakens. Aangezien we morgen een zeer lange rit voor de boeg hebben en dus vroeg moeten opstaan, neem ik vanavond nog een douche en was ik m'n haar, zodat ik dit morgenochtend al niet meer hoef te doen. Ik brei een einde aan het dagverslag, droog nog snel m'n haar en knip dan ook het licht uit. Het posten van onze avonturen + foto's van vandaag op Facebook zal tot morgen moeten wachten!

26 – Objectief Olympus – Prairieland

Dag 3: Van Cranberry Township (PA) naar Fitchburg (WI)

654 mijlen vandaag / 1951 km totaal / 5334 stappen

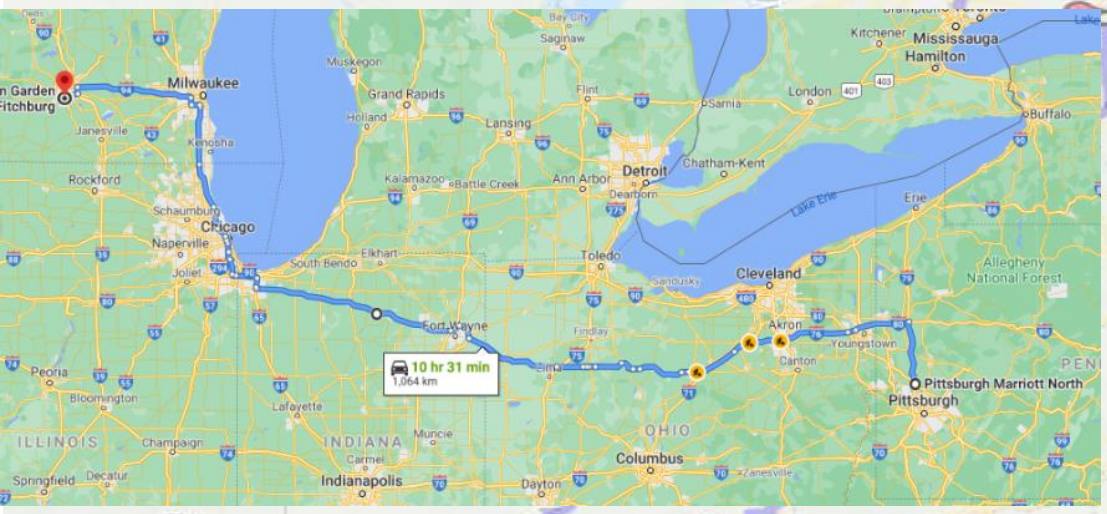

Het kan niet anders dan dat ik al in een kingsize bed geslapen heb, maar wauw, wat een ruimte! Ik moest me echt helemaal uitstrekken om m'n halve trouwboek terug te vinden ☺

Seighin heeft z'n alarm op 06u25 ingesteld, met het vaste voornemen om een tijdje in de fitnessruimte van het hotel te gaan doorbrengen. Echter, buiten een slaperige beweging van z'n hand om de wekker het zwijgen op te leggen, is er niet veel actie in z'n bed. Zelfs een zorgvuldig gemikt hoofdkussen kan hem niet op andere gedachten brengen. Definitely not a shining-bright-and-early-guy, die jongste zoon van ons!

Hoesy springt onder de douche terwijl ik alvast het ontbijt klaarmaak: niet alleen is dit niet in de prijs van de overnachting inbegrepen, ons fruit mag zeker niet de kans krijgen om te bederven. Op het menu deze ochtend staan aardbeien, meloen en bosbessen. Samen met cruesli, yoghurt en een beker hotelkoffie is dit een goed begin van de dag, toch?

Vandaag staat er niets op het programma, buiten een lange, lange rit van een 10-tal uur. Het zal dus een tamelijk kort relaas over onze activiteiten worden, vrees ik.

Het is een grijze, overtrokken lucht waaronder we vertrekken. Eens onderweg heeft de zon moeite om door het wolkendek te breken. Om 09u15 laten we Pennsylvania achter ons en rijden we Ohio binnen. Een uurtje later houden we halt

aan een benzinestation om te tanken en maken we van de gelegenheid gebruik om een sanitaire stop in te lassen. Hoesy heeft dan al een kleine 2 uur gereden, dus Seighin neemt het stuur over. Hij heeft pech: het begint lichtjes te regenen, en al gauw moet hij de ruitenwissers aanzetten. Even later wordt de nieuwbakken chauffeur ook nog eens getrakteerd op wegenwerken: het verkeer moet over 1 versmalde rijstrook. Op deze manier doet hij natuurlijk wel voldoende ervaring op in alle mogelijke rij-omstandigheden!

Nog steeds laat de 4G-service zeer te wensen over, eigenaardig genoeg deze keer niet alleen bij mij, maar ook bij m'n medereizigers. Meestal ben ik het die zit te sakkeren op het gebrek aan bereikbaarheid, terwijl de rest vrolijk in internetland vertoeft. Geen nood, ik kan me zeker bezighouden. Na het begin van ons dagelijks relaas geschreven te hebben, begin ik aan een werkje dat zich al enige dagen opdringt: m'n GSM geeft constant aan dat z'n opslagcapaciteit quasi bereikt is. Vreemd, want er zit een extra geheugenkaartje in, maar om een of andere duistere reden worden zaken zoals foto's daar niet op bewaard. Tot hiertoe heb ik ook nog geen manier gevonden om de kiekjes manueel over te zetten. Dus hou ik grote schoonmaak door m'n GSM aan m'n laptop te koppelen en alles te transfereren.

Om 13u00 steken we opnieuw een staatsgrens over, onder een indrukwekkende wolkenformatie – nee, géén regen, gelukkig: bye Ohio, hello Indiana! Een klein half uur later een kreet die zowel chauffeur Seighin als ondergetekende doet opschrikken: niks aan de hand, alleen heeft co-piloot Hoesy een bord van Starbucks opgemerkt. Met zijn vorige misrekening nog vers in het geheugen let hij nu extra goed op dat hij geen Starbucks mist in die staten waarvan ik nog geen mok heb. Even later is m'n eerste mug van deze roadtrip een feit: eentje schrappen op mijn lijst!

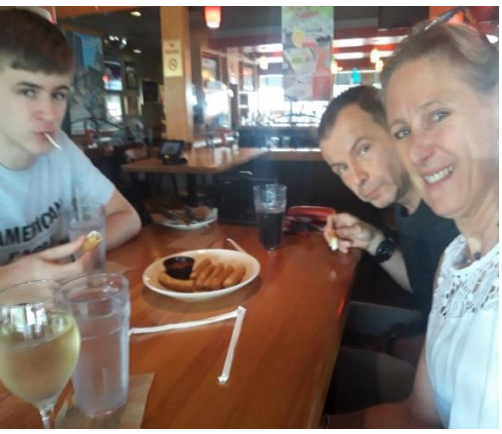

Aangezien we tamelijk laat in ons hotel zullen arriveren, is er besloten geweest om onze warme maaltijd deze middag al te eten. Onze keuze is op een Olive Garden langsheen de autosnelweg gevallen: Hoesy heeft zin in pizza, Seighin verlangt naar pasta. Helaas: bij het binnenkomen worden we dadelijk attent gemaakt op het feit dat er een wachttijd van 40 à 50 minuten is. Nope, zoveel tijdverlies kunnen we ons niet veroorloven! Dan maar een simpele (lees: meer ongezonde) hap in de naburige Applebee's!

Opnieuw wordt er van chauffeur gewisseld. De Waze geeft nog een dikke 5 uur rijtijd aan. We vragen ons af of we vandaag ergens op onze route niet van tijdzone wisselen: de grens tussen EST en CST moet zich in de buurt bevinden, alleen vinden we met geen mogelijkheid de exacte info terug. Nog maar eens naspeuren via Google, zolang er weer verbinding is... Aan de hand van pagina's die maar half geladen worden en info die in stukken en brokken binnenkomt, kan ik tenslotte uitvogelen dat de tijdgrens NIET op de staatsgrens tussen Indiana en Illinois ligt, maar wel tussen de counties Marshall en Starke in Indiana. Ik merk het bordje dat deze overgang aangeeft ook op tijd op, alleen is het meestal erg kleine bordje dat de verandering in tijd aankondigt nergens te bespeuren. Waarschijnlijk opgesteld aan de andere kant van de rijbaan ... Enfin, we zijn nu een uurtje jonger, wat betekent dat we deze nacht ook een extra uurtje kunnen slapen: fijn, want de lange rit is best vermoeiend.

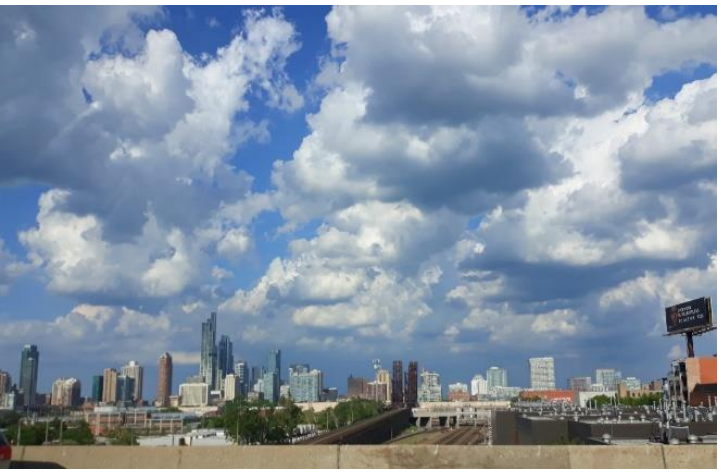

We zijn nog niet eens in Illinois als we in een file terechtkomen. Tja, zaterdagavond in de buurt van de grootstad Chicago... Benieuwd hoe het er hier aan toe gaat tijdens de avondspits van een normale werkweek! Hoesy merkt een bord op dat verkondigt dat de Jackson Five van deze buurt zijn: wist ik niet...

Van de tijd die we 'bijgewonnen' hadden dankzij de verandering van tijdzone, verliezen we een flink deel in de opstoppingen op de ring rond 'The Windy City'. Stiekem ben ik blij dat mijn gepokt-en-gemazelde chauffeur aan het stuur zit, en niet onze jonge, onervaren bestuurder. Zelfs voor Hoesy is het opletten geblazen in deze wirwar van auto's en vrachtwagens!

Eens Chicago uitdeint in rustige buitenwijken, stuurt Waze ons van de snelweg af voor de jacht op een Illinois-mok. We belanden in een kleine woonbuurt waar geen Starbucks te bespeuren is. Vreemd ... Ik geef de zoekopdracht opnieuw in en ditmaal verkrijgen we wél het beoogde resultaat... 't is te zeggen: in de Target is er een kleine Starbuckshoek. Nope, de gewenste mug is niet in voorraad. Ik overweeg al om de zoektocht af te blazen, als Waze een andere hit aanbiedt, op een dikke mijl van waar we ons nu bevinden. OK, nog eenmaal proberen. En inderdaad, een tiental minuten later kan ik ook het Illinois-exemplaar op mijn lijstje afstrepen!

De rest van de rit verloopt zonder noemenswaardige voorvallen... of toch? Een maffe autobestuurder in een knalrode sportwagen haalt Hoesy die op het linkerrijvak aan 't rijden is, langs de smalle pechstrook links in, scheert rakelings voor de neus van onze auto voorbij en zigzagt vervolgens aan hoge snelheid langs de andere weggebruikers verderop. Als dit maar goed afloopt...

Om iets na 21u00 rijden we met een zucht van verlichting de parking van ons hotel in Fitchburg, WI op. De jonge receptioniste legt automatisch de link met Nederland bij het horen van Hoesy's achternaam. Nee, wel dichtbij: van België! Ze correspondeert met een Nederlandse internetvriendin en 'she speaks Dutch'. Yep, wij óók!

Er zijn geen bagagekarretjes voorradig, dus het wordt een fameuze sleurbeurt naar onze kamer op de 2de verdieping. Tot Seighins opluchting zijn er 2 twinsize bedden. We installeren ons en genieten in alle rust van ons avondmaal in de vorm van bokes en fruit.

Morgen wordt het opnieuw een dag van enkel rijden, wel 'slechts' 7 uur. Deze nacht kunnen we dan ook wat langer slapen: Hoesy wil graag om 09u00 vertrekken. Hij en Seighin overwegen om te gaan fitnessen morgenochtend; ik laat ze rustig plannen: ik heb een Skypedate met m'n ouders.

Er is een degelijke internetverbinding aanwezig, dus ik kan eindelijk onze foto's en verhalen van de afgelopen 2 dagen op Facebook posten. Dit werkje neemt meer tijd in dan ik geanticipeerd had: m'n beide mannen liggen al te slapen als ik het licht uitknip.

Dag 4: Van Fitchburg (WI) naar Fargo (ND)

498 mijlen vandaag / 2753 km totaal / stappen

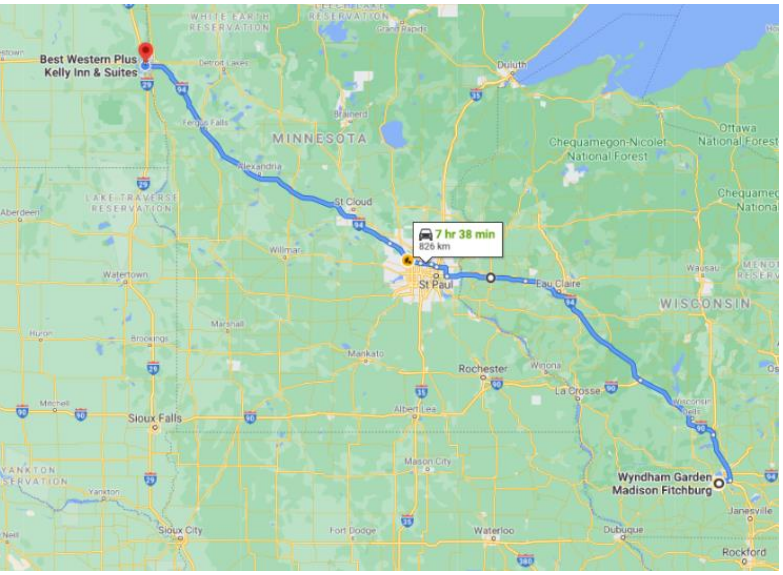

Met een schok word ik wakker: iets klopt er niet! M'n nacht is maar zozo verlopen: enkele keren wakker geweest en een zwaar hoofd. Ik werp een blik op m'n Tomtom-stappentellerke: 09u10! Wát??? Verdwaasd grabbel ik naar m'n GSM: 08u10. Just, m'n Tomtommeke is nog niet gesynchroniseerd met de nieuwe tijdzone. Maar toch: 08u10? Ik had m'n ontwaakfunctie toch geactiveerd op m'n GSM? Nope, dus niet. Shit, naar alle waarschijnlijkheid heb ik dan ook m'n Skype-afspraakje met mama en papa gemist! Ik start m'n laptop op en merk dat m'n ouders me inderdaad een keer of 8, 9 proberen te bereiken hebben. Hè, jammer! Ook eigenaardig dat m'n GSM geen teken van leven gegeven heeft: hij staat weliswaar op trilfunctie ingesteld 's nachts, maar dit had ik zeker gehoord!

Ik stuur snel een berichtje naar m'n ouders en spring vervolgens in allerijl onder de douche. Stom dat ik me schuldig voel: m'n 2 reisgenoten hadden evengoed een alarm kunnen instellen. De toon is echter gezet: deze dag is niet fijn begonnen, en 't ziet er niet naar uit dat het snel zal verbeteren. Het toilet dat niet meer deftig wil doorspoelen, is hier een bewijs van.

Zenuwachtig probeer ik zo snel mogelijk de fruitsla te bereiden. Het neemt veel meer tijd in beslag dan ik zou willen om de aardbeien, appels en ananas te snijden (hihi, triple A!). Finaal zitten we dan toch op ons bed ons ontbijt naar binnen te werken: ondertussen bekijk ik diagonaal de binnengekomen berichtjes en mails. Papa heeft me laten weten dat ze om 15u00 Belgische tijd ergens verwacht zijn: vandaar dat ze niet op m'n herhaalde oproepen reageren. 'n Gemiste kans!

Het haastig verder opruimen en afwassen brengt niet echt aarde aan de dijk: een uur later dan gepland zijn we nog steeds de auto aan 't inladen. De sfeer voelt een beetje gespannen aan als we met Seighin aan het stuur – 'ik neem het 1ste deel van de rit wel voor m'n rekening, want ik heb genoeg geslapen!' – van de parking rijden. Naar goeie gewoonte zit ik in de zalig ruime zetel in het middengedeelte van de auto: omdat ik geen Amerikaans rijbewijs heb, mag ik niet als copiloot fungeren als Seighin rijdt. Geen erg: ik hou me bezig met m'n GSM en ons reisverslag.

Nadat we even een sanitaire stop hebben gehouden, kan ik de meest recente versie van mijn net geschreven verslag niet meer terugvinden. Ja, ik had inderdaad moeite met een 'read only'- boodschap, vandaar dat ik m'n schrijfsel onder een andere naam had opgeslagen. Beide versies tonen me echter het niet aangevulde document van eerder deze ochtend. Ook Hoesy vindt niets recents terug. Verdomme, mag ik alles opnieuw schrijven! Zie je wel dat het een off-day is!

Deze ochtend was het aanvankelijk warm, maar gaandeweg neemt de bewolking toe en begint het te motregenen. Gelukkig is er niet veel verkeer op de snelweg en komen we slechts 1 file tegen, veroorzaakt door een recente aanrijding tussen 3 wagens. Ietsje later wijkt de nattigheid voor een zonnetje dat af en toe komt piepen. De weg voert ons door een glooiend, groen landschap met her en der grote boerderijen: Wisconsin wordt dan ook 'The Dairy State' genoemd.

De heren proberen tot een overeenkomst te komen wat het lunchadresje voor deze middag betreft. Seighin heeft zin in een steak, maar we zijn nog maar eergisteren in de Outback geweest. Ook geen pasta, want dat hebben ze gisteren in de Applebee's gegeten. Mijn voorstel, 'Cheesecake Factory', valt in goede aarde, maar is niet uitvoerbaar wegens té ver verwijderd. Hoesy's 'Panera Bread' wordt verworpen door Seighin, en in een hamburgertent heeft geen van ons gedrieën zin. Mexicaans misschien? Op goed geluk voert Hoesy de coördinaten van een 'familierestaurantje' in: we zullen wel zien waar we terechtkomen.

Het stadje – als je het al zo kan noemen - heet 'Eau Claire'. Het ziet er slaperig uit: vele eetgelegenheden die we passeren, zijn gesloten. En dit op de Amerikaanse Father's Day! Ons restaurantje ligt op de hoek van 2 straten en is gelukkig wél open. Het ziet er een beetje onderkomen uit, maar eens binnen wanen we ons dadelijk in een typisch Amerikaans eetplaatsje van de jaren '60, '70: simi-leren

zitbanken, oudere prenten en reclamebordjes aan de muur, huiselijke gordijntjes. Zelfs de 2 TV-schermpjes in de hoeken zenden een serie van midden 1960 uit.

Het menu straalt dezelfde sfeer uit: sandwiches, hamburgers & fries, steaks. Ach, we zijn hier nu toch, we kunnen er evengoed het beste van maken. De dienster begroet ons met 'Happy Father's Day to you, sir!' en vraagt ons nieuwsgierig waar we vandaan komen. We leggen uit dat we Belgen zijn die in Chesapeake, VA wonen en een roadtrip naar Washington State aan 't ondernemen zijn. Dat vindt ze zichtbaar interessant, en informeert of we per toeval in het restaurantje beland zijn, dan wel ernaar op zoek gegaan zijn. Als ze hoort dat we graag afwisselen, dus niet altijd perse restaurants van gekende ketens bezoeken, maar af en toe liever de authentieke sfeer willen proeven, stemt ze volmondig in.

Onze lunch wordt vanzelfsprekend een typisch Amerikaanse aangelegenheid: hamburgers, fries, fried jumbo shrimps, coke. Versgebakken pie hebben ze vandaag jammer genoeg niet, maar we kunnen wel nog de oertraditionele koffie krijgen... of toch niet: ze hebben juist de kan leeggegoten. Als ik aan de kassa ga betalen – we krijgen een handgeschreven rekening – zie ik onder een stolp muffins staan: vlug nog eentje uitkiezen voor 'on the road'. De dienster wenst ons 'Safe travels!' en nodigt ons uit om terug binnen te springen op onze terugweg.

Vader Hoesy kruipt achter het stuur, dus ik verhuis naar de copilootplaats. De muffin met kaneelsmaak is heerlijk vers en smaakt lekker. Bij een steeds wisselend weerbeeld – het ene moment schijnt de zon, het andere ogenblik wordt het gitzwart en valt de regen eensklaps met bakken uit de hemel – rijden we de grens met Minnesota over. Hoeveel staatsgrensovergangen zijn we al gepasseerd tijdens deze roadtrip? Ik ben de tel kwijt...

Om iets voor 17u00 belt onze oudste zoon via Messenger. Hij zit momenteel in België en logeert bij z'n zus en haar gezinnetje. We hebben de kans om enkele minuutjes met elkaar te kletsen vooraleer de verbinding wegvalt. We kunnen nog enkele berichtjes over en weer sturen; zo spreken we af dat hij ons een van de komende ochtenden op hotel gaat proberen te bereiken. Ik geef hem nog mee dat we wel elke dag vroeg op pad zijn en het tijdverschil met België alleen maar vergroot de komende dagen.

Een half uurtje voordat we de grens met North Dakota oversteken, gaan we noodgedwongen even de snelweg af voor een tankbeurt. Aan de overkant van de baan staat er een behoorlijk groot standbeeld van een vogel. Nieuwsgierig gaan we een kijkje nemen. In 1ste instantie denken we een patrijs voor ons te hebben, maar het blijkt om een 'Greater Prairie Chicken' te gaan, een inheemse vogel van Minnesota. Grappig om dit zomaar een beetje verloren langs de snelweg aan te treffen!

Om iets na zevenen bereiken we Fargo, ND, de plaats waar we deze nacht verblijven. Van zodra we uitstappen, merken we de ludieke verwijzingen naar de ruige fauna van North Dakota op: her en der beklimmen beren de gevel van het hotel, evenals het terras van sommige hotelkamers. Aan de ingang staat er een ludieke berenbank en hangt er een beer in een van de pilaren van de overkapping. Ook binnen worden we dadelijk aangenaam onthaald door natuurverwijzingen: veel hout in de afwerking, een grote, centrale, stenen open haard, afbeeldingen van herten en dierenpoten op de vloertegels. In onze kamer hangen foto's van wilde paarden aan de muur; diezelfde dieren sieren ook het douchegordijn. Originele aankleding!

Zowel de Starbucks als de Walmart liggen op slechts enkele minuutjes rijden van ons hotel, dus besluiten Hoesy en ik vanavond al de noodzakelijke boodschappen te doen, des te minder tijd verliezen we morgenvroeg. De Starbucks zelf is gesloten:

alle aankopen dienen aan de drive-thru te gebeuren. De jongedame die de bestelling opneemt, moet

2x informeren wat we juist nodig hebben: een mok van North Dakota? Heu, ja, fine choice! In de Walmart schaffen we blauwe bessen (organic, natuurlijk!), brood (eveneens organic), melk (ook die is organic) en water aan.

Terug op onze hotelkamer eten we op ons gemakske onze boterhammen en brengen we de rest van de avond al gamend (Seighin), werkend (Hoesy) en schrijvend door. Ik dubbelcheck m'n wekker zodat we de farce van deze ochtend niet opnieuw meemaken. Misschien kan ik morgenvroeg wel even met m'n ouders skypen?

27 – Objectief Olympus – Half tank land

[Hoesy] De vorig titels spraken voor zich, maar ik vrees dat alleen diegene die in dit deel van de USA gereden hebben weten wat ik met 'half tank land' bedoel. Een woordje uitleg is dus op zijn plaats. Tijdens de voorbereiding van onze vorige oversteek had mijn Nederlandse collega Idzerd me gewaarschuwd om er voor te zorgen dat we steeds minstens een halve brandstoftank bezine hadden. "Als je met minder dan een halve tank een pompstation tegen komt, ga dan tanken!" was zijn advies. Natuurlijk sloeg ik die in de wind en dus strandden we na veel stress en op benzinedampen in een station van de laatste hoop.

Dit zou me niet meer overkomen: altijd zorgen dat je minstens een halve tank hebt, want bijvulmogelijkheden zijn hier zeldzaam. Zo eens om de 100 mijl!

[Calle]

Dag 5: Van Fargo (ND) naar Dickinson (ND)

338 mijlen vandaag / 3297 km in totaal / 11500 stappen vandaag

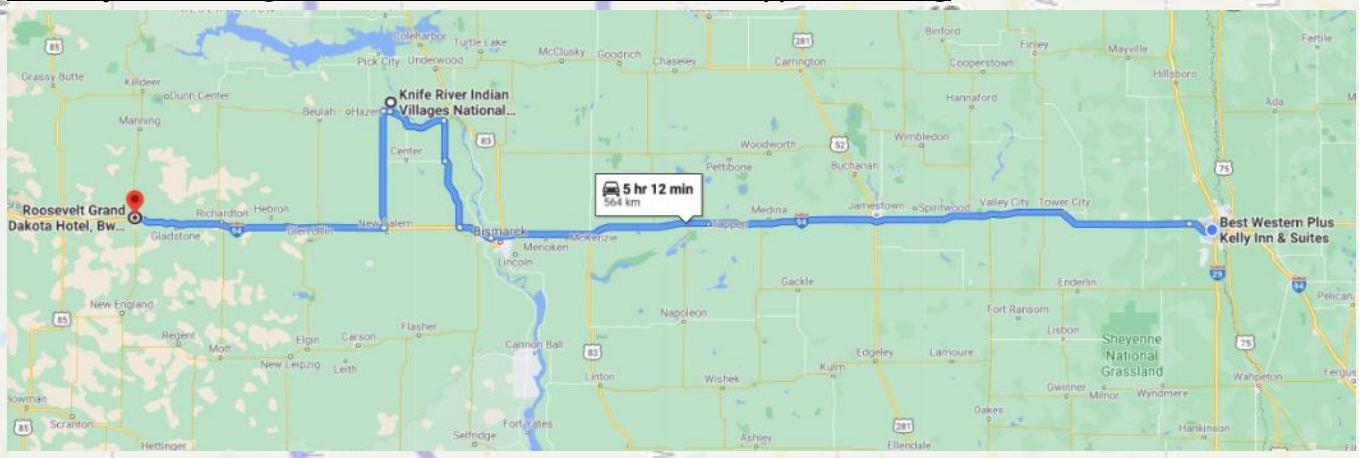

Aangezien de overijverige airco gisterenavond al gewoon té veel lawaai maakte als je hem inschakelde, had ik hem wijselijk op non-actief gezet. Dat maakt wel dat ik deze nacht enkele keren wakker geworden ben wegens té warm, maar m'n ventje zal zeker geen kou geleden hebben! Toch dommel ik elke keer weer in, en is het de wekker die me om 07u00 uit een heel rare droom doet ontwaken.

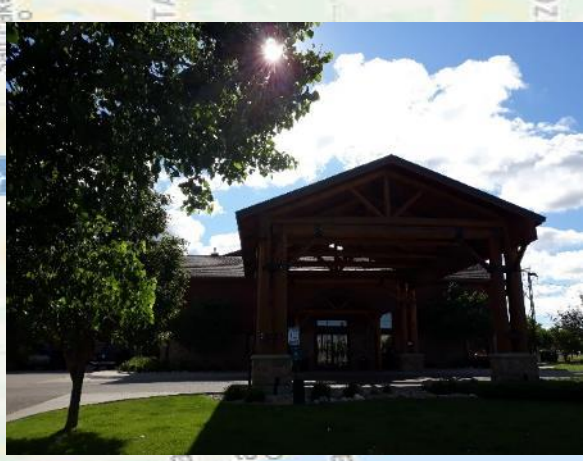

Seighin is verbazingwekkend snel uit bed: hij springt in z'n sportoutfit en vertrekt naar de fitness. Wij nemen allebei een verkwikkende douche en begeven ons dan naar de ontbijtruimte. Ik denk dat het de 1ste keer is in maanden dat we opnieuw aan een buffet

mogen aanschuiven en zélf ons ontbijt mogen nemen. Het is nog steeds een beetje onwezenlijk ...

Als we terugkeren op onze kamer is zoonlief nog steeds niet komen opdagen. Hij heeft nog een 40-tal minuten vooraleer we vertrekken ... Wij ruimen in afwachting alvast alles op en poetsen onze tanden. Finaal komt Seighin dan toch binnen, flink zwetend natuurlijk, en kondigt aan dat hij niet echt honger heeft, en dus alleen wat fruit gaat eten. Terwijl hij doucht, doen wij het kleine afwasje en proberen dan onze oudste zoon in België te bereiken. Daar slagen we ook in, en wat volgt, is een gezellige babbel, niet alleen met Loic, maar ook met onze hoogzwangere dochter. Het gesprek loopt ietsje langer uit dan voorzien, maar het doet deugd om ze allemaal effe gezien en gesproken te hebben. Hoesy is lichtjes gefrustreerd: hij probeert tickets voor de route doorheen Glacier NP – 'Road to the Sun' - te reserveren, maar de wifiverbinding laat het afweten, en de kaartjes die aan hem toegewezen zijn, gaan naar iemand anders.

Onze 3 uur durende rit naar Knife River Indian Villages National Historic Site (https://www.nps.gov/knri/index.htm) voert ons door de bekende Great Plains: grasvelden en vlakten zover het oog reikt, met mooie wolkenpartijen erboven om het plaatje af te maken. Zo 'brak' de verbinding was terwijl we langs grote steden reden, zo feilloos werkt het nu. Ciaran vraagt via Messenger of ik per abuis niet de verkeerde sweatpants heb meegegeven met de laatste zending naar Melsbroek – alsof ik dit nu kan checken, laat staan er iets aan kan doen! – en Amber informeert of zij en Loic wel degelijk windpokken gehad hebben. In de opvang waar Lily'tje enkele dagen per week naartoe gaat, is er namelijk een uitbraakje, en ze hebben bericht gekregen dat ze hun dochtertje/nichtje niet zouden mogen zien, mochten ze de ziekte niet gehad hebben???

Op 3 kwartier van onze bestemming verlaten we de snelweg en rijden we via een kleinere baan door een nog steeds groen, maar glooiend landschap. Her en der liggen er boerderijen, maar voor de rest oogt de omgeving tamelijk desolaat. We moeten dan ook 2x kijken als we op Knife River Indian Villages National Historic Site arriveren: is dit écht een nationale site? Een laag stenen gebouwtje herbergt het bezoekercentrum met een cinemazaaltje en een kleine tentoonstellingsruimte. De ranger begroet ons vriendelijk en vertelt wat we hier kunnen ontdekken. Naast de binnenexpositie is er ook een buitendeel, bestaande uit 3 afzonderlijke trails.

We besluiten om eerst de documentaire te bekijken en dan een stukje te eten. We maken kennis met Hidatsa- en Mandanindianen door de ogen van een oude vrouw die vertelt over haar jeugd en haar volwassen leven in haar stam. Het is duidelijk dat

deze 'River Indians', die een rijke cultuur hadden, hun manier van leven drastisch en voorgoed veranderd zagen door de komst van de blanke man. 'What's new, pussycat?'

Er staat een briesje, maar de zon schijnt en geeft voldoende warmte af om buiten te eten. We palmen een van de picknicktafels op het grasveldje naast het visitor center in en smeren onze bokes.

Omstreeks 14u00 staan we terug binnen en bezoeken de tentoonstelling die het leven van deze indianen uitbeeldt. Mannen en vrouwen hadden verschillende, maar even belangrijke taken en vormden een hechte gemeenschap. Ze leefden voornamelijk van landbouw en bizonjacht, en in mindere mate, van visvangst en ruilhandel. Ze volgden het ritme van de seizoenen en dat wordt ook duidelijk weergegeven op de panelen en via de voorwerpen in de glazen kasten. Er staat ook een kleine vitrine met een ludieke opdracht: link de uitgestalde uitwerpselen en stukjes pels, hoorn, ... aan de dieren die afgebeeld staan. Ik slaag er toch in om enkele juiste verbanden te leggen.

Vervolgens vatten we het buitengedeelte aan. Vlakbij het bezoekercentrum staat een prachtige reconstructie van een zogenaamde 'earthlodge', het onderkomen uit hout en aarde van deze stammen. Vooral binnenin is het indrukwekkend om te zien hoe overwogen en knap deze woonplaatsen ingericht waren. Zelfs de paarden – weliswaar enkel de meest waardevolle – brachten er de nacht door bij onweer of dreiging van dieven en vijanden.

Op enkele passen van de lodge zien we het tuintje en een van de typische droogplatforms. Dan wandelen we verder richting de Knife River waar we – met de nodige verbeelding – restanten van de vroegere dorpen op de natuurlijke verhogingen aan de rivieroever aantreffen. De rivieroever zelf is afgesloten: deze bewandelen kan niet omwille van erosie. Kleine beestjes, goed gecamoufleerd door

het halfhoge prairiegras, houden zich stil als we passeren. 'Groundhogs' beweren Hoesy en Seighin; ik vind hen meer op 'chipmunks ' trekken. De ranger brengt later uitsluitsel: het zijn zogenaamde 'Thirteen-striped ground squirrels'.

Nog even naar toilet in het bezoekercentrum en dan de auto in voor het laatste stukje van anderhalf uur naar ons hotel in Dickinson, North Dakota. Seighin zet hiervoor de chauffeurspet op.

Het toeval wil dat we om klokslag 17u00 de volgende tijdgrens oversteken: we worden weer een uurtje jonger als we van CST naar MST veranderen. Seighin reageert een beetje gefrustreerd als zijn papa hem aanmaant op de rechterrijstrook te blijven rijden en niet voorbij te steken, omdat hij het bordje wil trekken ☺

Het hotel maakt deel uit van de Best-Westernketen, maar straalt een beetje vergane glorie uit: grote inkomhal, maar ietwat ongezellig, oudere aankleding, donkere kamers. Niet echt meer mee met zijn tijd met

andere woorden. Soit, het is proper, er zijn 2 bedden, én we zijn lekker vroeg ter plekke: meer moet dat niet zijn.

Er wordt gepalaverd over keuze van restaurant voor vanavond: het Japanse steakhouse klinkt ons wel goed in de oren, maar is nogal prijzig. Alhoewel Hoesy niet gek is op Mexicaans, wordt er toch besloten 'Los Cabos' met een bezoekje te vereren.

Terwijl de heren zich rustig bezig houden, besluit ik snel onder de douche te springen en meteen m'n haar te wassen: iets zegt me dat ik daar de komende dagen niet veel tijd voor zal hebben.

Tegen 19u00 zitten we in de auto om enkele minuutjes later al op ons eetadresje te arriveren. Blijkbaar is het een populaire plaats, want er zitten al mensen te wachten als we binnenkomen. De hostess vraagt of we 20 minuutjes geduld willen hebben. Geen probleem, we hebben tijd.

Finaal moeten we niet eens zo lang wachten en worden we naar een 'booth' geleid. De dienster weet ons te vertellen dat het haar spijt, maar de Mexicaanse rijst is momenteel op en het zal een 40-tal minuutjes in beslag nemen vooraleer er verse bereid is. Bwa, vooraleer we aan ons hoofdgerecht beginnen, zal dat wel in orde zijn, zekers?

Hoesy bestelt een grote pint 'local draft beer', ik waag me aan een 'azul luna margarita'. We krijgen kommetjes met dipsausjes en nachos; onze hoofdschotels komen zeker niet te snel en ja, de rijst is ondertussen terug paraat!

Het eten is lekker, de drank smaakt en qua gezelschap mag ik zeker niet klagen. We laten ons zelfs nog verleiden tot een dessertje en verlaten het etablissementje als een van de laatste gasten. Seighin brengt ons veilig terug naar ons hotel – toch gemakkelijk, zo'n privé-chauffeur: hoef je niet op een alcoholisch drankje minder of meer te kijken!

Eenmaal in bed leg ik de laatste hand aan het relaas van vandaag. Ik wil ook nog de fotootjes en bijbehorende uitleg op Facebook plaatsen, maar ik voel de vermoeidheid toeslaan: m'n lijf staat duidelijk nog een uurtje voor. Hierdoor krijg ik jammer genoeg niet alles gedaan. Hopelijk hebben we morgen deftige verbinding tijdens onze rit ...

Dag 6: Van Dickinson (ND) naar Great Falls (MT)

484 mijlen vandaag / 4076 km in totaal / 15601 stappen vandaag

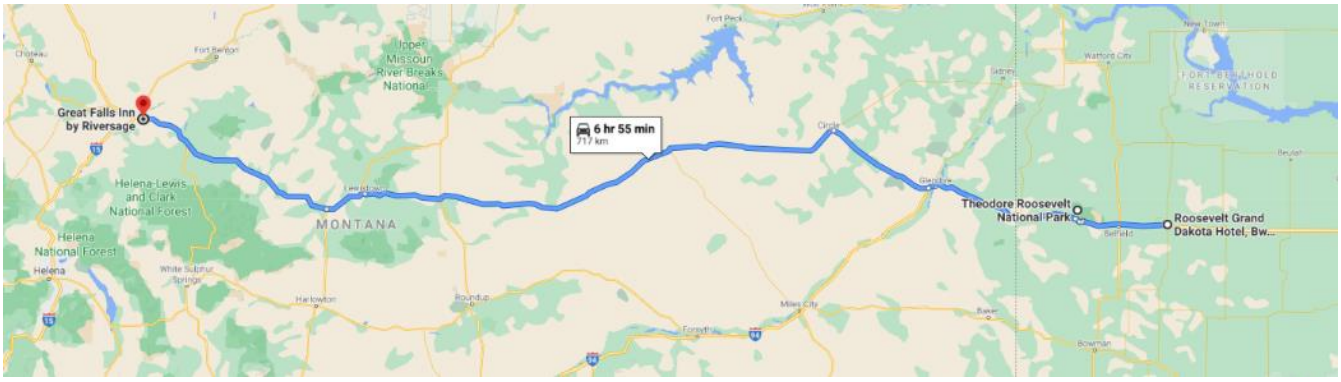

Een 10-tal minuten voordat de wekker afloopt, word ik wakker. Niet goed geslapen, alweer niet: onrustige nacht gehad, veel te warm ook – alhoewel ik mijn deken aan Hoesy gegeven had en dus enkel onder een laken lag. Om me op te frissen, neem ik toch maar snel een douche: dat doet deugd! Terwijl ook Hoesy doucht, snijd ik ons laatste kwart ananas en doe de stukjes in een bekertje om mee naar beneden te nemen. We krijgen immers een 'cold breakfast' aangeboden.

Nu ja, 'aangeboden'... Een hoekje in de grote lobby fungeert als self-serviceplaatsje. Er staan wat yoghurtjes en fruitsapjes in een kleine frigo, er liggen enkele ingepakte donuts en muffins in een mandje, wat appels in een kom en er staat een thermos koffie met daarnaast melkpoeder. Minimum minimorum dus. Geen kommetjes, enkel piepkleine lepeltjes als bestek. Hoesy biedt aan om in onze kamer een pot yoghurt – ontbijtgranen had ik gelukkig al meegenomen – te gaan halen en in de auto enkele van onze kommen; ik schil ondertussen een appeltje.

We moeten plaatsnemen in de sofa aan de TV, want de enige tafel is benomen door een ouder koppel dat bewust de hele tafel heeft ingepalmd. Neen, dit hotel is geen hoogvlieger wat de belangrijkste maaltijd van de dag betreft!

Seighin vervoegt ons pas een tijdje later, als wij al op het punt staan om terug naar onze kamer te gaan. Daar pakken we alles in, en terwijl ik het kleine afwasje wegwerk, proberen de 2 mannen nogmaals tickets voor de 'Road to the Sun' op de kop te tikken. Deze keer is het niet de verbinding die ons parten speelt, wel de enorme interesse in het (te) beperkte aantal kaartjes. We grijpen er net naast; dat betekent dat we overmorgen héél vroeg uit de veren zullen moeten om voor 06u00 in het park te kunnen zijn.

Het is nog niet eens 08u45 als de parking van het 1ste bezoekercentrum van het Theodore Roosevelt National Park (https://www.nps.gov/thro/index.htm) opdraaien: 'Painted Canyon'. De naam spreekt voor zich: via een stenen padje volgen we de rand van een canyon met prachtig gekleurde rotsen. M'n liefde voor de Amerikaanse wildernis begint weer op te borrelen: wat een overvloed aan schitterend natuurschoon! Ik voel het aan m'n water: vandaag ga ik SUPER genieten van al wat we hier gaan ontdekken!

Om 09u30 staan we in het grote visitor center van de 'South Unit' van het grote park. De ranger duidt op de kaart aan waar zijn favoriete plaatsjes zijn. Enkele postkaartjes wisselen van eigenaar: nu alleen nog 'global stamps' zien te vinden!

We bespreken hoe we onze (veel te beperkte) tijd hier gaan besteden. Sowieso gaan we de 'Scenic Loop Drive' van 58 km helemaal volgen, 't is te zeggen, tot waar de baan afgesloten is. Het allerlaatste stukje van de route dat de lus vervolledigt, is immers niet toegankelijk. Dit betekent dat we aan de Badlands Overlook rechtsomkeer gaan moeten maken en het hele stuk terug zullen moeten rijden. Spijtig, want dat zal een ferme hap uit ons tijdsbudget nemen...

We beslissen om eerst tot het einde te rijden en dan op de terugweg aan bepaalde overlooks en trails halt te houden voor verkenning en al dan niet wandeling. Van dat plan wordt al quasi dadelijk afgeweken als we de 1ste 'Prairie dog town' passeren. Her en der langsheen de weg liggen er nl. zogenaamde prairiehondstadjes: aan beide kanten van de baan is het gras bezaaid met zandheuveltjes waarop en waarrond deze diertjes eten, zonnen, de wacht houden. Rumoerig volkje, deze beestjes: van zodra er iemand nadert, 'roepen' ze naar elkaar dat er gevaar dreigt. Echt schuchter zijn ze echter niet – waarschijnlijk allang

gewoon aan die gekke 2-voeters die foto's van hen trekken: enkel een gedeelte verdwijnt in hun holletje als we traag voorbijrijden.

Op de plaats waar de weg de lus dichtmaakt – het stuk aan de rechterkant is dus afgesloten – worden we pas echt getrakteerd op een bijzonder schouwspel. Er staan enkele auto's stil en iedereen kijkt aandachtig in 1 richting. Enkele durvers stappen zelfs uit. Blijkt dat er een kudde bizons aan weerszijden van en zelfs op de weg staat. Aanvankelijk durven we niet te dichtbij komen, maar de dieren trekken zich niet veel van ons aan en blijven rustig doorgrazen. Gaandeweg naderen ook wij, zij het omzichtig, de indrukwekkende beesten en kunnen we enkele plaatjes van dichtbij schieten. Wauw!

Dan rijden we toch een hele tijd door, ondertussen volop het landschap van 'the Badlands' bewonderend: wat!is!dit!ongelooflijk!mooi! Op mijn vraag wil Hoesy even halt houden aan de 'Boicourt Overlook', die aan onze kant van de rijweg ligt, maar de parking staat helemaal vol. Straks op onze terugweg dan maar ... Een beetje verder echter staat er een bordje dat de 'Boicourt Trail' aangeeft, met omzeggens geen auto's aanwezig. Als we uitstappen, vertelt een voorbijganger dat we verder moeten gaan dan het 0,5 kilometerlange padje, en de zandweg tot op het uiterste punt moeten volgen. 'It's not as adventurous as Angels Landing in Zion NP, but there is no guard rail, so be careful!'.

Da's spek naar onze bek! In tegenstelling tot de felle regenbuien die klaarblijkelijk momenteel de zuidelijke staten en die aan de oostkust teisteren, is het hier warm. Het zonnetje schijnt heel enthousiast en dat beginnen we al snel te voelen. Waarom toch heb ik een T-shirt met korte mouwen aangetrokken, terwijl er ook een topje binnen handbereik lag? Het uitzicht van op de heuveltop in de prairie is verbluffend: de Badlands strekken zich uit zover het oog reikt. Indrukwekkend!

Voor we het eindpunt bereiken, treffen we een rudimentair toiletgebouw aan de kant van de weg aan. Terwijl Hoesy een sanitaire stop inlast, duik ik (letterlijk!) de koffer in op jacht naar mijn topje en de zonnecrème. Aan de 'Badlands Overlook' praten we even met 2 koppels, afkomstig van respectievelijk Wisconsin en Oregon. Een van hen vertelt ons dat een vriend van hen 'Vabietsj' – VA Beach in Virginia dus – als warmste plek van de USA beschouwt. Come again?

We beginnen aan de terugrit langsheen de lus. Waar Seighin ons op de 1ste wandeling doorheen een prairiehondstadje naar het Old East Entrance Station (een

vroegere ingang van het park) nog vergezelt, kiest hij ervoor om bij de volgende, de 'Coal Vein Trail' van 1,3 km, in de auto te blijven zitten. Hij heeft het té warm en voelt z'n armen, die net aan 't genezen zijn van zonnebrand opgelopen tijdens een vispartijtje met Orlando, opnieuw verbranden. Daardoor mist hij een tamelijk gruwelijk, maar uniek iets: langsheen het pad ligt het halfvergane kadaver van een bizon. Het is duidelijk dat de rangers hiervan op de hoogte zijn – de hoorns van het dier zijn afgesneden – maar er klaarblijkelijk voor gekozen hebben het te laten liggen en de natuur haar gang te laten gaan.

Op de 'Buck Hill Trail ' is onze jongste wel weer van de partij. 'Buck Hill' is de op een na hoogste plaats van het ganse park en was veel vroeger, voordat de Badlands gevormd werden, de harde zandstenen bedding van een stroom. Een korte, steile klim brengt ons naar een rotsplateau van waar je wederom een mooi panoramisch uitzicht op de Badlands hebt.

Even verder opnieuw een opstoppinkje. Ditmaal zijn het wilde paarden die de aandacht van de toeristen getrokken hebben. Klaarblijkelijk hebben ze juist in een riviertje gelopen, want de vacht van het laatste dier glinstert nog vochtig en enkele paarden rollen zich droog in het stof.

Een bordje langs de weg meldt: 'Coal vein fire ahead. DO NOT REPORT'. Yep, er ligt een stuk grond te smeulen, en je ruikt de typisch kolengeur.

Onze laatste halte voor onze lunchpauze is 'Wind Canyon Trail'. 'Wind Canyon' is speciaal omdat de meeste formaties in de Badlands door het water uitgesleten zijn, maar bij de vorming van deze canyon was de wind de eroderende factor. Deze plek is vooral in trek rondom zonsondergang: vanop een 'bluff' kijk je uit op de Little Missouri River.

De 'Cottonwood Picknick Area' is een uitnodigend plekje in een bebost gedeelte aan de zijweg naar de gelijknamige kampeerplaats. Naar goeie gewoonte staan er picknicktafels en –banken, BBQ-stelletjes en beerveilige vuilbakken. Het is er heerlijk rustig en bij onze bokesmaaltijd bekomen we van onze indrukken.

Om 15u00 verlaten we het Theodore Roosevelt National Park, een prachtige plek in de staat die de Amerikaanse president nauw aan het hart lag: 'I have always said I never would have been President if it had not been for my experiences in North

Dakota.'. Ons staat een rit van een slordige 6 uur naar ons overnachtingsadresje in Great Falls, MT te wachten.

Juist voor de grensovergang met Montana gaan we tanken, en dan rijden we de 'Treasure State' binnen. Hoe langer hoe meer verdwijnt het groen in het heuvellandschap en maakt het plaats voor een gelere, dorre omgeving. Waar het 1ste stukje van onze route nog via de snelweg gaat, ruilen we deze na een tijdje in voor een secundaire weg die net zoals in de films rechtdoor tot in het oneindige schijnt te lopen. Een zeldzame boerderij, een slaperig stadje, koeien, schapen, hertjes, prairiehondjes in een immer glooiend grasland met korte, stugge bosjes: dat is het decor waar we doorheen rijden. Later gaan de struikjes over in groepjes bomen.

Het loopt al tegen achten aan als we Lewistown, MT binnenrijden en de lokale Starbucks trachten te lokaliseren. Die is gesitueerd in de lokale supermarkt, Albertsons. Helaas is de koffiehoek al gesloten en tussen de uitgestelde Starbucksmarchandise zijn er geen mokken te bespeuren. We maken dan maar van de gelegenheid gebruik om wat inkopen te doen: brood, ananas, kaas, allemaal organic. Ik trakteer mezelf op 'lemon cupcakes'.

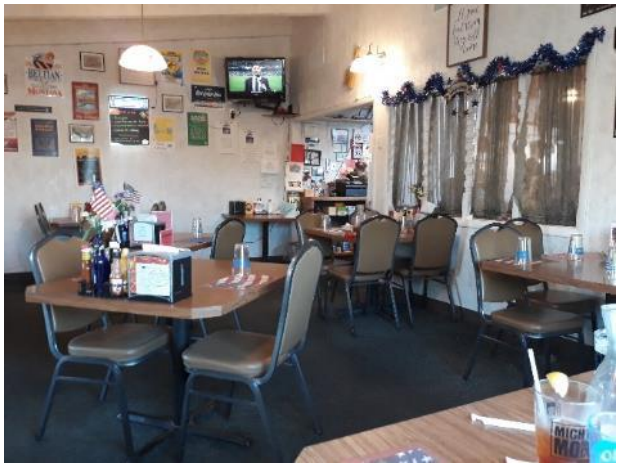

Volgende statie: 'Harry's Place', het restaurantje dat ik via een foodblogger gevonden heb. Oude affiches en foto's aan de muren, placematjes in de vorm van de 'Star-spangled banner', veel town's folks. Eerlijke keuken, zeer verzorgde gerechten en zeker niet te prijzig. We zijn de laatsten die het eetplaatsje verlaten: ze sluiten om 21u00.

Gelukkig heeft Hoesy aan het hotel laten weten dat we laat zullen arriveren, want chauffeur Seighin heeft nog een rit van een kleine 2 uur voor de boeg. We genieten van een wondermooie zonsondergang boven de prairie. Ik heb meer niet dan wel bereik, dus kan m'n foto's van gisteren en vandaag niet op Facebook posten. En vanavond zal ik waarschijnlijk blij zijn dat ik in m'n bedje kan kruipen, en zal het er ook niet meer van komen.

Het blijft lang schemerlicht, een gegeven dat we niet echt meer gewoon zijn sinds dat we opnieuw in VA

wonen: daar gaat het zonnetje in de zomer om iets na achten al onder. Met papa als vakkundige copiloot naast zich doet Seighin ervaring op in het rijden in het donker op een secundaire weg waar er amper verkeer is. Een secundaire weg waar de snelheidslimiet weliswaar 65 m/h, zo'n slordige 100 km/u, is. Hij leert zijn 'phares' – 'grote lichten' in het correct Nederlands, juist? - te gebruiken én te dimmen als er een tegenligger aankomt. Tijdens het laatste stuk wordt hij nog getrakteerd op wegenwerken: een oneffen gravelbaan in plaats van asfalt.

Onze jongst laat dan ook een opgeluchte zucht horen als we finaal de parking van het hotel opdraaien. Hij weet nu al dat hij nog een tijdje ingespannen in het donker gaat zitten turen vooraleer hij de slaap zal kunnen vatten ...

Snel de benodigde bagage uitladen en naar onze kamer op de 3de verdieping (4th floor) verhuizen. De jongens kijken nog een poosje naar 'Treehouse Masters', een realityshow over het bouwen van exclusieve boomhutten terwijl ik via mail aan m'n ouders vraag of onze Skypedate morgenochtend met een half uurtje mag verlaat worden. Ook stuur ik hen nog wat foto's door: ze zitten immers niet op Facebook, dus kunnen onze omzwervingen niet volgen. Voor alle zekerheid controleer ik nog eens of ik wel degelijk het alarm gezet heb. Ik hoop toch een uurtje of 7 te kunnen slapen ...

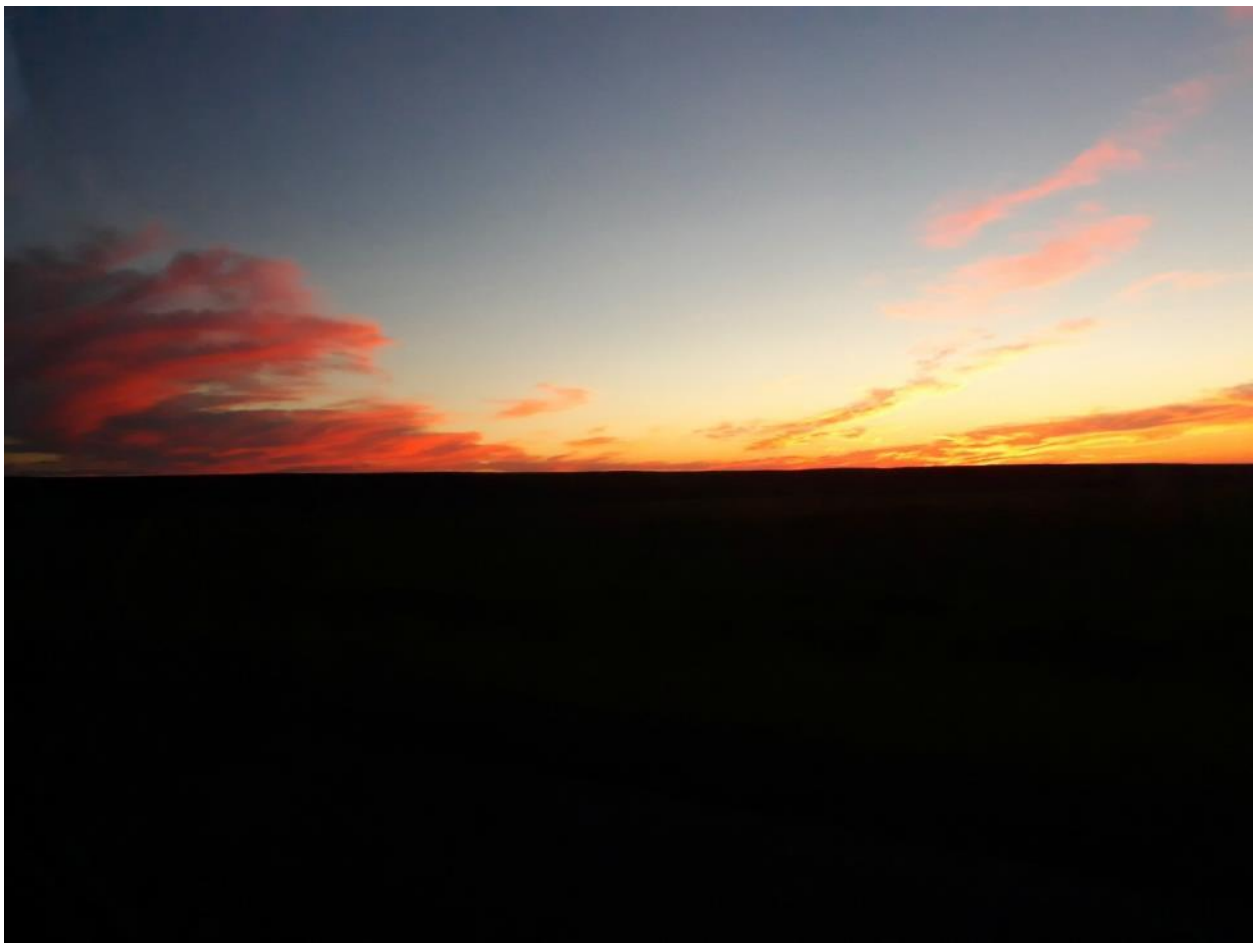

Dag 7: Van Great Falls (MT) naar Babb (MT)

132 mijlen vandaag / 13436 km in totaal / 6805 stappen vandaag

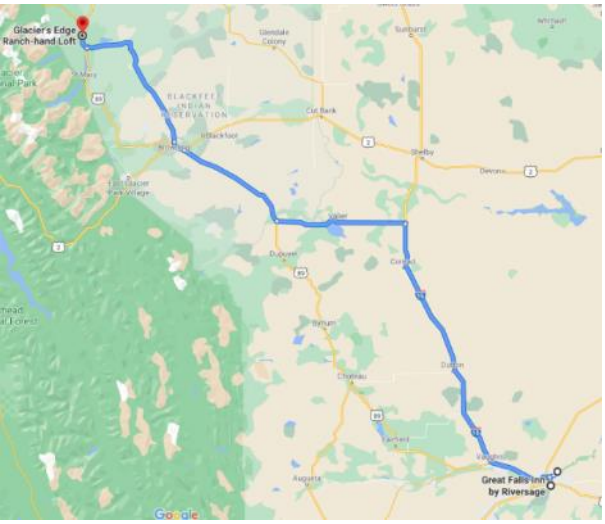

Alhoewel ik rond 05u45 wakker word en even de slaap niet terug kan vatten, mag ik niet zeggen dat ik slecht geslapen heb … afgezien van het laatste stuk dan, waarin ik weer een hoogsteigenaardige droom had. M'n 2 mannen vertoeven nog in dromenland, zo te zien. Ik check m'n GSM: hmm, 07u13. Als ik een beetje voortdoe, kan ik nog gedoucht zijn vooraleer ik met mama en papa skype.

Als ik uit de badkamer kom, merk ik dat Hoesy toch al wakker is. We hebben een echt koffiezetapparaatje op onze hotelkamer, dus ik maak alvast een potje. Hoesy belooft me na zijn douche koffie met opgeschuimde warme melk in een van m'n Starbucksmokken.

Ik start m'n laptop op en krijg quasi onmiddellijk mama aan de lijn. Er volgt een fijne babbel over ons wedervaren en het reilen en zeilen in het thuisland. Ze vertelt onder andere over 'volk dat vanavond komt eten', zij het enigszins volgens licht aangepaste planning: Samber en Loic zijn voor het diner verwacht, maar Lily'tje blijkt in het ziekenhuis te liggen. Of ik er al iets over vernomen had? Oesje, nee, da's het eerste dat we ervan horen! Ik heb wel gezien dat er wat Messengerberichtjes zijn binnengekomen gedurende de nacht, maar da's een standaard gegeven 's ochtends. Inderdaad, als ik m'n GSM erbij neem, zie ik dadelijk Ambers boodschap die begint met 'Niet verschieten, wij drietjes/viertjes zitten op pediatrie.'

OK, effe checken: 'Kan ik even bellen?'. 'Tuurlijk!', is het antwoord. Mama en ik nemen afscheid, en ik initieer een nieuw Skypegesprek. Er wordt niet opgenomen aan de andere kant van de lijn … Dan weer een Messengerberichtje met foto: 'Net in slaap gevallen en ben bang ze wakker te babbelen.' Geen nood, dan gaan wij eerst ontbijten … alleszins, da's ons voornemen: weer een oproep, ditmaal onze middelste zoon. Hij wilde gewoon laten weten dat z'n PCR-test voor z'n vlucht naar de States nu maandag vastgelegd is. Oef, alweer een bekommernis minder!

Ook vandaag is het ontbijt niet echt veel soeps, maar alleszins meer dan gisteren én we hebben zitplaats aan een echte tafel! Met onze bosbessen, melk en ontbijtgranen maken we er een deftige maaltijd van. Om iets na negenen probeer ik

opnieuw: yep, Lily'tje is terug wakker! Ze hangt slaperig tegen haar mama aan en staart met grote oogjes in de camera. Ze heeft een sonde in haar maagje, want in het ziekenhuis denken ze aan een virale infectie (maag/darm of urineweg). Beetje zielig om haar zo te zien … Enfin, ze geeft al niet meer over, da's al een bemoedigend iets.

Een 20-tal minuutjes later knuffelen we elkaar virtueel en hangen we op. Het is 10u00 gepasseerd als we finaal uitchecken. Gelukkig ligt het park dat we vandaag op ons programma hebben staan op amper een kwartiertje rijden van het hotel. Giant Springs State Park (https://fwp.mt.gov/giant-springs) in Great Falls omhelst de 5 watervallen die de Missouririvier kenmerken, vooral ook gekend door de beroemde Lewis en Clark expeditie van begin de 19de eeuw (www.lewisandclarktrail.com).

We starten aan het kleine bezoekercentrum met een wandelingetje rondom de 'Giant Spring', een van de grootste zoetwaterbronnen van de USA. Daarna bezoeken we de nabijgelegen viskwekerij: aan de hand van een kleine tentoonstelling komen we te weten hoe de verschillende forelsoorten gekweekt en vervolgens terug uitgezet worden. Er is ook een 'voorbeeldvijver' waar je de vissen kan bekijken. De eigenlijk kweekbakken buiten zijn niet toegankelijk, wegens het risico op besmetting van de forellen met een ziekte die dodelijk is voor de beestjes.

Aan het loket – ja, we moesten een kleine inkomprijs betalen, want staatspark, dus geen nationaal park – had men ons de meest aangewezen route om de verschillende watervallen te bewonderen, omschreven. Met later op de dag nog een autorit

van een kleine 3 uur in het hoofd, besluiten we om ze niet allemaal te bezoeken, en zeker genoeg tijd uit te trekken voor het 'Lewis & Clark Interpretive Center'.

Zo gezegd, zo gedaan. We rijden naar de even verderopgelegen Rainbow Falls en zetten dan koers naar de plaats waar we alles hopen te weten te komen over de roemruchte expeditie in opdracht van president Jefferson. In de hal van het grote gebouw worden we 'verwelkomd' door een kunstig beschilderde bizon en een 'Newfy' en z'n baasje. Deze laatste vertelt ons dat zijn newfoundlander het type hond is dat deel uitmaakte van de ontdekkingstocht van Lewis en Clark.

Hier hoeven we dan weer niet te betalen: dankzij onze National Parks pas kunnen we gratis binnen [noot van Hoesy: de pas gekend als de National Parks pass is in feire een interservice pass die toegang verleent tot alle federale domeinen]. We krijgen een korte, maar gedetailleerde uitleg over wat er in het gebouw allemaal te ontdekken valt. Ja, er zijn vertoningen van documentaires op bepaalde tijdstippen, en die zullen zeker interessant en leerrijk zijn, maar toch opteren we om een wandeling doorheen de uiterst gedetailleerde tentoonstelling op de benedenverdieping te maken. Deze expositie geeft een volledig relaas weer van de 3 jaar durende expeditie van de 'Corps of Discovery ' en schetst ons een uiterst nauwgezet beeld van de natuur, de verschillende indianenvolkeren, de fauna en flora, de verrassingen en tegenslagen waarmee de ontdekkingsreizigers te maken kregen.

Het wordt een zeer aangename kennismaking met een intrigerend stukje Amerikaanse geschiedenis waarvan ik amper op de hoogte was. De hele route van begin (1803) tot einde (1806) wordt geschetst aan de hand van informatieborden en

afbeeldingen, geëtaleerd in grote glazen kasten vol met maquettes, gebruiksvoorwerpen, levensgrote opgezette dieren. Her en der langsheen de route die we volgen, treffen we ... aan.

Het is dan ook niet echt verwonderlijk dat we een hele tijd in het centrum doorbrengen. Eens terug aan de onthaalbalie raken we in gesprek met een vrijwilligster die informeert naar onze verdere reisweg. Als ze verneemt dat Glacier National Park ons volgende bestemming is, stelt ze ons voor aan een ranger die dit park zéér goed kent: sinds haar kleutertijd bezoekt ze het elk jaar gedurende minstens 1 week. Ze heeft minder goed nieuws: ja, je kan vrij binnenrijden vóór 06u00 en na 17u00, maar aan de oostkant kan je maar een 15-tal mijl in het park rijden, aan de westkant iets verder. Met andere woorden: de weg doorheen het park [noot van Hoesy: 'The Road to the Sun'] is maar gedeeltelijk vrij, want het hoogste punt van de baan zijn ze nog steeds sneeuwvrij aan 't maken. Geen rechtstreekse passage door het park dus: je moet omrijden via de zuidelijke kant [noot van Hoesy: de noordelijk route ligt in Canada]. Verdorie, da's een ferme streep door onze rekening! Het is geen echte omweg – de route dwars door het park zal waarschijnlijk niet veel minder tijd in beslag genomen hebben dan we nu nodig gaan hebben, wegens gelimiteerde snelheid – maar nu kunnen we onmogelijk een groot deel van het park ontdekken. Het wordt kiezen: het oostelijk of westelijk gedeelte.

Bon, daar moet straks verder over gepalaverd worden. Eerst de bezichtiging van de watervallen verderzetten! Onze laatste stop aan deze oever van de Missouri is het uitkijkpunt over de 'Black Eagle Falls'. Dan steken we de rivier over en via een alweer deels opgebroken, dus gravelbaan en vervolgens een verlaten weg die zich doorheen niemandsland slingert, bereiken we de Great Falls. Een weliswaar moderne, maar toch nog wiebelende ophangbrug verbindt de kleine parking met een verzorgd parkje met zicht op de machtige watervallen, de dam en de elektriciteitscentrale.

Gecharmeerd door de omgeving – we ontmoeten amper mensen en welgeteld 1 slang met fraaie tekening op het lijf – maken we het ons gemakkelijk

aan een van de picknicktafels en eten daar onze lunch. Het is overtrokken, maar toch warm.

De rit naar onze AirBnb in Babb, MT zal iets minder dan 3 uur in beslag nemen. We hebben geluk: nog maar 5 minuutjes onderweg begint het lichtjes te druppelen, al snel overgaand in een echte regenbui. Weer leidt de Waze ons voor het 1ste stuk via de snelweg, om dan via een afrit naar een secundaire weg te gaan. Langzaamaan wordt het landschap ruiger, meer bebost en worden de heuveltoppen hoger. Af en toe komen we door kleine, ietwat schamele dorpjes. Ik kijk uit naar een postkantoor; we passeren er enkele, maar die zijn allemaal al gesloten. Stom van me: thuis liggen er genoeg 'global stamps'!

Hoe meer we Glacier National Park naderen, hoe meer campings en RV-parken we opmerken. Het is duidelijk dat dit stuk natuurgebied érg in trek is. Finaal zien we heuse bergen opdoemen, mét sneeuw op de toppen.

Het is een kwartiertje na zessen als we de poort van de ranch waar we vannacht zullen verblijven, doorrijden. Correctie: we logeren niet in de ranch zelf, wel in een bijgebouw. 2 middelgrote honden liggen op het grasveld en komen naderbij eens we geparkeerd zijn. Ze laten zich maar wàt graag aanhalen en strelen. Even later voegt zich nog een 3de exemplaar, ouder en voller dan de 2 andere, zich bij ons. We zien rundvee in een kraal staan en achteraan bevinden zich ook paarden, maar de ranch zelf is gesloten. Geen nood: Hoesy communiceert via SMS met de verantwoordelijke voor de verhuur.

Binnen in het gebouwtje worden we aangenaam verrast door het gastvrije interieur: op een bordje staat 'Welcome, Patrick & party!', onder een stolp liggen een stapel chocolate chip cookies. In het midden bevindt zich een bed in ranchstijl: hoofd- en voeteneinde zijn gemaakt van ruige boomstammen. Ook de rest van het onderkomen ademt een cowboysfeer uit: dit is een heel fijn en verzorgd adresje!

We bladeren in de infofolder die op tafel ligt en kiezen lukraak een van de voorgestelde restaurantjes uit. Volgens Waze ligt het op amper 1,6 mijl van hier. Als we er echter arriveren, is alles potdicht gesloten. Hm, dan maar naar het 2de adresje! Dit is een kruidenierswinkeltje annex eettentje verbonden aan een kleine kampplaats waar een aantal tenten en eenvoudige blokhutten staan. Ook hier geen

chance; men raadt ons aan richting St. Mary te rijden: daar moet zeker iets te vinden zijn.

Niet gek veel verder – we zijn nog niet eens in het stadje zelf – bevindt er zich aan de linkerkant van de baan een simpel gebouwtje met een heleboel auto's ervoor: de 'Two Sisters'. Buiten staan er een 4-tal tafels met banken, allemaal bezet. Zouden die echt allemaal aan 't wachten zijn op een vrije plaats binnen?

Hoesy gaat informeren: de wachttijd bedraagt inderdaad 'minder dan een half uurtje'. We besluiten hier te blijven en nemen een juist vrijgekomen tafel buiten in. We bekijken de kaart, bespreken de mogelijke scenario's en beraadslagen wat we morgen juist gaan doen. Als we erin slagen om vóór 06u00 in het park te zijn, dan kunnen we toch wel een aardig stuk van het oostelijke deel verkennen. De onbekende factor is echter: hoeveel mensen gaan hetzelfde plan koesteren, met andere woorden, hoe groot zal de file aan de ingang van het park zijn? De knoop wordt doorgehakt: we staan om 04u45 op om om 05u00 aan 't rijden te zijn. De parkingang ligt op een kwartiertje van ons overnachtingsadres verwijderd: we zouden toch wel ontzettend veel pech hebben, mochten we meer dan 3 kwartier nodig hebben om binnen te geraken!

Na 25 minuutjes komt de dienster ons uitnodigen om aan tafel te gaan. Het is binnen een pak groter dan dat je aan de buitenkant zou verwachten. Het interieur is een mengelmoes van vlaggen, toeristische kaarten, nummerplaten, spreuken en quotes en gekke ornamenten zoals een doodshoofd met een rosse lange pruik en een duikbril op. Om naar het toilet te gaan, moet je buiten letterlijk 'the yellow brick road' volgen. Kitsch, maar op een leuke manier. De kaart van de zogenaamde 'huckleberry' wordt voluit getrokken: shakes, limonades, cocktails, ijs, pies. De heren kiezen beiden voor een bizonburger, ik hou het bij een schotel hummus met garnituur en een portie gegrilde kipblokjes. Het smaakt allemaal heel goed. We bestellen ook 3 verschillende pies – rabarber/framboos, huckleberry en /perzik en proeven van elkaars stuk.

De eigenaar die aan de kassa zit, vraagt vanwaar we afkomstig zijn. Ah, België! Daar is hij een keer geweest, tijdens de Wereldtentoonstelling van 1958! Hij was van plan om vorig jaar terug te keren, wat om voor de hand liggende redenen niet gelukt is, maar plant om zeker nog eens terug te gaan, om "s werelds beste French fries' te eten. We bedanken hem omdat hij weet dat de 'French fries' eigenlijk een Belgische

uitvinding zijn. We zeggen hem dat hij zeker ook 's werelds beste chocolade en bier moet proeven. Hij kent zelfs Droste, al moeten we hem even helpen bij z'n twijfel of dit nu Belgische, dan wel Nederlandse chocolade is.

Het is nog steeds licht als we rond 21u00 'thuiskomen'. De eigenaars van de ranch zijn er intussen ook, en begroeten ons vriendelijk. We nemen alledrie een douche, wassen de paar bordjes van deze middag af en kruipen dan in bed. Het is nog vroeg – nog geen 22u00 – maar het zal een korte nacht worden. Stiekem neem ik een kijkje op het terras dat een mooi uitzicht biedt op de omgeving: het is ondertussen valavond, en de bijna-volle maan staat aan de avondhemel en zorgt voor een romantische toets, zo boven de weiden met paarden. Ik kan echt nog niet slapen, dus werk nog even voort aan ons reisverslag. Foto's met bijbehorende uitleg op Facebook posten, lukt immers niet, wegens geen wifi.

Heb ik al gezegd dat het een korte nacht zal worden?

28 – Objectief Olympus – Gletsjers

Dag 8: Van Babb (MT) naar Medical Lake (WA)

493 mijlen vandaag / 5168 km in totaal / 29306 stappen vandaag

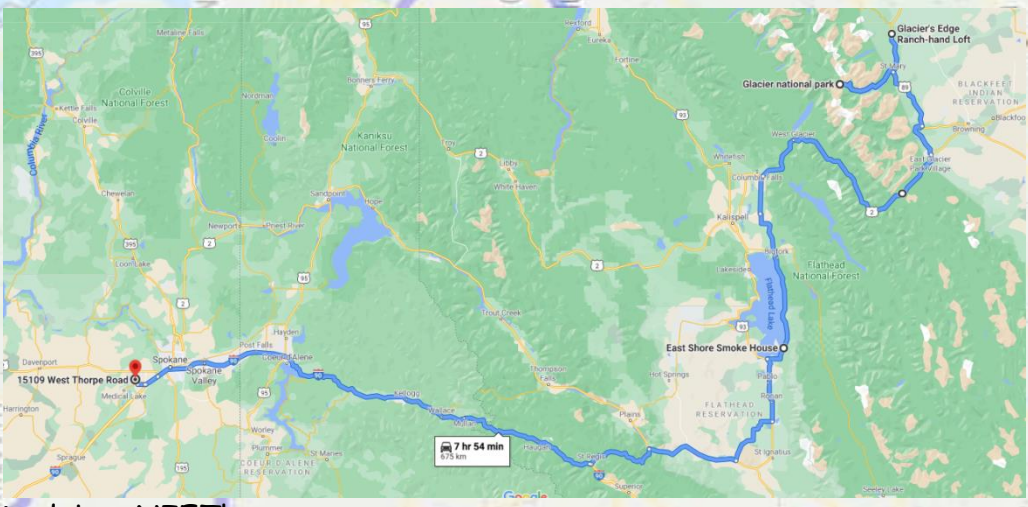

'Djeezes, wat is het pokkevroeg!', is m'n 1ste gedachte als ik om 04u30, dus vóór de wekker, wakker wordt. Voor de 1ste keer tijdens onze road trip heb ook ik het vannacht koud gehad. Nochtans stond de airco niet zó hoog ingesteld... Vanavond krijgt Hoesy mijn deken NIET!

Voor zo weinig geslapen te hebben – je slaapt niet echt gerust als je vooraf weet dat je je zeker niet mag overslapen – voel ik met tamelijk fit. Zelfs onze jongste zoon is quasi direct in het land der wakkeren als Hoesy hem voorzichtig wekt: hij slaapt immers onder het schuinaflopende dak, dus mag niet rechtop in z'n bed gaan zitten, anders komt zijn hoofd in onzachte aanraking met het plafond.

Geen ontbijt, zelfs geen koffie: direct onze kleren aan, alles bij elkaar grabbelen en de auto in: we MOETEN op tijd zijn. We 'lenen' de berenspray voor ons bezoek aan Glacier National Park, want die hebben we zelf niet aangeschaft en 't schijnt toch wel een item te zijn dat je beter mee hebt als je daar gaat hiken. Een beetje spijtig dat we niet ten volle van dit logeeradresje kunnen genieten: een rustige ochtendmaaltijd op 'de deck' zou leuk geweest zijn. Om 05u00 rijden we het erf af, een dik kwartier later staan we al aan de ingang van Glacier National Park (https://www.nps.gov/glac/index.htm): geen file, geen nagelbijtend aanschuiven met een half oog op de klok, we kunnen zo het park inrijden!

Een groot nadeel aan het feit dat er nog geen ranger in het hokje aanwezig is, is dat we nu geen plan hebben. Dat zou nochtans zeker welkom zijn: nu hebben we geen flauw benul hoe het park ingedeeld is, waar de interessante 'overlooks' gesitueerd zijn, welke wandelroutes echt de moeite waard zijn. We besluiten dan

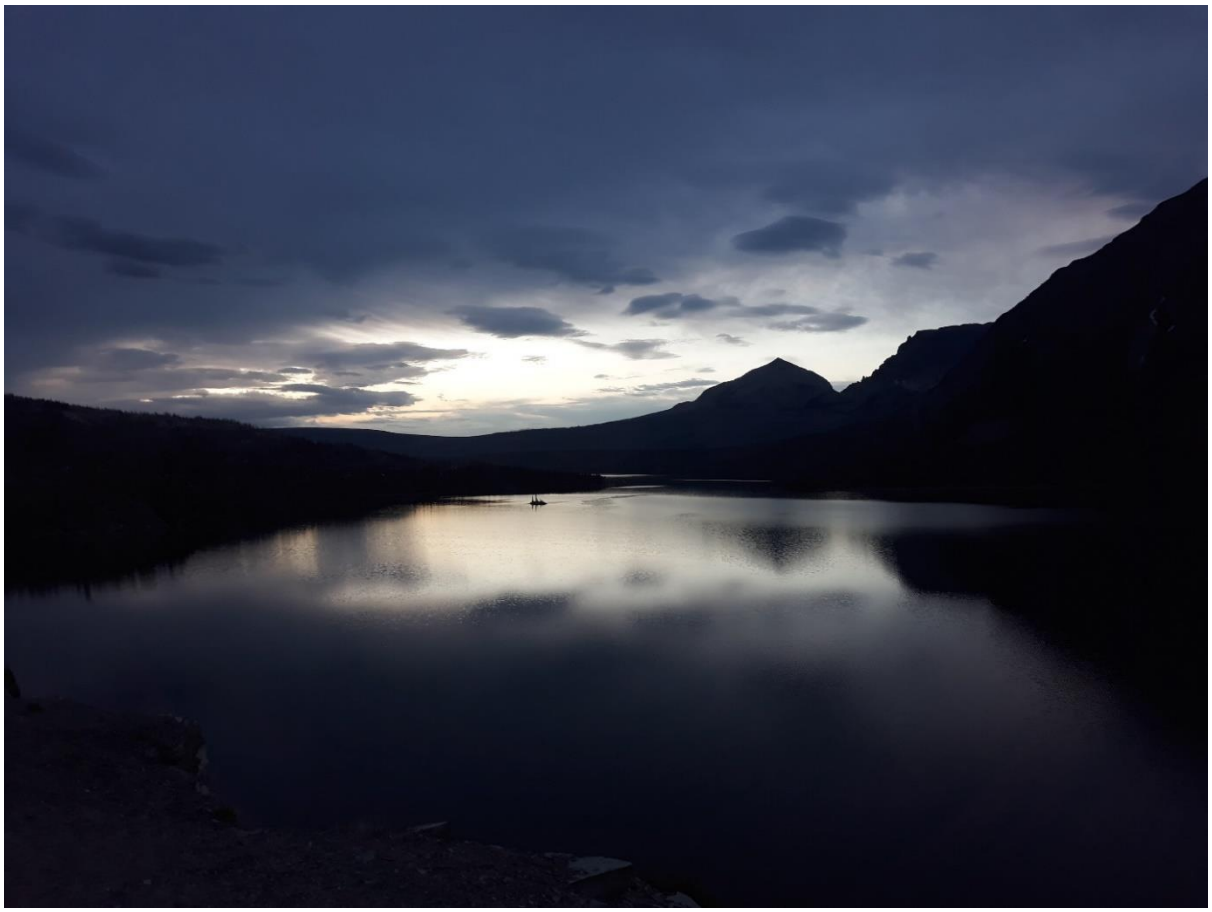

maar eerst en vooral helemaal tot aan het niet-toegankelijke gedeelte van de 'Going

to the Sun Road' te rijden, zodat we toch al een idee krijgen van wat er allemaal te ontdekken is. Er zijn nog enkele auto's, maar het verkeer is zeker niet overdreven. Af en toe lassen we een korte stop in om een fenomenaal panorama in ons op te nemen. Het is fris, maar met een lange hikingbroek en een T-shirt is het goed te doen.

Een goeie 15 mijl later parkeren we op de nagenoeg lege strook aan 'Jackson Glacier Outlook'. Enkele meters verderop sluiten slagbomen de weg naar Logan Pass af. We stappen uit om een kijkje te nemen, tot grote tevredenheid van de plaatselijke muggenpopulatie: aan tafel! We bekijken al wuivend de aanwezige info en dalen even af naar de tunnel onder de parkweg. Het is een van de 2 tunnels in het park die gebouwd werden om in de vroegere decennia

bezoekers te paard veilig gescheiden van het beginnende autoverkeer het park te laten doorkruisen.

06u00: wat gaan we doen? We beslissen om terug naar de ingang te rijden om te checken of er al iets meer leven in het visitor center is. Onderweg vertragen de auto's voor ons: een prachtig mannetjeshert loopt op z'n dooie gemak op de weg, niet in de mogelijkheid om aan weerszijden de bescherming van het groen op te zoeken, wegens te steil – zelfs voor een hert. We volgen het dier een tijdje en rijden er dan behoedzaam voorbij. Even verder wordt de berm vlakker; we hopen maar dat het hert hier wel kan weggeraken.

In het bezoekerscentrum is er al wel iemand aanwezig, maar de deuren gaan pas om 08u00 open. Wat nu? We kunnen hier moeilijk een dik uur blijven wachten. Op goed geluk dan maar een trail langs de weg uitpikken en die bewandelen? Missen we op die manier geen interessante uitleg, of een speciale tocht onder begeleiding van een ranger? Hoesy wil geen tijd verliezen en stelt voor om weer koers te zetten dieper het park in en aan de eerder opgemerkte St. Mary Falls trailhead te ontbijten.

Wanneer we de parking afrijden, bemerken we een auto die het park binnenkomt en halt houdt aan het betaalhokje. Zou dit misschien toch al bemand zijn? Ik stap de

wagen uit en ga er te voet naartoe. Bingo: een vrouwelijke ranger overhandigt me met plezier de folder van het park en de 'krant' met trails en info. Nu hebben we tenminste een houvast!

Er is een riant aanbod aan wandelingen; na enig overleg wordt er voor het originele plan, hiken naar de watervallen, gekozen. De parking aan het begin van de trailhead staat echter helemaal vol en Hoesy wordt een beetje kribbig vanwege de – in zijn ogen – besluiteloosheid. Seighin en ik vinden het beiden niet kunnen dat hij onze auto achter 2 geparkeerde wagens zet, met het oog op daar in de onmiddellijke omgeving te ontbijten. 'Ik kan hem toch direct verplaatsen indien nodig? Als we nu wegrijden, missen we misschien de kans op een vrijkomende parkeerplaats!'. Het komt tot een stevige woordenwisseling, waarbij ik tegen Hoesy inga – Seighin houdt zijn mond, de held! – en finaal parkeren we op een plek in de directe omgeving van het begin van de hike. Het ontbijt wordt een zwijgende bedoening: ik schil een appel en een peer, weiger de aangeboden kampeerkoffie en ga een eindje van de mannen, die het goed met elkaar schijnen te vinden, zitten eten. Wel een mooi uitzicht op St. Mary Lake; laat die 2 maar samenspannen tegen mama!

Om iets na achten beginnen we aan de wandeling van een kleine 5 km. Het 1ste gedeelte draagt nog steeds de sporen van de zware brand van 2015: verbrande boomstammen, zwartgeblakerde stronken. Toch is de bodem bezaaid met lage, frisgroene struikjes en veldbloemetjes in verschillende kleuren. Een half uurtje later bereiken we de 1ste waterval, Saint Mary Falls: best een mooi schouwspel! We steken de brug over het wilde water over en vervolgen onze tocht naar de verderop gelegen Virginia Falls: van een ander kaliber, maar zeker ook de moeite waard.

Waar het zonnetje nog af en toe door de wolken komt piepen op de heenweg, krijgen we een flinke regenbui over ons op de hike terug naar de parking. Onderweg maken we kennis met Rob, een gepensioneerde tandarts en gepassioneerde natuurfotograaf. Hij nodigt ons uit om z'n website (robmcl.com) te bezoeken, waar tal van tips en adresjes van goeie pubs, restaurantjes en dies meer in zowel Ierland

als Italië (Toscanië) te vinden zijn. Hij kent beide landen érg goed, want komt er al jaren en organiseert er zelfs vakanties.

Behoorlijk nat nemen we plaats in de auto en rijden richting uitgang van het park. Nog effe een korte halte bij 'Sunrift Gorge': enkele treden leiden ons naar een mooie, door het water uitgesleten kloof. Aan het bezoekercentrum staat de parking nu wél aardig vol. In de hoop er een koffietje te kunnen scoren, stap ik uit, maar spijtig genoeg staat er een rij te wachten om naar binnen te kunnen. Dan maar een korte babbel met een van de rangers om te vragen welke tochten hij ons aanraadt in het stukje park dat we nu gaan bezoeken: 'Many Glacier'. Hij vraagt ons of we toch wel op de hoogte zijn van de wegenwerken die op de weg ernaartoe bezig zijn. Eum, neen? De toegang tot het park is mogelijk, maar we moeten rekening houden met vertraging, omdat het verkeer afwisselend over 1 rijstrook geleid wordt. Okay, dat nemen we er dan maar bij!

In het dorpje Saint Mary juist buiten het park vult Hoesy voor alle zekerheid onze tank – gedeeltelijk weliswaar, want ze kennen hun prijzen hier! – terwijl ik in het aanpalende winkeltje een koffie voor Hoesy en een 'White chocolate caramel' voor mezelf ga kopen. Seighin ligt prinsheerlijk te slapen, dus loopt een warm drankje mis. Zoals de ranger voorspeld had, moeten we inderdaad 2x een poos geduld oefenen in een file vooraleer we op onze bestemming zijn. Mede door een hint in het National Geographic boek 'Secrets of the National Parks' valt onze keuze voor de 2de wandeling van vandaag op de tocht naar de Grinnell Glacier. Helemaal zullen we deze niet kunnen doen, want we hebben nog een rit van 3 uur naar het eetadresje van vanavond voor de boeg, maar we hopen toch een verre blik op de gletsjer te kunnen werpen.

Het boek had er voor de grote populariteit van de tocht gewaarschuwd, maar toch schrikken we als we de grote parking aan het begin van de hike oprijden: hij staat gewoon overvol! Een vriendelijke vrouwelijke ranger komt beleefd naar onze plannen vragen: ja, we mogen parkeren langs de kant van het grasveld, maar de trail is naar het einde toe moeilijk bewandelbaar wegens sneeuw en ijs. Opgelucht bieden we

haar een van de chocolate chip cookies die we uit onze AirBnb meegenomen hebben, aan, waarvoor ze ons zeker een 5-tal keer bedankt.

Gepakt en gezakt – het is wel handig om een SAR K9-lid als echtgenoot te hebben – beginnen we aan onze hike. We wandelen door dichte bossen langs de oever van het Swiftcurrent Lake, stiekem hopend op een glimp van een grizzly of zwarte beer. De kans is niet onbestaande, want we bevinden ons echt wel in 'Bear Country'; een dame waarmee we tijdens de vorige wandeling gebabbeld hebben, had er gisteren op dezelfde tocht maar liefst 4 gespot! Geen beren echter, wel veel natuurschoon. Dit neemt alleen nog maar toe als we aan het volgende meer op de trail komen: Lake Josephine. Het is warm in het zonnetje, en al snel spelen we onze kledingstukken met lange mouwen uit. Ons middagmaal bestaat uit een handjevol trail mix. Het einde van de 'Grinnell Lake Trail' is gesitueerd aan het begin van het 3de meer met dezelfde naam: een kleiner exemplaar, maar met dat typische prachtige groenblauwe gletsjerwater.

Het uitzicht vanop ons hogergelegen wandelpad is fenomenaal. We bevinden ons eigenlijk op het punt waarop we moeten terugkeren, maar Hoesy stelt voor dat we nog 'voorbij het watervalletje tot aan die mensen op die richel daar' gaan: misschien kunnen we daar wel een blik op de gletsjer werpen. De zin om nóg verder te wandelen is groot, zeker als terugkerende hikers ons vertellen dat het echt niet meer ver is, nog hooguit 30 minuutjes. We vernemen ook nog dat er een grote 'Big Horn' ram te spotten is. Allé dan, we zijn hier nu toch! Het paadje kronkelt gestaag omhoog, en we horen in de verte de donder rommelen. We beklagen ons onze beslissing geenszins eens we het uitzichtpunt bereiken: niet alleen is het zicht adembenemend, de ram staat op een rotsblok, omgeven door fotograferende mensen. Ik vraag me net af of het beestje zich niet ingesloten voelt, als hij gezwind van zijn rots springt en vastbesloten in mijn richting komt gelopen. Eum, toch maar best opzijgaan... en wég is hij.

Het vervolg van het pad wordt halfslachtig afgesloten met een touw met daaraan een bord bevestigd: 'Snow hazard ahead'. Toch kruipen er regelmatig mensen onder. Ineens komt Hoesy met het maffe voorstel om eveneens helemaal tot aan de gletsjer te gaan: yep, we gaan mee. We moeten over een sneeuwstrook, een voor een; het onweer begint naderbij te komen. Aan de gletsjer staat er behoorlijk wat volk, maar toch vind ik een uitstekend plaatsje om plaatjes te schieten. Enkele speelse marmotten vormen de kers op de taart.

We wachten de verandering in weer niet af, maar keren op onze passen terug, in de hoop het ontij voor te blijven, maar al snel blijkt die ijdel: we worden eerst

getrakteerd op koude regen, gevolgd door een stevige hagelbui. In een mum van tijd is onze broek doorweekt. Langsheen het pad komen we groepjes mensen tegen die onder een overhangende rots proberen te schuilen. Wij echter zetten er stevig de pas in: het zou wel eens lang kunnen duren vooraleer deze bui over is. Het onweer laten we gelukkig achter ons, maar de rest van de terugweg verloopt in de regen.

Het weggetje verandert hier en daar langzaamaan in een stroompje en later, eenmaal we terug in het bos zijn, vormen er zich grote plassen waar het maar moeilijk omheen wandelen of over springen is.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat we door- en doornat op de parking arriveren. We nemen een selfie van ons druipende gedrieën en slibberen dan de auto in. Ik stroop m'n doorweekte lange broek af en vervang ze door een droge short: een beetje fris, maar liever dat dan die nattigheid. M'n wandelschoenen uit, m'n natte kousen wisselen voor droge sokken. Dankzij de verwarming duurt het niet te lang vooraleer we opnieuw in een drogere staat verkeren.

We hebben geluk bij het verlaten van het park: al is het nog maar net 15u00 gepasseerd, de wegenwerken zijn beëindigd. Dat betekent dat we aan een stuk kunnen doorrijden, en we dus sneller dan verwacht terug op de gewone baan zitten. Op weg naar onze AirBnb om de berenspray te gaan terugbrengen, passeren we een klein postkantoortje. In het Theodore Rooseveltpark heb ik enkele kaartjes gekocht, maar ik heb m'n zegels thuis in Chesapeake laten liggen. Op hoop van zegen wandel ik binnen: 'Maybe an odd question, but do you happen to have global stamps?'. 'Sure, how many?'. Nu alleen nog de kaartjes schrijven en een postbus zien te vinden...

Nog even de 2 bussen spray binnen in 'The Loft' gaan zetten en dan weer 'en route', voor een slordige 3 uur. Hoesy heeft weinig chance: gedurende het ganse traject moet hij de ruitenwissers meer wel dan niet gebruiken. Als ik eindelijk weer verbinding heb, blijkt dat ik een oproep van Dirk, de eigenaar van het restaurant waar we vanavond willen gaan eten, gemist heb. Het belooft een drukke avond te worden, 'full house', maar hij zal alsnog een plaatsje voor ons vrijhouden. Het

gebeurt natuurlijk ook niet elke dag dat Belgen speciaal hun reisroute langs je restaurant plannen om bij landgenoten te gaan eten!

En zo gebeurt het dat we iets voor zevenen in 'The East Shore Smoke House' (www.eastshoresmokehouse.com) aan het Flathead Lake in Polson, MT binnenstappen. Er is een bandje bestaande uit 2 oudere mannen aan 't spelen en het hele etablissement zit vol. Toch krijgen een plaatsje toegewezen. Het duurt niet lang of Wendy, de echtgenote van de eigenaar, komt in het Vlaams kennismaken. Zij is afkomstig van Zele, haar man Dirk is een Gentenaar, en ze baten al een aantal jaar dit restaurant uit. Twee jaar geleden ben ik via de Facebookgroep 'Belgians in the USA' op dit adresje gestoten, en ik heb het bewaard met onze roadtrip naar Alaska in het achterhoofd. Geen Alaska vorig jaar, evenmin dit jaar, maar wél Washington state, dus het was niet al te moeilijk om deze stop aan onze reisroute toe te voegen. Ook Dirk komt even later een babbeltje doen; de ons omringende Amerikanen kijken vreemd op als ze ons horen spreken ☺

De inrichting is in blokhutstijl met een zeer sterke aanwezigheid van de oorspronkelijke bewoners van deze streek, de Flathead-indianen, onder de vorm van vele foto's aan de muren. Niet echt een toeval, aangezien Wendy les geeft in het Tribal College hier. Op aanraden van de dienster probeer ik een Cowgirl margarita, terwijl Hoesy voor een lokaal bier van de tap kiest... ondanks het feit dat er wel wat authentieke Belgische bieren op de kaart staan. Het restaurant doet de naam 'smokehouse' alle eer aan: we genieten van de fettuccine met in het huis gerookte zalm, de brisket en de BBQ-combo, bestaande uit brisket, pulled pork en ribbetjes. Hoe verleidelijk de desserts er ook uit zien, geen van drieën heeft nog een plaatsje om een nagerecht binnen te krijgen. Wel bestellen de 'grote mensen' nog een koffietje, kwestie van wakker te blijven de komende uren. Nog even afscheid nemen van Dirk – wéér verbaasde blikken – en dan vangen we het laatste deel van onze reisweg van vandaag aan, waarbij we nog 2 staatsgrenzen (Idaho en Washington) en 1 tijdzone passeren: PST ofte Pacific Standard Time, 9 uur verschil met België nu!

Alhoewel Hoesy een pintje gedronken heeft, neemt hij toch plaats achter het stuur: onze jongste heeft geen zin om te rijden. Klaarblijkelijk is deze streek heel gekend voor een bepaald soort fruit: gedurende een tijdje spotten we aan

weerskanten van de baan kersenboomgaarden. Een prachtige zonsondergang zet de bergtoppen in een late gloed, dan kruipt de schemering binnen. Ondanks de koffie moet ik op een bepaald moment moeite doen om m'n ogen open te houden. Babbelend over de meest nietszeggende zaken en proberen info op te zoeken over dingen die we langs onze weg tegenkomen, houdt de vermoeidheid enigszins op afstand: onze chauffeur zou het niet op prijs stellen, mocht ik indommelen!

We hebben dan wel een uurtje 'gewonnen', maar toch is het na middernacht als we in the middle of nowhere de poort naar 'Willow Creek Retreat' aka 'Glamping on the farmstead' openen. Er staan nog een paar andere kampeerders – tenten en RV's – maar ons plaatsje ligt helemaal achteraan: een discreet verlicht pad leidt naar een oudere caravan, voorzien van elektriciteit en (flesjes en kruiken) water. Geen douche, en een echt, ouderwets WC-meubel. We mogen hem wel degelijk gebruiken, maar er staat een 'porty potty' op enkele meters wandelen van de caravan, dus we houden de 'vintage commode' als leuk sierstuk. Seighin is een beetje knorrig als hij ontdekt dat hij bovenaan in het ruime stapelbed moet slapen: 'laag plafond'-alarm!

We zijn alledrie behoorlijk moe – normaal als je 21 uur aan een stuk wakker bent – en kruipen dan ook quasi onmiddellijk onder de lakens. De rest zullen we morgen wel ontdekken!

Dag 9: Van Medical Lake (WA) naar Omak (WA)

135 mijlen vandaag / 5385 km in totaal / 12587 stappen vandaag

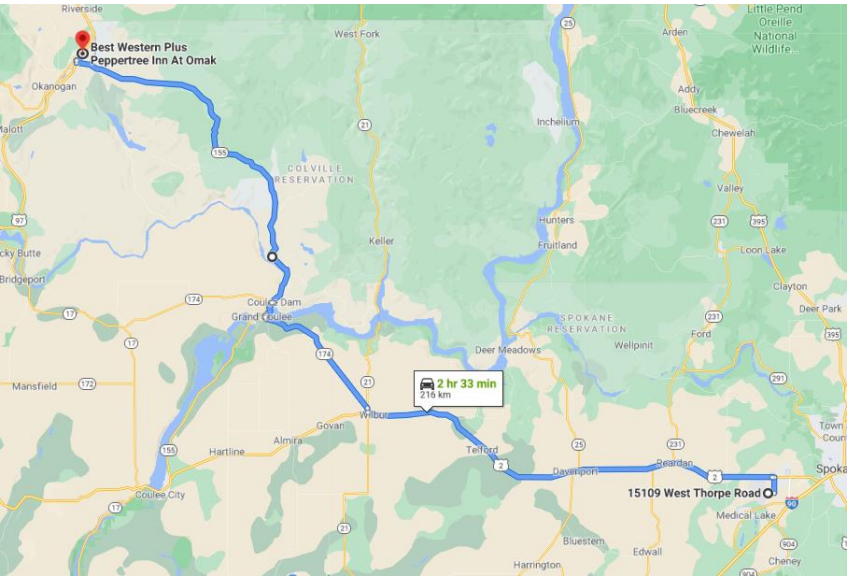

In tegenstelling tot wat je zou verwachten, is het deze nacht betrekkelijk koel in ons aircoloze onderkomen. De combinatie van de vele venstertjes, inclusief eentje in het dak, met vliegengaas ervoor en een licht briesje zorgt voor deze aangename slaaptemperatuur. Het heeft even geduurd vooraleer ik de slaap kon vatten gisteren, en ik ben enkele malen (half)wakker geweest, maar dit is zeker niet te wijten aan ons bed: comfortabel en genoeg plaats voor beiden. Ik hoor een haan kraaien: nope, té vroeg, nog effe proberen te slapen!

Om 07u00 klinkt er in de nabijheid trompetgeschal: tiens, zou er een militaire basis in de buurt zijn? Gezien de passage van een aantal vliegtuigen gisterenavond zou dit best wel eens kunnen... Ik besluit naar toilet te wandelen en dan terug in bed te kruipen. Als ik echter de deur open, word ik begroet door een stralend zonnetje: heerlijke ochtend! Ik beslis dan maar om buiten te blijven zitten en de binnengekomen berichtjes en boodschappen te lezen – ik heb voor een poosje internetverbinding!

Even later verschijnt Hoesy: hij heeft z'n pyjama al ingeruild voor T-shirt en bermuda. Buiten de 2 afgesloten kruiken met water op een tafeltje naast de caravan vinden we niet dadelijk iets om ons te wassen. Dan maar terug m'n outfit van gisteren aan en hopen dat we niet té onfris ruiken! Ik zet alvast koffie en

weldra zitten we aan het tafeltje onder de grote wilg te genieten van ons bekertje zwart vocht. De boerderijpoezen houden ons gezelschap.

Dan zien we een vrouw vergezeld van 2 honden op ons afkomen. Het is Rachael, de eigenares van de AirBnb. Er volgt een lange, aangename babbel over de verschillen tussen de Europese en bij uitbreiding Arabische cultuur enerzijds en de Amerikaanse samenleving anderzijds. Ze is voor een Amerikaanse verbazingwekkend liberaal denkend, wat verklaard wordt door het feit dat haar vader een bekende Britse entomoloog was.

Onze jongste komt er ook bij zitten; voor we ontbijten, willen we eerst even met Ciaran bellen, die vandaag z'n laatste examen had. Seighin kan hem bereiken, maar z'n broer vraagt of het OK is als hij binnen een 10-tal minuutjes terugbelt: hij zit momenteel op de trein. Wij maken van de gelegenheid gebruik om onze ontbijtboel van gisteren zo goed en zo kwaad het kan af te wassen. Seighin wandelt naar de hangmatten die iets verderop aan een aantal wilgen vastgemaakt zijn om ze uit te proberen.

We zijn net aan het ontbijt begonnen als Ciaran een teken van leven geeft. Hij is ondertussen bij z'n zus gearriveerd, en geeft een (voor zijn doen) kort relaas van z'n examen. Loic komt ook eventjes aan de lijn; Amber is Lily'tje, die uit het ziekennhuis ontslagen en weer helemaal de oude is, in bed aan 't leggen.

Vandaag is het een 'dolce far niente' dag: even bewust een pauze inlassen in ons uitdagende reisprogramma. We kunnen toch niet voor 15u00 in ons volgende overnachtingsadresje inchecken, en er is niets te bezichtigen onderweg, dus we kunnen het even rustiger aan doen. Het is al behoorlijk warm – 28°C ondertussen – en de hangmatten lonken... Rachael komt met een mand proper linnen af en we raken opnieuw aan de praat, ditmaal over het leven met tieners ☺

Om iets voor 11u30 komen we, zij het met tegenzin, terug in actie. Alles in de auto laden, een paar fotootjes trekken, nog een bezoekje aan de 'porter potty' en wederom op weg! Anderhalf uur en ettelijke kilometers later oppert Seighin het idee om – net zoals tijdens onze roadtrip doorheen de Midwest in 2019 – een coffee house op te zoeken. OK, google maar, kleine! Hij vindt 2

adresjes, die we allebei voorbij zijn vooraleer we het goed en wel beseffen. 180° draaien en we stappen binnen in 'Voltage Coffee House'. Leuke inrichting, lekkere koffie, en ook de 'White Oatmeal Cherry' cookie smaakt. We nemen onze tijd, fantaseren over het opstarten van een eigen koffiebartje in onze garage in Zoersel.

Als we buiten op de parking komen, merken we iets verder het hertje op dat we, toen we binnen zaten, op z'n gemak de baan hadden zien oversteken. Een jong beestje nog, met een mooie tekening op de kop, dat de blaadjes van een boom probeert te bereiken. Het blijft rustig staan als ik er een foto van neem.

De naam van de koffiezaak wordt eens buiten het dorp duidelijk: een grote stuwdam domineert de omgeving. Het is een heel ander landschap waar onze weg door gaat: heuvelachtig, tamelijk dor, lage bosjes en stugge struiken. Niet dadelijk het beeld dat je je voor de geest haalt als je Washington state vernoemt, eerder de Dakota's of zelfs Arizona. Al snel echter komen er grote aantallen naaldbomen aan weerszijden van de baan in zicht, af en toe onderbroken door schamele woonsten omgeven door heel veel rommel. Het feit dat we weer door een indianenreservaat aan 't rijden zijn, zal hier – spijtig genoeg – niet vreemd aan zijn...

Het is iets na drieën als we de Walmart in Omak met een bezoekje vereren: onze proviand moet aangevuld worden! Een kwartiertje later komen we met een verse voorraad brood, water, fruit, yoghurt en trailmix buiten. Ons hotel ligt slechts enkele minuutjes verder, wat maakt dat we redelijk snel ingecheckt zijn en op onze kamer op de 3de verdieping zitten te chillen. Ons overnachtingsadresje van gisteren was zéker de moeite waard, maar we zijn toch blij dat we opnieuw het comfort van douche en toilet ter onzer beschikking hebben!

Hoesy beantwoordt enkele noodzakelijke mails, terwijl onze kleine op z'n bed ligt te gamen en ikzelf de karrenvracht aan foto's van de voorbije dagen probeer te inventariseren. Hotel betekent ook mogelijkheid tot wassen van vuil goed: al onze wandelkleren vliegen de wasmachine in, zodat ze proper klaar zijn voor onze volgende hike. Terwijl beide mannen een duikje in het zwembad ondernemen, spring ik onder de douche en was m'n haar. Rond 19u00 trekken we het kleine stadje in, op zoek naar het familierestaurantje dat Seighin online gevonden heeft.

'The Red Rooster' is een gezellig, pretentieloos eettentje waar het grootste gedeelte van het menu in het teken staat van... kip. We kiezen alledrie een schotel met dit gevogelte, wel op 3 verschillende manieren bereid. Het dessert dat Seighin graag had willen eten – crême brûlée - is spijtig genoeg niet meer voorradig; als we afrekenen, merken we dat men als geste de cheesecake die Hoesy en ik gedeeld hebben, niet aangerekend hebben.

Terug in het hotel steek ik opnieuw een machientje was in – we hebben nu toch de gelegenheid – en houd ik me nog een uurtje of 2 zoet met het aanvullen van onze belevenissen op Facebook: een geduldwerkje, zo blijkt, want de internetverbinding is niet je dat. Hoesy neemt de taak op zich om de activiteiten van ons nakende

verblijf van 2 dagen in Seattle, WA te boeken via aankoop van de City Pass: evenmin een sinecure, om dezelfde hierboven vermelde reden.

Finaal lukt het hem toch om alles gereserveerd te krijgen en kunnen we onder de lakens kruipen; ons kleintje ligt al half in slaap ...

Dag 10: Van Omak (WA) naar Seattle (WA)

305 mijlen vandaag / 5877 km in totaal / 28849 stappen vandaag

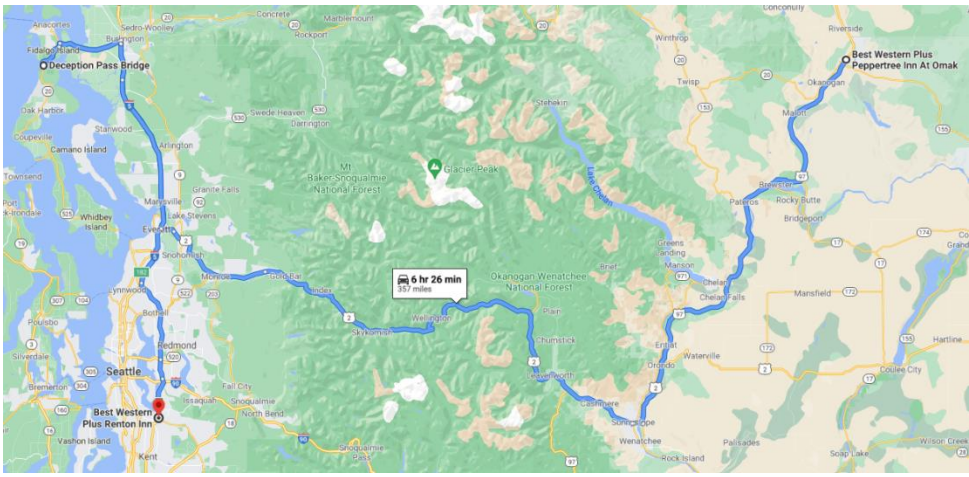

06u00 en ik ben klaarwakker! Normaal gezien nog een 3-tal kwartiertjes vooraleer de wekker afloopt, maar ik kan de slaap niet meer vatten, dus bekijk ik naar goeie gewoonte de binnengekomen berichtjes op Facebook en Messenger. Mijn oog valt op een boodschap van onze oudste zoon ivm problemen met zijn 'wearable'. Immers, aangezien hij ons met Kerst geen verlanglijstje had bezorgd – "Het feit dat we samen zijn, is cadeau genoeg voor mij" – hadden we vrij spel qua geschenkkeuze. Dat resulteerde in maffe cadeaus van zijn brussen; wij echter opteerden voor een nieuwigheidje: een ring waarmee je je betalingen contactloos kan uitvoeren, dus geen bankkaart meer nodig. Deze ring hadden wij bij m'n ouders laten toekomen – naar Italië waar Loic momenteel een jaar studeert, was geen verzending mogelijk – en sindsdien lag ie op z'n rechtmatige eigenaar te wachten. Nu Loic een weekje in België is, wil hij maar wat graag de ring in gebruik nemen, maar het lukt hem niet om zijn rekening aan het gadget te koppelen. Gedurende een half uur zoek ik mee naar een oplossing, maar op de website blijf ik qua informatievergaring in cirkeltjes draaien. Frustrerend! Finaal stuur ik via de contactinfo een bericht: nu maar hopen op een snelle reactie.

De ontbijtruimte van het hotel is open, maar we moeten aan een geïmproviseerde balie waarachter van-mondmasker-voorzien medewerkers staan, onze keuze uit de geafficheerde gerechten doorgeven. Het aanbod is groter dan enkele dagen geleden, dus we spreken onze meegebrachte ontbijtgranen niet aan. De tafeltjes zijn voorzien van kaartjes die aangeven of ze al dan niet ontsmet zijn na gebruik: een mens zou in z'n omzwervingen doorheen de verschillende staten vergeten dat Covid-19 nog steeds lelijk huishoudt! Het feit dat we alledrie volledig gevaccineerd zijn, geeft ons een vals gevoel van veiligheid...

Het is nog maar net 08u00 geweest als we uitchecken en ons opmaken voor de 3,5-uur durende rit naar 'North Cascades National Park' (www.nps.gov/noca/index.htm). Eerst rijden we nog doorheen hetzelfde dorre landschap dat ons gisteren al aan Arizona deed denken. Op talloze plaatsen staan grote borden die waarschuwen voor zeer hoog brandgevaar. Niet verwonderlijk: deze morgen kregen we via WeatherBug een 'Excessive heat warning' binnen. Tot en met volgende week donderdag houdt een ongeziene hittegolf grote delen van Washington state in haar greep. De letterlijke boodschap luidt: "This event will likely be one of the most extreme and prolonged heat waves in the recorded history of the Inland Northwest. Unprecedented heat will not only threaten the health of the residents, but will make our region increasingly vulnerable to wildfires and intensify the impact on the ongoing drought." Klimaatopwarming, iemand???

Geleidelijk aan begint de weg te klimmen en komen besneeuwde bergtoppen in zicht. Hoesy remt gelukkig op tijd voor een hertje dat de baan wil oversteken: dat hier

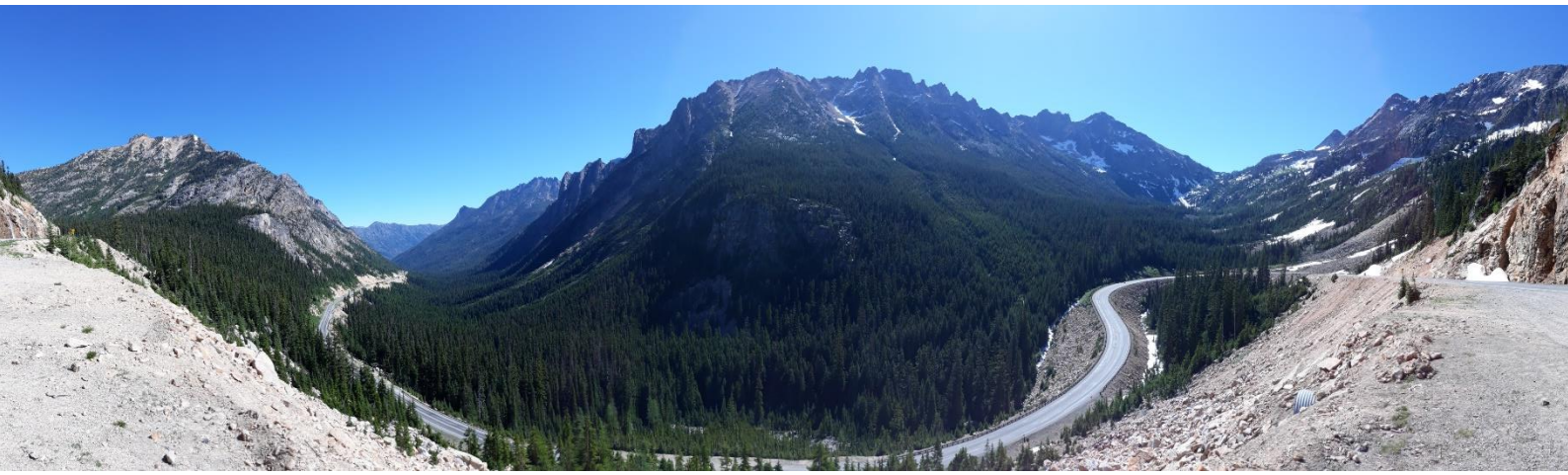

veel wild zit, kunnen we spijtig genoeg afleiden uit de kadavers die we her en der in de berm zien liggen. Het beestje raakt veilig aan de overkant. Een poosje later opnieuw een onverwachte ontmoeting: naast de weg vliegt zowaar een heuse 'bald eagle', het majestueuze symbool van de States. Het landschap is adembenemend mooi, maar in alle eerlijkheid moet ik toegeven dat we ook in Europa dergelijke schitterende taferelen kunnen aantreffen – ik denk maar aan de Franse en Zwitserse Alpen.

Af en toe stoppen we langs de weg om een foto te nemen van al die natuurlijke schoonheid: een panorama over het dal, een steile waterval in Gorge Creek, ... Tot onze verbazing passeren we rond 11u00 voorbij het bord naar het North Cascades National Park Visitor Center. Eum, wat? Volgens Waze moeten we minstens nog een half uurtje rijden! Verderop dan maar een bocht van 180° gemaakt en de zijweg ingeslagen. Ja, effectief, daar staat het bezoekercentrum. Vreemd, we hebben zelfs nooit een aankondiging gezien dat we het park binnengereden waren ...

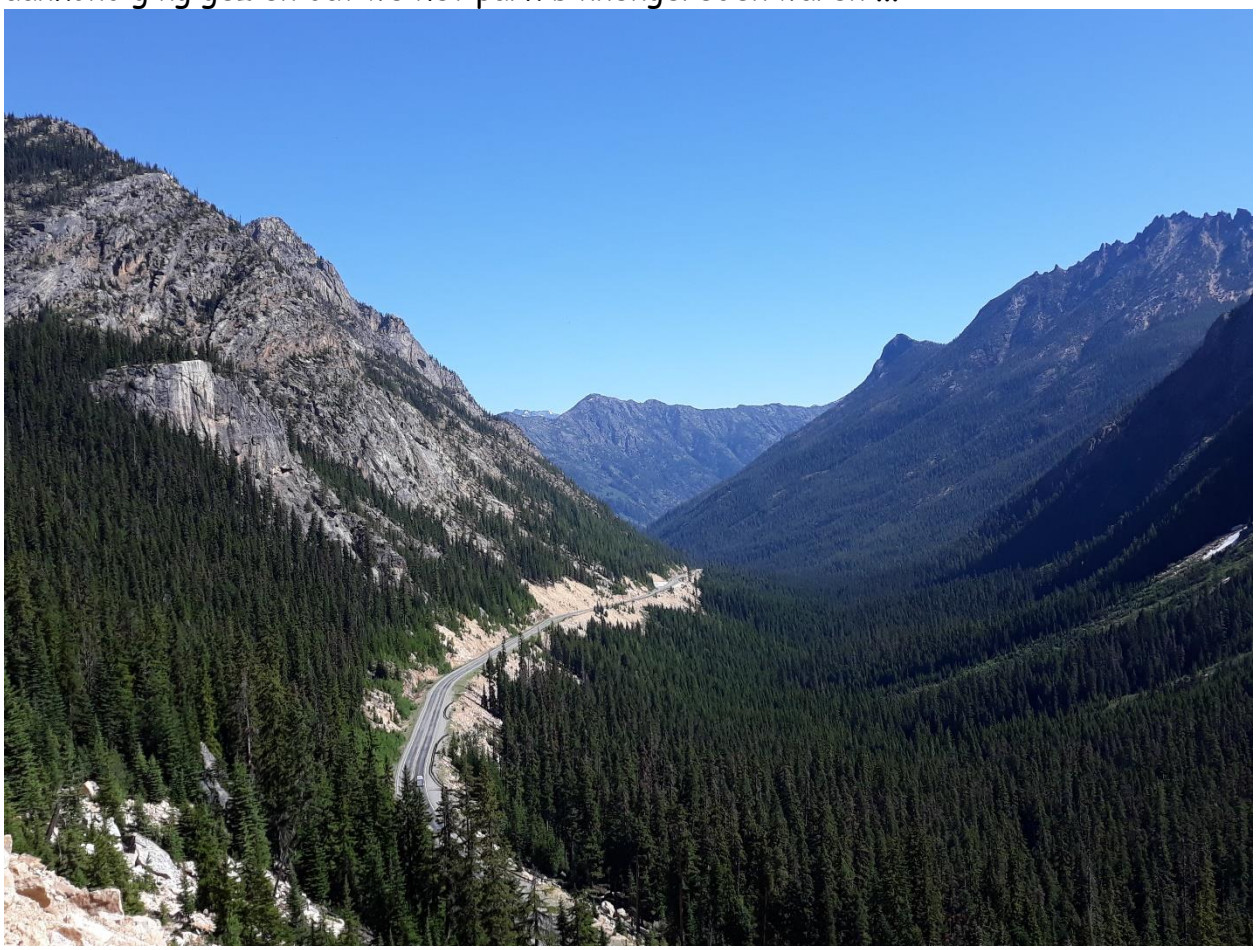

Ook hier staat de ranger onder een luifel buiten, maar het gebouw zelf is wel bereikbaar qua winkeltje en toiletten. Ze polst naar hoeveel tijd we wensen te spenderen aan een hike: bwah, een uur of 3 à 4 moet wel lukken. Het gebied heeft een overvloed aan rustige en uitdagende wandelingen, maar met deze immense hitte is het aangeraden onder de bescherming van bladerdak te hiken. De 'Thunder Creek Trail' komt hiervoor zeker in aanmerking. We moeten echter wel een stukje terugrijden, naar het Diabolomeer. Ze waarschuwt ons ook nog dat de parking wel eens behoorlijk vol zou kunnen staan, want het is weekend, en iedereen die wil wandelen, zal natuurlijk zoveel mogelijk de schaduw opzoeken.

De parking staat niet gewoon vol, ze staat eivol: aan weerskanten van de baan is er geen vrij plekje meer te vinden. Het feit dat de Colonial Creek camping daar eveneens gesitueerd is, doet er natuurlijk geen goed aan. We rijden even een rondje, tervergeefs. Een eindje terug was er echter een zanderige inham, waarschijnlijk bedoeld voor voertuigen die te traag rijden en daar dus even opzij kunnen gaan staan om het achterliggende verkeer door te laten. Er staat 1 auto geparkeerd, maar er is nog ruimte voor een aantal voertuigen én het ligt in de schaduw!

De knoop is snel doorgehakt: we zetten onze wagen daar, maken ons helemaal klaar voor de wandeling – véél water en goed met zonnecrème insmeren! – en stappen vervolgens langs de rijweg naar de parking. Het is snikheet in de zon en we kunnen niet snel genoeg in de lommerte zijn, na nog een bezoekje aan het toilet.

Het begin van de wandeling loopt langs een aantal kampeerplekken: mooi, zo in de schaduw van de bomen, maar zou niets voor ons zijn. Geef ons maar een afgelegen plekje op de camping, ver weg van het sanitaire blok, het zwembad, het winkeltje en restaurantje, het was- en drooggebouwtje. Lekker rustig, we zitten er niet mee in om een eindje naar de voorzieningen te wandelen.

De trail wordt omschreven als een 'easy stroll' die gemakkelijk met de familie te ondernemen is, maar er zijn toch een aantal passages waar kindervoetjes het moeilijk zouden hebben. Het pad volgt de Thunder Creek rivier en slingert zich door de weelderig beboste vallei. Het ís warm en we

zweten behoorlijk, maar het natuurlijke dak van bladeren en naalden behoedt ons voor oververhitting. Overal waar we kijken, is het overvloedig groen wat de klok slaat; de aanvankelijke drukte neemt af naargelang we verder gaan.

Eens de brug over de rivier overgewandeld, lassen we een kleine lunchpauze in: op een boomstam in de schaduw laten we ons de trailmix goed smaken. Officieel eindigt de 'Thunder Creek Trail' hier, maar we hebben afgesproken dat we tot 14u00 hiken en dan rechtsomkeer maken, zodat we rond 16u00 terug aan de auto zijn. We hebben immers nog een aantal mijlen te rijden.

De ranger die we op ons eetplekje tegenkomen, vertelt ons dat we voorbij de 2de brug moeten hiken, zodat we nog een eind verder mooie panorama's over de omgeving kunnen aanschouwen. Dieper het oude woud in wordt het alleen maar rustiger en stiller, op het onstuimige gebruis van de rivier in de nabijheid na. We ontmoeten amper nog mensen en genieten van de eeuwenoude bomen rondom ons. We steken kleine stroompjes over; buiten een pluimstaart die gehaast onder de struiken schiet en enkele vogeltjes spotten we geen dieren. OK, grizzlyberen zitten hier niet, maar neef zwarte beer, evenals herten hebben hier hun habitat.

Aan de 2de brug doen beide heren gek: ze steken een voor een hun hoofd onder een van de ijskoude watervalletjes, spelen hun T-shirt uit, maken dat ook nat en trekken het dan terug aan. Ik laat ze dollen: leuk om te zien dat ze zo genieten! Seighin draagt de hele tijd de rugzak mét waterreservoir van 3l, en daarom verdeelt Hoesy het water uit onze zoons fles over onze 2. Goeie herverdeling van onze watervoorraad, want we drinken wat af! Wel merk ik dat als ik te snel ga staan, even duizel. Te lage bloeddruk? Ik heb ook af en toe zwarte vlekken voor m'n ogen, en m'n tred is niet zo standvastig meer. Toegegeven, mijn mannen zetten er

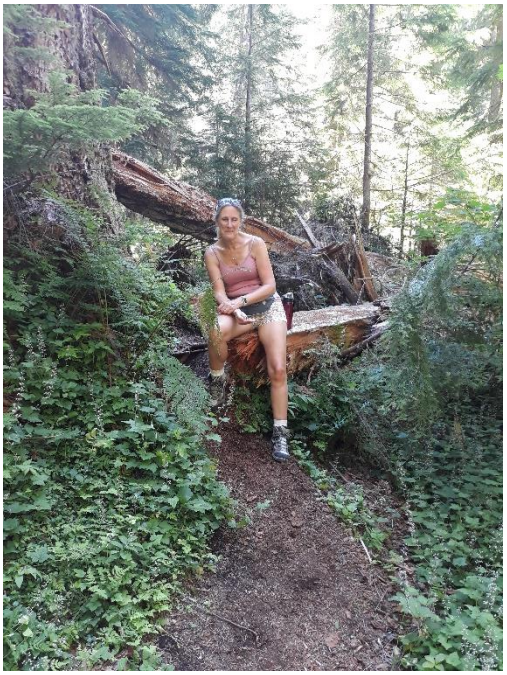

stevig de pas in, en ik raak altijd een beetje achterop, mede door het feit dat ik graag kiekjes van al het natuurschoon trek. Maar we hebben toch al pittigere wandelingen met meer hoogteverschil gemaakt zonder dat ik daar noemenswaardig last van had? Raar...

De panorama's waarover de ranger het had, krijgen we finaal nooit te zien: om 14u00 keren we op onze stappen terug, zodat we 2 uurtjes later opnieuw aan het begin staan. Een goeie 14 kilometer gewandeld op iets meer dan 3 uur tijd aan een gemiddeld tempo van 13:45 min/km en 825 calorieën verbrand: dat verdient een cocktailtje straks!

Nog een fotootje van het Diablo Lake dat in 1930 ontstaan is door de aanleg van de gelijknamige dam. Het eigenaardige aan dit stukje van het vrij grote meer is dat je vlak onder de waterspiegel nog steeds restanten van bomen kan zien. OK, da's dan ook weer vereeuwigd; on to 'The City of GA' – voor ingewijden ☺.

Er is echter nog 1 stop die Hoesy in het reisprogramma ingelast heeft, en die een kleine ommetoer vergt: Deception Pass Bridge (parks.state.wa.us/990/Deception-Pass), vanwaar je een verbluffend uitzicht hebt op de monding van de Skagit River in de Stille Oceaan. Het houdt een rit van 1,5 uur in en we zijn niet de enigen die op die gedachte gekomen zijn: de parking staat wederom overvol. Eens de brug over

echter is er aan de rechterkant van de weg een lange zandstrook waar er nog een plaatsje vrij is. Een afstandje wandelen naar de brug kan Seighin maar weinig bekoren – "Ik heb het daarnet al gezien vanuit de auto toen we over de brug reden" – en dus wordt het een tochtje onder ons beiden. Mooi weer, niet meer zo warm dankzij het briesje vanuit de oceaan en inderdaad een schitterend panorama. We menen zelfs een zeehond te ontwaren die tussen het wier op vissen aan 't jagen is.

Hoesy stelt voor om onderweg naar Seattle een eetadresje te zoeken, zodat we niet met een volle maag hoeven te gaan slapen: 't is immers nog een dik anderhalf uur rijden naar ons hotel. We hebben allemaal zin in vis, maar de restaurantjes langsheen de reisroute die Seighin weet te vinden, zijn allemaal aan de prijzige kant. Een ouwe getrouwe dan maar: 'Bonefish Grill'.

Om 19u45 zitten we aan een tafeltje onze keuze uit het menu te maken: yep, een cocktail is van de partij voor ondergetekende! Zalm, scampi's, tonijn: alle soorten zeebeestjes vallen in onze smaak. De heren in het gezelschap zetten hun conversatie over het openen van een coffeeshop in onze garage voort: ze zijn toch niet serieus, hoop ik?

Om 21u00 vatten we het laatste deel van onze rit van vandaag aan. In Seattle zelf waren er weliswaar nog hotels aan een redelijke prijs te vinden, maar het extra dat we dienden neer te tellen voor een plaatsje in een parking is hoog. We hebben dus voor 3 nachten gereserveerd in een Best Western op een kleine boogscheut van Seattle. Het is de 1ste keer deze roadtrip dat we ergens langer dan een nacht logeren: deze onderbreking in de dagelijkse morgenrush gaat deugd doen!

29 – Objectief Olympus – City trip

[Hoesy] A shorter than normal version because we stay for the first and only time in the same place to visit the same city. Following our road trip, you know what city that is.

Oeps, ik shreef in het Engels voor ik het besefte. Vertaling!

Deze keer een kortere versie van een editie. We blijven immers voor de eerste maal op deze road trip op dezelfde plaats om dezelfde stad te bezoeken. Relatief veel tijd om aan 'een' bezichtigingspunt te besteden, maar het is dan ook een bruisende stad (denken we). Het is echter niet ons doel van deze reis. Dat komt later.

Day 11: Seattle (WA)

43 mijlen vandaag / 5946 km in totaal / 20407 stappen vandaag

In tegenstelling tot de andere dagen neem ik het verslag van vandaag voor mijn rekening. Tevens baseer ik me op de foto's want het verslag van vandaag dat Calle voorbereid had, is om een af andere mysterieuze reden verdwenen.

We hebben een citypass gekocht (https://www.citypass.com/seattle) omdat we op die manier de belangrijkste attracties tegen een schappelijke prijs kunnen bezoeken. Tevens kunnen we het bezoekuur reserveren, zodat we zeker weten dat we binnen kunnen. We hebben immers geen idee hoe druk Seatlle zal zijn en kunnen dus beter alles plannen. De eerste attractie voor vandaag is het bezoeken van de Space Needle (https://www.spaceneedle.com/), maar onze eerste opdracht is een parkeerplaats te vinden.

Op een zondag zou dat simpel moeten zijn, want ik heb gevonden dat alle 'public parkings' gratis zijn vandaag. We besluiten dat we best in de buurt van de Space Needle parkeren om dan te wandelen naar de andere attracties. We vinden een plaats met een bord 'public parking' vlakbij. Ik parkeer me onder de bomen, want het beloofd heet te worden vandaag. Er staan een heleboel mensen aan het parkeerautomaat. Waarom? Dit is toch een publieke parking en die zijn graties op zondag. Raar.

We wandelen naar de needle, toch een van de symbolen van Seattle. Even wachten en dan mogen mogen we er op. Met de snelle lift naar boven en een kijkje nemen op het observatieplatform. Het glas bellemmert het zicht op de stad en omgeving niet. De glazen banken zijn wel speciaal om op te gaan zitten. Niet dat je naar beneden kan kijken,

maar door te leunen tegen de schuine glazen panelen hang je op het gevoel af boven de 'afgrond'. Seighin blijft aan de binnenkant, want hij heeft het niet voor hoogtes.

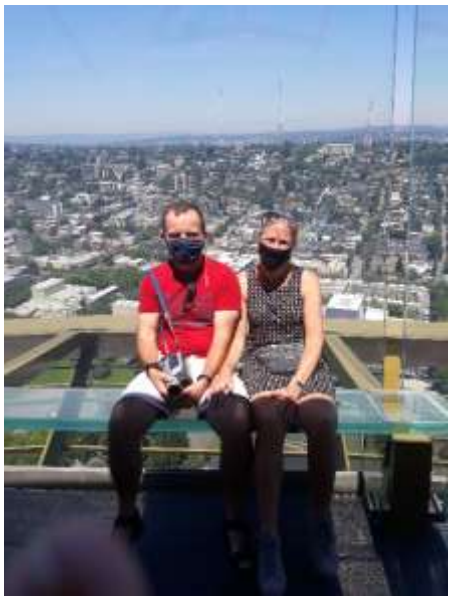

Als we twee maal rond de toren gelopen hebben, gaan we naar binnen. Het binnendeel draait rond en je kan op een glazen bodem staan. Helemaal niets voor Seighin, maar na een tijdje komt hij er toch even op staan. Moedig.

Terug met de lift naar beneden en zoals het past, moeten we door de souvenierswinkel. We besluiten een legomodel van de Needle te kopen voor Ciaran. Hij mist Seattle immers en wou de stad graag bezoeken. Het kwam echter niet uit.

Daarna stappen we een paar honderd meter voor een bezoek aan het Museum of Pop Culture. Dit museum is opgericht door Paul Allen, een van de oprichters van Microsoft (https://mopop.org/). We hebben geen idee wat we moeten verwachten en stappen dus met een open geest het museum binnen.

Het geheel is een samenraapsel van tentoonstellingsruimtes over popmuziek, videogames, SciFi reeksen, … Er is ook een tijdelijke tentoonstelling over de evolutie van LGBTQ rechten. Interessant, maar soms te veel in

details. Calle en ik hebben veel aanknopingspunten. Seighin minder, hoewel hij dan weer andere connecties legt. Zeker de tentoonstellingen over horror en SciFi zijn leuk.

Van dit speciaal, maar interessant museum stappen we naar de haven. Voor de naar het 'eerste' Starbucks establishment en de Fisherman's Warf gaan, besluiten we een snelle hap te nemen. Ik leid ons naar een Subway sandwichbar. Achter de toog staat een oudere dame van Chinese afkomst. Ze is vriendelijk, maar als ik een beetje mozzarella bestel, vraagt ze telkens 'pepper jack?'. Hoewel ik geen zin in pepper jack kaas heb, geef ik het na een paar keer op en laat haar doen. Is er in dit verhaal een management les verborgen? Ik denk van wel en 'Pepper Jack' wordt de titel van mijn 50ste en laatste ThinkBox.

Nadat de innerlijke mens versterkt is, zakken we verder af naar de waterkant. De wachtrij voor de 'eerste' Starbucks is veel te lang en het is te heet om in de zon te staan wachten. Morgen opnieuw? We hebben nog wat tijd te doden voor onze rondvaart in de haven en dus bezoeken we de open markt waarvoor de Fisherman's Warf gekend staat. Calle koopt een zak kersen. 'Rainier cherry' genoemd naar de bekende vulkaan in Washington State. We eten ze op met zicht op de verschillende marktkraampjes. Daarna lopen we rond op de verschillende verdiepingen van de markt. Uiteindelijk vinden we de 'kauwgomstraat', de 'Gum Wall', waar tienduizenden hun kauwgom geplakt hebben, i.p.v. in de overdekte marktplaats.

Vandaar naar de kade waar we de boot zullen nemen. Omdat het snikheet is, krijgen we een paraplu als bescherming tegen de zon. Aan boord kunnen we gratis gekoeld water krijgen. Het is nodig. De rondvaart geeft ons een mooi zicht op de waterkant van Seattle en de haven.

Van de boot terug naar de parkeerplaats waar ons een verrassing staat te wachten. Er zit een boete tussen mijn ruitenwissers. Is dit dan toch geen publieke parking? Waarom staat er dan een plakkaat? Wat een boerenbedrog!

Terug in het hotel horen we dat het vol is. Blijkbaar boeken de lokalen een kamerhotel om een nacht in de koelte te slapen. Seattle wordt geplaagd door een hittegolf en de mensen hebben hier geen airco. De Amerikanen hadden ons aangeraden om een trui mee te nemen naar Washington want het kan daar in de zomer fris zijn. Niet dus!

Voor het diner rijden we naar de shopping mall, maar vinden nergens een restaurant waar de wachttijd minder dan twee uur. Een heleboel zijn gesloten omdat het te warm in de keuken is en de anderen zijn volzet. Ondanks onze pogingen hebben we geen success. Dan maar terug naar het hotel. We vinden een plaatsje in de eettent juist voor ons hotel. Niets speciaals, maar toch iets om te eten.

Dag 12: Seattle (WA)

65 mijlen vandaag / 6050 km in totaal / 18833 stappen vandaag

[Calle] 'k Weet niet of het te maken heeft met het feit dat we gisterenavond TV gezien hebben en ik dus niet meer op een laptop-/GSM-schermpje heb zitten turen, maar ik mag niet klagen over m'n nachtrust. Zoals gewoonlijk te weinig geslapen – minder dan 7 uur – maar niet het gevoel dat ik dikwijls wakker geweest ben. Alleszins tamelijk uitgerust, en dat zal nodig zijn ook: opnieuw staat er een hele dag Seattle ontdekken op het programma, met als kers op de taart de aankomst van Ciaran vanavond!

Onze jongste weigert aanvankelijk onder de douche te gaan: "Heeft weinig zin: ik ga toch weer de hele dag zweten, dus ik kan beter vanavond douchen.". Er volgt een – tamelijk zinloze – discussie, waarbij we even op onze strepen gaan staan: "Douchen, verdorie!". Hoesy en ik vertrekken alvast naar de ontbijtruimte. Een half uur later is de kleine nog niet komen opdagen: waarschijnlijk aan 't mokken op onze kamer. Ik ga even poolshoogte nemen: inderdaad, hij zit op z'n bed ontbijtgranen te eten. Weer een korte woordenwisseling, maar finaal verschijnt hij dan toch aan de ontbijttafel.

Onze 1ste activiteit van vandaag is een bezoek aan 'Chihuly Garden and Glass' (www.chihulygardenandglass.com): een plaats die door Seattlekenners aangeraden is, maar waarbij we ons niet dadelijk iets kunnen voorstellen. Een glaskunstmuseum? Hmmm … De tickets maken echter deel uit van de 'Seattle Pass', dus we zien wel wat het wordt. We zijn er om 10u00 verwacht; de ervaring van gisteren rijker doet ons ruim op voorhand vertrekken: om 09u00 zijn we al onderweg. Net zoals in andere steden bieden de parkings in Seattle 'Early bird'-tarieven aan: als je vóór 09u00 of 10u00 – afhankelijk van de ligging van de parking – arriveert, kan je een voordeliger dagticket op de kop tikken. Hoesy stelt dan ook voor om in de buurt van het aquarium – onze 2de bestemming van vandaag – een parkeerplaatsje te zoeken en vervolgens naar de Needle te wandelen, waar 'Chihuly Garden and Glass' vlakbij ligt.

Zo gezegd, zo gedaan. Alhoewel het nog tamelijk vroeg is, is het al beestig warm en we proberen dan ook zoveel mogelijk de schaduw van de hoge gebouwen op te zoeken. Wederom worden we geconfronteerd met schrijnende taferelen van mensen die in tentjes aan de zijkant van de straat leven of in de portiek van een gebouw liggen te slapen. Erg, zeker met deze hitte...

Blij om in de koelte van het gebouw te kunnen binnenstappen – mondmasker op! – kijken we elkaar aan: wie heeft de tickets? Ja, ik heb in de auto gecontroleerd of we ze wel degelijk bij ons hadden, maar was in de veronderstelling dat net zoals gisteren Hoesy ze bij het uitstappen zou gepakt hebben. Een fractie van een seconde krijg ik het benauwd: we moeten toch niet het hele eind terug naar de auto voor de inkomkaartjes? Dan een gevoel van geruststelling: leve de GSM waarop we de tickets in digitale versie kunnen voorleggen!

Wat volgt is een ontdekkingstocht doorheen de wondere wereld van de glasblazerij: Dale Chihuly, een van de beste creatieve talenten uit de streek, is immers een van de meest vooraanstaande glaskunstenaars ter wereld. In de verschillende vertrekken van het gebouw worden zijn ongelooflijke kunstwerken, losjes gerangschikt per 'thema' voorgesteld aan het publiek. Er is een zaal met 'Native American' kunst, bestaande uit manden, wandtapijten, artistieke foto's van

indianen, gecombineerd met glazen artefacten. In de Sealife Room krijgen we kunstige zeebewoners in glas te zien. De ruimte met de 'Persian Ceiling' heeft een glazen paneel als plafond waarop ontelbare glasgeblazen voorwerpen belicht van bovenaf rusten. De zaal met de toepasselijke naam 'Mille Fiori' herbergt een 'tuin' met glazen bloemen; in het volgende vertrek zien we 2 grote sloepen gevuld met glazen vormen: 'Ikebana and Float Boats'. Van de 'Chandelier'-kamer ben ik dadelijk fan: immense 'lusters' gemaakt uit een plentitude van glazen vormen hangen in verschillende kleuren aan het plafond. Ook de 'Macchia Forest' is 'mindblowing': de artefacten die daar tentoongesteld staan, kan ik het best vergelijken met enorme 'doopvontschelpen'. In de immense serre is er een lange slinger van gele, oranje en rode 'bloemen en waaiers' opgehangen, één vloeiende golf van kleur.

Dan komen we in de tuin terecht: ook daar glazen kunstwerken in allerlei vormen en kleuren, perfect gecombineerd met de tinten van de bloemen en struiken die er aangeplant zijn. Via de 'Chandelier Walkway' komen we in een kleine projectieruimte waar in een aantal korte documentaires de kunst van het glasblazen en de

verschillende tentoonstellingen (Finland, Venetië, Jeruzalem) getoond worden. We plannen een korte stop van enkele minuten, maar finaal bekijken we de ganse reeks: fascinerend! Een life demonstratie van deze kunstvorm is om voor de hand liggende redenen afgelast.

Behoorlijk onder de indruk komen we na een dik anderhalf uur terug buiten: wauw! De temperatuur is ondertussen flink gestegen en flirt met waarden tegen de 40°C. We maken gebruik van een andere attractie van de stad om terug in het centrum te geraken: de monorail. Op minder dan 2 minuten tijd overbruggen we de afstand van 2 km tussen de Space Needle en het treinstation: alleszins beter dan deze te voet af te leggen! Van hieruit is het niet zo ver meer naar Pike Place Market (pikeplacemarket.org), waar we op zoek gaan naar een 'bakery' voor een lichte lunch. Effe de file aan de originele Starbucks controleren: nope, nog steeds té lang! Aan een van de groenten- en fruitstalletjes in de overdekte markt koop ik een pond 'Rainier cherries': meer heb ik niet nodig als middagmaal. De zoektocht naar een zaak waar ze broodjes verkopen, loopt met een sisser af: ofwel gesloten, ofwel niet langer actief. Tenlangen laatste

beslissen we dan maar om alvast naar het aquarium te wandelen, waar er een café gevestigd is.

Op vertoon van onze (elektronische) tickets mogen we al binnen, ook al is het nog geen 13u00. We houden even halt bij het grote aquarium in de inkomzaal om de fauna en flora van 'Puget Sound' te bekijken. Dan klimmen we een verdieping hoger zodat er eindelijk geluncht kan worden: Seighin kiest voor 'turkey sandwich', Hoesy stelt zich tevreden met een handvol kersen en een uit de kluiten gewassen 'raisin cookie'. Klaar voor de ontdekking van Seattle Aquarium (www.seattleaquarium.org)!

Natuurlijk kan een vergelijking met 'ons' aquarium in VB niet achterwege blijven. Ook hier zijn er zogenaamde 'touch pools' waar je – na je handen gewassen te hebben – anemonen, zeesterren, zeeëgels en ander maritiem leven voorzichtig kan aanraken. De octopus hangt slaperig in een hoek van zijn onderkomen; een menigte aan verschillende vissen zwemmen in hun waterverblijven of spelen verstoppertje. Zeepaardjes, zeenaalden en andere zeewezens aanschouwen de bezoekers als deze passeren: wie keurt wie? We bekijken de speelse zeeotters, de gestroomlijnde zeehonden – harbor en fur seals – en maken kennis met de typische vogels van de streek. Er wordt ook veel aandacht besteed aan de trek van de verschillende soorten zalm en heel belangrijk, natuurbehoud en –bescherming.

Om 14u30 is er een demonstratie met duiker in het grote aquarium, wat Hoesy begrijpelijkerwijze niet wil missen. Hij

raakt aan de praat met de buddy van de duiker, die de commentator is van het gebeuren, en er wordt gebabbeld over de overeenkomsten en verschillen van de presentaties met vrijwilliger-duikers tussen Seattle en Virginia Aquarium. Vervolgens brengen we nog een bezoekje aan de ruimte waar de vissen rondom rond en boven je hoofd zwemmen: een levende tentoonstelling onder water, gescheiden door glas. Yep, een leuk aquarium, iets anders van opstelling dan hetgene dat wij kennen, maar de moeite waard om enkele uren in rond te wandelen!

De korte afstand naar de parking leggen we af in een loden hitte; de auto zelf is bloedheet. Aangezien m'n plan om in de originele Starbucks de Washington mok aan te schaffen in het water gevallen is, spring ik even binnen in de vestiging in de buurt van de parking terwijl Hoesy alvast de motor laat draaien zodat de airco kan werken. Een mug en een 'dragonfruit refreshment' voor Seighin rijker stap ik even later in een al iets minder hete wagen.

'Grey's Anatomy'-fans, opgelet! In tegenstelling tot wat ik dacht, nl. dat de shots van de inkom van het 'Seattle Grace' hospitaal, later het 'Grey Sloan Memorial' ziekenhuis, in Seattle opgenomen werden, is dit niet het geval. Het 'Harborview Medical Center' dat we na enig zoeken lokalisteren, is enkel gebruikt als inspiratie voor het ziekenhuis van de serie. Niks fotoke dus voor de liefhebbers!

In plaats daarvan zetten we dan maar koers naar Fremont, het 'kunstenaarsdistrict' van de stad. Daar, onder de Aurora Bridge, bevindt zich immers het beeld van de 4,5 m hoge trol die een Volkswagen Kever in z'n vuist geklemd houdt. Ter gelegenheid van Pride Month zijn z'n nagels gelakt, z'n lippen gestift en vertoont z'n baard de regenboogkleuren.

Tijd om terug naar het hotel te keren en een uurtje te bekomen van onze indrukken. Seighin, de sukkelaar, moet z'n Summer School opdrachten checken – ja, de

online lessen zijn vandaag begonnen! Ik maak van de gelegenheid gebruik om te douchen en m'n haar te wassen. Onze reservatie bij 'Duke's' is om 18u15, ruim tijd om te eten vooraleer we onze middelste zoon op de luchthaven gaan oppikken. Als ik er echter arriveer, weliswaar 9 minuutjes later – er is wederom gigantisch veel volk, blijkt dat er geen tafel voor ons beschikbaar is. De behulpzame hostess checkt nogmaals en komt tot het besluit dat onze reservatie gecancelled werd: wat??? Ze legt uit dat een reservering na 10 minuten komt te vervallen indien de gasten niet opdagen. Eum, ik heb me binnen de 10 minuten aangeboden? Kan hier nu echt niets aan gedaan worden? Even de baas erbij halen. Dit blijkt een dame te zijn, die duidelijk nooit een gastvrijheid-opleiding gevolgd heeft: botweg deelt ze mee dat er een mailtje naar ons gestuurd werd en we hierop de reservatie opgezegd hebben. Ten eerste hebben we geen mail gekregen, ten tweede gaat dit niet op, want IK WAS OP TIJD AAN DE BALIE!. Hoesy en Seighin, die er ondertussen ook bij zijn komen staan, mengen zich in de discussie. Hoesy checkt z'n mailbox: er is inderdaad een berichtje binnengekomen 7 minuten na 18u15, waarin het restaurant zelf de reservatie teniet gedaan heeft. Hierop is haar botte antwoord: 'Your phone can tell something different', waarmee ze insinueert dat wij de boel aan 't belazeren zijn. Ze 'is bereid' om ons terug op de lijst te zetten, maar de wachttijd bedraagt ongeveer 2,5 uur. Nee, dank je wel: in zo'n ongastvrije zaak wíllen we al niet meer dineren!

Overdonderd door de onbeschoftheid waarmee we wandelen gestuurd werden, nemen we toevlucht in het nabijgelegen shoppingcenter waar er airco is, en gaan we met de moed der wanhoop op zoek naar een ander eetadresje in de omgeving. Helaas, elk restaurant heeft een wachttijd van 1,5 uur of meer. Wat nu gedaan? Terug naar het hotel om net als gisterenavond bokes en yoghurt te eten? Dan ineens een buitenkansje: er popt onverwacht een opening om 19u15 bij 'Bahama Breeze', het andere restaurant dat we gisteren op het oog hadden, op. Snel reageren, en knal, ik ontvang een bevestiging. Yezzz!

Het eetadresje ligt nabij hetzelfde shoppingcenter, dus we arriveren 10 minuutjes voor tijd. We krijgen een hartelijke verwelkoming en om stipt 19u15 worden we naar onze tafel geleid. Het wordt een fijne avond met goeie cocktails – virgin voor Seighin, vriendelijke bediening, lekkere schotels en finaal een rekening die veel lager ligt dan in het andere restaurant. Misschien mogen we content zijn dat het lot beslist heeft ons hier te laten dineren: toffe ervaring!

Volgens m'n FlightAware-app heeft de vlucht van Ciaran een klein uurtje vertraging en zou hij dus rond 21u17 i.p.v. om 20u23 landen. Tijd genoeg nog om even de

nabijgelegen Walmart binnen te springen, op jacht naar water: met dit hete weer drinken we letterlijk liters per dag! Het is dan ook niet verwonderlijk dat we lege rekken aantreffen: geen grote bidons, geen kleine flesjes, alles gewoonweg uitverkocht!

Met alleen een grote zak snoep die Ciaran lekker vindt, keren we terug naar onze auto. Ik check opnieuw m'n GSM: shit, 10 minuten geleden geland! Dan hebben ze op 't laatste toch nog vaart achter de vlucht gezet. Gelukkig bevinden we ons op nog geen 10 minuutjes rijden van de luchthaven en rekenen we er een beetje op dat het nog wel wat tijd zal vergen vooraleer hij de douane gepasseerd is. Er staat een lange file aan weerskanten van de eigenlijke ingangsweg van de luchthaven. Iets met SMS en flight: waarschijnlijk staan deze mensen allemaal te wachten totdat ze een berichtje krijgen dat de persoon die ze komen oppikken, zijn of haar bagage heeft, en rijden ze dan pas verder door, zodat ze niet in de parkeergarage hoeven te parkeren, maar de reiziger gewoon aan de uitgang kunnen laten instappen? Soit, daar hebben we niets mee te maken: we kunnen vlot tot aan de grote overdekte parking doorrijden, zoeken er snel een plaatsje en spoeden ons naar de bagageband. Nog geen Ciarantje te bespeuren...

We wachten nog eventjes – ondertussen is de bagageband in werking – en dan maakt Hoesy nog eens een toertje. Opeens zie ik hem druk gesticuleren: prooi gespot! Met z'n armen wijd open komt onze middelste zoon op ons afgelopen: het wordt een intens knuffelmoment, zó blij om hem weer te zien! 't Waren 2 vermoeiende vluchten, maar buiten het feit dat hij in Zaventem een trolley heeft moeten aanschaffen wegens overgewicht van z'n koffer – 139,00 EUR, alsjeblieft, dank je wel! – waren er geen noemenswaardige problemen.

Hij heeft nog honger, ja, en omdat hij juist in de States gearriveerd is, kiest hij voor een oer-Amerikaanse keten: McDonalds! De vestiging in de luchthaven kunnen we niet dadelijk lokaliseren, maar geen nood: Waze stuurt ons naar een McDo in de

onmiddellijke nabijheid. Als we daar arriveren, staat er een laaaaaaaaaaaaaaaange rij wagens aan te schuiven. We maken de opmerking: "Allé, 't is precies weer voor niks vanavond: ze zijn weer aan 't uitdelen!". Een grapje onder ons dat veelvuldig bovengehaald wordt als we weer eens een file aan een of andere hamburgerketen ontwaren. Al snel blijkt echter dat de deuren gesloten zijn, en dat de enige manier om iets te eten te scoren via de drive thru is. Bwaaah, thanks, but no thanks!

We besluiten om naar ons hotel te rijden en daar een McDo op te zoeken: momenteel zijn we immers nog in de onmiddellijke omgeving van de stad, een eindje buiten Seattle zal het alleszins rustiger zijn. Dikke misrekening echter: ook hier ontwaren we een ellendig lange rij aan de fastfoodtent. Een beetje zielig voor Ciaran, maar ook hij heeft geen zin om zoveel geduld te moeten uitoefenen. Dus zoeken we een plekje op de overvolle parking van het hotel dat volledig volgeboekt is, dixit de receptioniste. Ze krijgt gedurend telefoon tijdens ons gesprek: iedereen belt om te vragen of er nog kamers vrij zijn. De grote schuldige is de nooit-geziene hittegolf: slechts heel weinig mensen hebben airco in hun woning geïnstalleerd en iedereen zoekt nu verkoeling. Wie heeft er ook airco nodig in een overwegend koele staat als Washington?

Op onze kamer probeert Ciaran zich te installeren terwijl ik voor hem een fruitslaatje klaarmaak. Amai, dat kan tellen als 1ste maaltijd op Amerikaanse bodem! Het is duidelijk dat de 2 broers heel content zijn elkaar weer te zien: dat maken we op uit hun soms brute omgang met elkaar. Ze blijven nog een hele poos plagen en babbelen, terwijl Hoesy allang half in slaap ligt. Ik van mijn kant geniet ervan om eindelijk weer eentje extra in het nest te hebben, maar wordt geplaagd door het besef dat ik nu al 2 dagen niets meer geschreven heb, laat staan iets op Facebook gepost heb. Hoe ga ik dat in hemelsnaam inhalen?

30 – Objectief Olympus – Objectief

Proloog

[Hoesy] Na onze city trip trekken we verder en bereiken we het objectief van deze reis. Waarschijnlijk heb je je al afgevraagd waarom de titel van deze road trip 'Objectief Olympus' is. Wel, een verwijzing naar het Westen kon tot verwarring leiden aangezien ik deze windrichting al gebruikt heb in onze vorige grote oversteek. Wat heeft de berg Olympus uit de Griekse mythologie met deze road trip te maken? Niets. Olympus verwijst naar de stad Olympia, de hoofdstad van de staat Washington. Deze staat is immers het verste punt op onze road trip omdat we de Amerikaanse-Canadese grens niet overmogen voor toeristische doeleinden. We gaan echter de stad zelf niet bezoeken want Seattle leek veel interessanter.

Iets meer dan 100 km ten noordwesten van de hoofdstad staat de berg Olympus. Mount Olympus reikt 2428 meter hoog en is inderdaad genoemd naar de gelijknamige Griekse berg. De berg bevindt zich in het Olympic National Park op de Olympic Peninsula. Het maakt deel uit van de bergketen van de Olympic Mountains. Een plaats die we zeker gaan bezoeken. Het park is iets waar ik maanden, zo niet jaren naar uitgekeken heb.

Dag 13: Van Seattle (WA) naar Port Angeles (WA)

165 mijlen vandaag / 6316 km in totaal / 22057 stappen vandaag

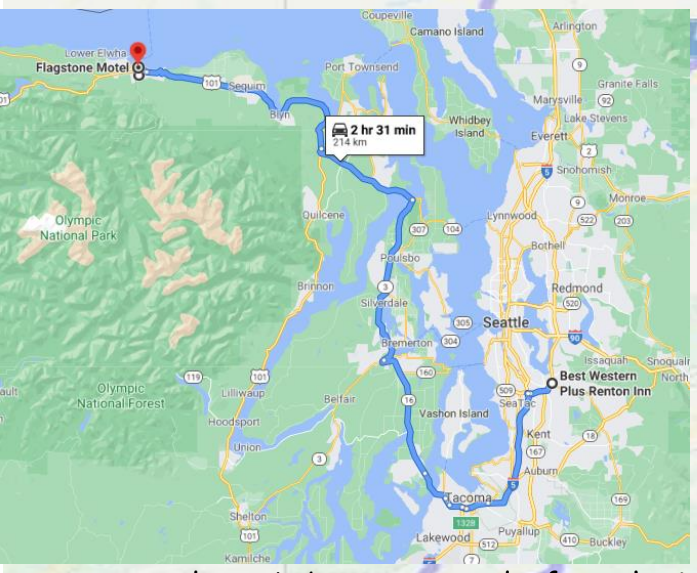

[Calle] Zoals elke morgen ontwaak ik enkele minuutjes voor mijn alarm. Ik ben er zeker van: de dag dat ik de avond voordien de wekker niet ingesteld heb, staan we ongetwijfeld te laat op! De nachtrust was weer niet echt je dat, en als ik in de spiegel kijk, merk ik dat de kringen onder mijn ogen dieper worden. Wat wil ik ook: ik ben al een tijdje geen 20 meer, en het tekort aan slaap begint zich te wreken.

Bon, Ciaran is nu bij ons, en vandaag laten we de stad achter ons liggen en zoeken we opnieuw de natuur op! Seighin wordt grof speels gewekt door z'n broer, maar durft toch niet teveel te protesteren. Terwijl hij nog snel onder de douche gaat, begeven wij gedrieën ons al naar de ontbijtruimte. Er is aardig wat volk, maar na even wachten, komt er toch een tafeltje vrij. Deze ochtend nog eens een steviger ontbijt: eitjes met wat spek, (een soort van) platte kaas met appel en aardbeiencoulis en een halve wafel gedeeld met Ciaran.

De jongens blijven nog even zitten, maar wij beiden gaan al terug naar de hotelkamer om alvast alles op te rommelen. Nog rap even de afwas doen; Hoesy begint ondertussen al spulletjes naar de auto te versleuren. Ciaran herschikt zijn koffer en legt zoveel mogelijk spulletjes in z'n nieuwe trolley, zodat hij niet elke avond z'n valies mee naar de hotelkamer hoeft te sleuren. Hij gaat ook voor een verandering in kleding: de sportieve sweatpants worden ingeruild voor bermuda en een T-shirt met korte mouwen.

Al bij al is het iets draaglijker qua temperatuur deze morgen: het zou niet meer zo heet worden als de voorbije dagen. Nog een gekke foto van Ciaran aan de hotelingang en met onze auto iets zwaarder en voller geladen rijden we de snelweg op. In totaal zullen we zo'n 2,5 uur onderweg zijn, maar onze rit wordt onderbroken na een dik uur rijden: opnieuw een poging om in een Walmart water op de kop te tikken. Seighin en ik blijven in de auto zitten: ik ben bezig aan m'n reisverslag van gisteren – dat van eergisteren heb ik naar een latere datum verschoven – en Hoesy krijgt gezelschap van Ciaran om snel de supermarkt in te duiken.

Als de twee terugkeren van hun shoppingtrip merk ik op dat niet alleen vrouwen zich schuldig maken aan meer meebrengen dan wat er op het boodschappenlijstje staat: naast 10 gallons water hebben ze ook nieuwe stapbottinnen + nestels, drankjes en snoep mee, allemaal voor Ciaran! Toegegeven, onze middelste zoon had geen deftig schoeisel meer om de nationale parken mee te doorkruisen, maar extra drankjes en snoep? ☺

Om iets na het middaguur arriveren we op onze plaats van bestemming voor vandaag: Olympic National Park (https://www.nps.gov/olym/index.htm) in Port Angeles, helemaal in het noorden van Washington state. We rijden dadelijk naar het grootste bezoekercentrum – dit immense park herbergt er een paar – en gaan inlichtingen inwinnen. 't Is te zeggen: Ciaran en ik gaan alvast naar binnen, terwijl de 2 anderen nog even een sanitaire stop inlassen. De vrijwilligster die ons te woord staat, is na een periode van afwezigheid nog maar net herbegonnen en geeft uitleg over allerlei wandelingen, maar een beetje te snel, of beter, ongestructureerd om deftig te kunnen volgen. We krijgen kaartjes met een weergave van de trails in de verschillende zones van het park mee, en die gaan we buiten op een bankje rustig doornemen. Niet zeker of we alles wel terdege begrepen hebben – verwijt van Hoesy naar mij toe – betreden we opnieuw het visitor center en vragen ditmaal aan

een ranger meer toelichting. Zij markeert met een fluostift de tochten die eerder ter sprake gekomen zijn, maar geeft er ook haar persoonlijke voorkeuren bij. OK, da's gemakkelijker om een keuze te maken! Terug buiten spotten we op een eilandje gras en boompjes temidden van de parking een hertje dat heel rustig staat te grazen en van tijd tot tijd blaadjes van de bomen trekt. Little do we know dat dit het enige beestje is dat we vandaag gaan tegenkomen ...

De tocht wordt vervolgd naar een ander bezoekercentrum, dieper het park in. Onderweg worden alle auto's tegengehouden door een vriendelijke ranger: of we een toegangsbewijs hebben? We laten onze National Parks Pass zien en krijgen onmiddellijk doorgang, mét de waarschuwing dat er iets verderop wegenwerken aan de gang zijn, wat aanleiding geeft tot vertragingen. Lap, het blijft ons echt wel achtervolgen, hè?

Omstreeks 13u30 belanden we op de parking van het Hurricane Ridge Visitor Center. Alhoewel het beneden aan het hoofdbezoekercentrum eerder 'fris' was – een aangename begin de 20°C – merken we dadelijk dat de zon hier significanter aanwezig is: het is wárm! We claimen een van de picknicktafels aan de rand van een glooiend weiland met zicht op de besneeuwde toppen en eten er onze bokes. Nog even een sanitaire stop in het bezoekercentrum en dan naar het beginpunt van de wandeling die we uitgekozen hebben... althans, dat denken we.

Als we aan het trailhead arriveren, zo'n kleine 4 mijl weg van het centrum, moeten we vaststellen dat we ons vergist hebben: de hike die wij voor ogen hadden – Klahhane Ridge Trail - start wel degelijk op de plek waar we daarnet geluncht hebben! Terugrijden zou tijdverlies betekenen, dus opteren we voor een van de tochten die op het bord aangegeven staan: de 'Switchback Trail'. Veel water meenemen en goed smeren is de boodschap: we gaan immers een heel stuk zonder bescherming van bomen op onze weg krijgen!

Van bij het begin is het al duidelijk dat deze wandeling zijn naam niet gestolen heeft: het pad slingert zich eerst nog door een bebost gedeelte, maar daarna hoe langer hoe meer door open bergweiden naar omhoog. Het bos in het 1ste stuk wordt

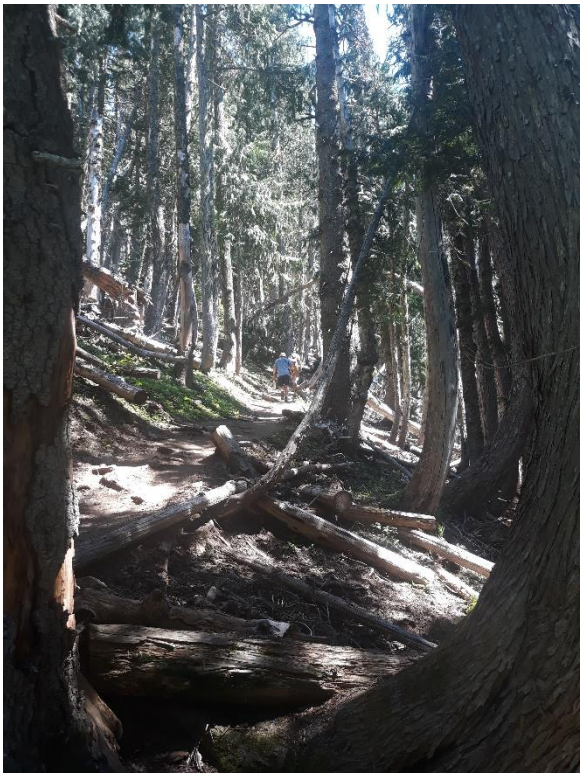

een 'Ghost Forest' genoemd: door de steilte waarop de bomen genesteld staan, heeft een brand in 1940 zich zo snel verplaatst dat enkel de naalden en de buitenste schors van de bomen verschroeid zijn. De wortels hebben het vuur grotendeels overleefd, en veel jonge bomen beginnen de ravage die de brand aangericht heeft, te verstoppen.

Het wordt een pittige hike. Ik laat de 3 mannen uitlopen en houd m'n eigen tempo aan. Ademen wordt moeilijk, m'n hart gaat als een razende tekeer. M'n medewandelaars houden wel regelmatig halt, maar dan duurt het wel even vooraleer ik terug op adem ben. Op een gegeven moment – we hebben dan een 40-tal minuutjes gewandeld - komen we aan een splitsing: hier voegt de trail die we origineel wilden volgen zich bij onze huidige trail. We lopen een eindje dat pad op en komen aan een riviertje dat klaterend over de rotsen stroomt. Vlak ernaast ligt er een plek met sneeuw. We stoppen onze veldflessen in het koele water of de sneeuw en bekomen even. Dan is het weer verder naar de top.

Hoe hoger we komen, hoe minder bomen en dus minder schaduw. De weilanden spreiden een pracht aan bergbloemen ten toon en de geur is bijna bedwelmend. Het uitzicht is adembenemend, en we komen amper iemand anders tegen: het is afzien en genieten tegelijkertijd. We zwoegen verder tot we om 16u15 ons doel bereiken: Klahhane Ridge, op 6.700 voet. Het is ook een echte richel: de ene kant is een quasi

verticale rotswand, aan de andere zijde lopen de bergweilanden eveneens steil naar beneden.

We hebben 1,5 mijl afgelegd – lijkt véél meer – en hierbij een slordige 1.000 voet geklommen. Van hieruit vertrekken in tegenovergestelde richting 2 trails: Lake Angeles en Heather Park Trail. We volgen het begin van de laatste: die leidt immers naar een kleine sneeuwgletsjer waar we even halt houden om het landschap in ons op te nemen en verfrissing te zoeken in de sneeuw. Wat een zalige plek!

De terugtocht verloopt een pak sneller, maar blijkt ook riskanter te zijn: nu immers volgen we het pad in steil dalende lijn, wat maakt dat we door de losse kiezels en zand af en toe 'een slippertje' maken. Toch is dit meer spek naar m'n bek en heeft Hoesy het moeilijker: hij moet het langzaam aan doen om z'n kniën zoveel mogelijk te sparen. Het is nog steeds brandend heet en ik voel dat m'n schouders en armen aan 't verbranden zijn. Gelukkig heb ik m'n pet op, zodat m'n gezicht in de schaduw blijft.

Na opnieuw een korte stop aan het sneeuwplekje aan het bergriviertje voor verfrissing en dan in quasi 1 ruk naar de plaats waar onze auto geparkeerd staat. M'n Runkeeper geeft een totale afstand van 4,95 km aan, terwijl Ciarans tracker op 8, km afklokt. Wie heeft het nu bij het rechte eind?

Geen wandeling meer voor vandaag: ons pijpke is uit. We zetten koers naar ons motelleke in Port Angeles: het is slechts een kwartiertje rijden. De vriendelijke uitbater doet ons 2 suggesties qua visrestaurants aan de hand. Ons overnachtingsplaatsje voor de komende 2 nachten is basic, maar proper en heeft 2 aparte slaapkamers: joepie, geen last van de jeugd! Tot Seighins ontsteltenis is er geen airco, wel een ingebouwde ventilator per kamer. Snel springen vervolgens ikzelf, Ciaran en Seighin onder de douche, terwijl de 3 anderen op zoek gaan naar een eetadresje. Guess what? Zelfde scenario als in Seattle: ofwel gesloten – later vernemen we van de uitbater dat ze kampen met een enorm personeelstekort – ofwel een gemiddelde wachttijd van 2 à 2,5 uur. Bijkomend nadeel is dat er hier geen mogelijkheid tot zoeken naar open plekjes is via de Open Table-app, dus we pikken op goed geluk via Google adresjes uit en telefoneren, zonder resultaat echter. Ciaran en Hoesy gaan samen op stap om de dichtstbijgelegen eettenten persoonlijk te scouten, maar krijgen onveranderlijk hetzelfde antwoord: geen plaats.

Tenslotte beslissen we het geweer van schouder te veranderen: take-out op de motelkamer. Er zijn genoeg fastfoodketens genoeg die dit voorzien. Het zal wel even wachten zijn, maar we zullen tenminste op een nog redelijk uur aan 't eten zijn. Er gaan stemmen op voor Domino's, maar ik heb écht geen zin in pizza. De keuze valt finaal op Wendy's: daar hebben ze ook slaatjes. De 3 mannen nemen de taak op zich om ons hongerig gezelschap van eten te voorzien, ik blijf in het motel om m'n achterstand in ons reisdagboek wat bij te werken.

Onder het motto 'Honger is de beste saus' vallen we het meegebrachte 'lekkers' aan: mijn slaatje is nog niet eens zó slecht. Nog wat 'mariakes' als dessert en we zijn content. Ondertussen is het 21u30. De jongens trekken zich terug in hun eigen slaapkamer, Hoesy valt bijna onmiddellijk in slaap. Ik blijf nog schrijven tot na middernacht, maar dan geef ik er ook de brui aan. Morgen een nieuwe dag in het prachtige Olympic National Park!

Dag 14: Port Angeles (WA)

168 mijlen vandaag / 6587 km in totaal / 20901 stappen vandaag

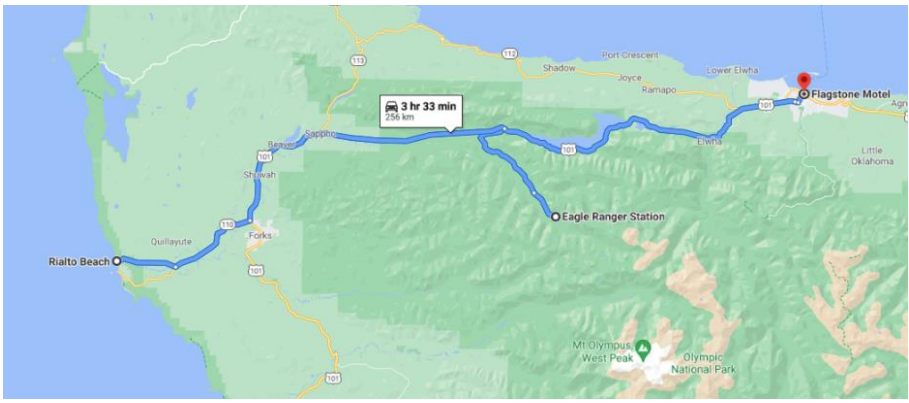

05u16 is het beeld dat ik te zien krijg als ik slaperig naar m'n GSM grijp: uh, uh, véél te vroeg. Het is echter niet de 1ste keer dat ik wakker word vannacht, en het zal ook niet de laatste keer zijn. Ditmaal is het niet echt de temperatuur in onze kamer die de schuldige is, wel het bijna ononderbroken verkeer dat uitdrukkelijk aanwezig is op de weg voor het motel. Man, ik kan me niet voorstellen dat er mensen zijn die het gewend zijn om aan zo'n drukke baan te slapen!

Om iets na zevenen sta ik op: in de andere slaapkamer is er ook al leven te horen. Ik kleed me aan en begin aan de bereiding van de fruitsla: ons logeeradresje heeft immers geen ontbijtruimte. Een klaarwakkere Ciaran komt bij ons z'n beklag doen over z'n broer: ze moeten een bed delen, en volgens onze middelste zoon zet de jongste de ventilator te laag om vervolgens met al het beddengoed te gaan lopen. Ciaran neemt wraak door Seighin tamelijk omstuimig wakker te maken, iets wat absoluut niet in dank afgenomen wordt door de laatste. Seighin is al geen ochtendmens – lees: het 1ste kwartier niet aanspreekbaar – maar nu is het helemaal geen klank, zeker niet als ik hem berisp als hij yoghurt op ons bed morst.

Gelukkig is er een koffiezetapparaatje en kan Hoesy een min of meer drinkbare koffie met opgestoomde melk bereiden. Tijdens het ontbijt bekijken we onze planning voor de dag: eerst een lichte wandeling naar een waterval, dan richting strand om de Pacific Coast te verkennen. Op de kaart valt m'n oog op bekende plaatsnamen: 'Forks', 'La Push', 'Quileute Indian Reservation': zijn er nog mensen bij wie deze namen een belletje doen rinkelen? #Twilightfans

Het weerbeeld is helemaal veranderd: betrokken, fijne neerslag, amper 20°C. Oei, dat ziet er niet zo goed uit! Ik trek me op aan de gedachte dat ik me gisteren dezelfde bedenking gemaakt heb toen we in Port Angeles arriveerden: hier is het koeler dan in het park, dus misschien komen we straks wel weer in het zonnetje terecht. Voorlopig verander ik niets aan m'n outfit: short en topje!

De afwas kan niet gedaan worden, wegens geen afsluitstop in de lavabo. In de loop van de dag komt er iemand langs om dit te fixen. Hopelijk is die mens niet te gedegouteerd door de vuile vaat...

De klok van negen heeft nog niet geslagen als we in de auto stappen. Ditmaal laten we de hoofdingang van het park links liggen en rijden we langs het grote Crescent Lake naar Sol Duc. Beide zonen houden zich bezig met het zoeken naar een restaurantje waar een reservatie voor het avondeten mogelijk is. Ze slagen hier ook in: al is volgens Google 'Kokopelli' eerder aan de duurdere kant, toch reserveren we een tafel voor ons gevieren. Per slot van rekening hebben we gisteren niet echt kapitalen aan het diner besteed...

We passeren het Eagle Ranger Station, waar Ciaran efkens een klapke wil gaan doen over hoe de hike trails indertijd aangelegd werden... maar de ranger is niet aanwezig. We vragen ons af of de aangekondigde Sol Duc Hot Springs effectief te bezichtigen zijn, dus parkeren aan het resort met dezelfde naam. Leuk onderkomen, compleet met zwembad en logeermogelijkheid, maar buiten een jaccuzi is er van bronnen niets te bekennen. Misschien ietsje verderop? We blijven niet ter plekke om het uit te vinden; eventjes naar het toilet en dan naar onze eerste stop van de dag: de trailhead van de Sol Duc Falls.

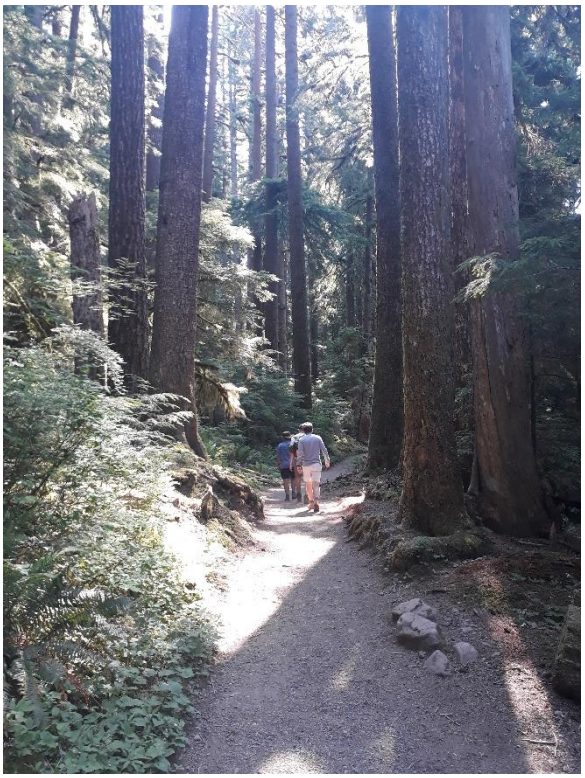

Het is een gemakkelijke wandeling van een kleine 3 kilometer doorheen een zogenaamd 'Old Growth Forest': een prachtig oud woud met torenhoge bomen, mysterieus aandoend door de vele halfvergane stronken en boomwortels waarop uitbundig nieuw leven groeit. De zijkanten van het pad zijn bezaaid met rijen volle varens; af en toe duikt er een dode boom in vreemde, gekronkelde positie op. Het enige spijtige aan deze hike is dat er veel te veel mensen naar onze zin zijn: we verkiezen relatief onbekende wandelingen waar maar weinig volk de rust van de natuur verstoort.

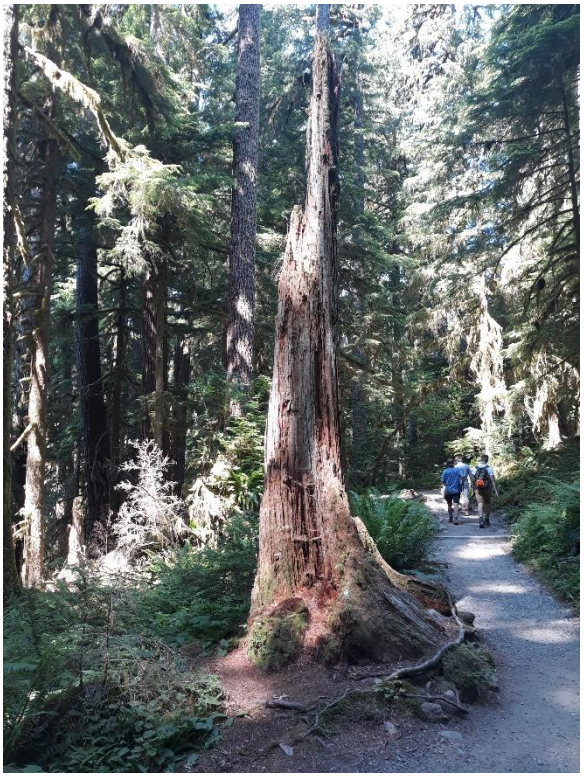

Het 1ste brugje ontwaren we na slechts een 0,5 km stappen: dit kunnen de watervallen nog niet zijn. Nope, een bergriviertje baant zich een weg over de rotsen en stenen naar beneden. De Sol Duc waterval is al van ver hoorbaar: met donderend

geweld stort ze zich in een enge kloof, een knap schouwspel dat zowel van op de hoge brug als langs de oever van de rivier kan bekeken worden. We klauteren over rotsen om de meest interessante plaatjes te kunnen schieten. Naar het schijnt is deze waterval een van de meest scenische van het ganse park. En ja, de zon schijnt volop, wat een aangename temperatuur tot gevolg heeft onder dit hoge bladerdak.

Een uurtje later staan we weer aan onze auto. Aangezien het nog een uur rijden is naar de kustlijn van het park, nestel ik me in de zetel achter de chauffeur en neemt Ciaran mijn plaats als copiloot in. Tijdens onze rit verandert het weer geleidelijk aan: de zon verbergt zich, het wordt bewolkter. Niet echt ideaal voor een strandnamiddag...

Een klein stukje voor onze bestemming wordt m'n vermoeden van deze ochtend bevestigd: langs de kant van de baan staat er een bord met aan de ene zijde 'No Vampires beyond this point'; aan de andere kant staat 'Welcome Twilight fans' te lezen. We overschrijden de zogenaamde 'Treaty Line' tussen vampieren- en weerwolvengebied. Natuurlijk moet ik hiervan een foto hebben, al is het maar om onze dochter waterachtig te maken!

De parking die uitgeeft op 'Rialto Beach' staat helemaal vol. Gelukkig is er nog een ander gedeelte waar er nog wel plaats is. Eerst verkennen we onze omgeving: er zou nl. ook picknickmogelijkheid zijn. We klauteren enkele rotsen over en komen op het strand terecht. Geen fijn zand, maar voornamelijk ronde kiezelstenen bedekken de bodem. De oceaan is wild en het zijn grote golven die op het strand breken. Overal ligt er drijfhout: grote takken, zelfs hele boomstammen die afgebleekt zijn door de effecten van zon en zee. Dit is een mooi stukje natuur!

Als we wat gewandeld hebben, ontwaren we tussen de wirwar van hout effectief picknicktafels, al even blank geschuurd als het drijfhout dat hen omringt. Ik houd de wacht bij een van de tafels terwijl de mannen de spullen voor de lunch uit de auto gaan halen. Als ze terugkeren, dekken we de tafel met ons kampeertafellaken en smeren onze bokes: het is al voorbij 13u00.

Vooraleer aan de wandeling naar 'Ellen Creek' (0,8 mijl) en het verderop gelegen 'Hole-in-the-Wall' (0,6 mijl) aan te vangen, doe ik voor alle zekerheid toch maar een lange broek en vest aan. De lucht blijft overdekt, alhoewel het er niet dadelijk regenachtig uitziet.

We hadden ons een easy stroll along the beach voorgesteld, maar in werkelijkheid wordt de hike een kuitenbijter: zowel de losse keien als het vochtige zwarte zand 'zuigen' je voeten dieper de bodem in. Langsheen de ganse wandeling zien we ook hier de raar-gevormde takken en stronken op het stand liggen. Net alsof een artiest zich enthousiast op het drijfhout geworpen heeft en er de grilligste vormen uit gesneden heeft. Een sierlijke vlucht pelikanen vliegt laag boven het water in een harmonieuze golf; een aalscholver dobbert op de baren en verdwijnt af en toe onder water.

De kreek kunnen we niet lokaliseren, maar het 'Gat-in-de-Muur', een door de golven in de klip uitgesleten tunnel, is heel duidelijk aanwezig op het einde van het strand. We klimmen over de rotsen terwijl het hoogtij langzaam maar zeker opkomt. In de kreekjes tussen die rotsen ontwaren we anemonen, mosseltjes en schelpjes. Onstuimig komen de golven meer en meer over de rotsen slaan, en het is tijd om terug te keren, vooraleer de vloed de passage

afsluit. Op de terugweg verzamel ik enkele stukjes drijfhout, evenals een paar mooi gekleurde stenen: fijne herinnering voor eens we terug thuis zijn.

Ciaran blijft bij z'n gekke plan om een duikje in de zee te nemen, temeer nu de zon er toch schijnt door te komen. Ook ik wissel mijn tenue weer om, en Hoesy besluit eveneens z'n zwembroek aan te trekken, om 'enkel met zijn voeten het water in te gaan'. Terwijl Seighin en ik veilig en droog op het strand blijven, duikt eerst Ciaran en even later ook Hoesy de oceaan in. Als ik foto's van hen ga trekken, merk ik dat het in 1ste instantie koud is, maar eens gewend is het best te doen... voor een poosje.

Beide avonturiers drogen zich zo goed mogelijk af en dan is het tijd om terug te rijden naar ons overnachtingsadresje: om 19u15 hebben we immers een reservatie en die willen we ditmaal echt niet verspelen. Terwijl ik alvast een douche neem, en Seighin wat schoolwerk voor z'n rekening neemt, rijden Hoesy en Ciaran tot aan de Walmart in de buurt voor aanvulling van ons proviand: brood, kaas, hesp, water, ...

Om iets na 19u00 begeven Ciaran en ik ons naar het restaurantje: het zou op slechts een goeie 5 minuten wandelafstand liggen. Net als gisteren staan er mensen voor ons aan de onthaalbalie aan te schuiven, maar ditmaal zijn we gerust: wíj hebben een plaatsje! Seighin heeft bij de reservatie aangegeven dat we niet graag een tafel in het midden van het restaurant hebben – zo ongezellig! – dus worden we naar een rustige hoek geleid... vlakbij de inkom. Rustig, ja, maar telkens een koele tocht als er iemand binnenkomt.

Een supervriendelijke, maar tikje overijverige hulpkelner komt alvast water en menukaarten brengen. Als de rest van ons gezinnetje eveneens plaatsgenomen heeft, verschijnt er een rustige, aangename ober, waarvan later blijkt dat hij waarschijnlijk de eigenaar van het restaurant is. Ciaran vraagt een 'Sidecar' als aperitief – ja, hij is 21, dus mag officieel alcohol nuttigen! – terwijl wij tweetjes een fles Pinot Noir uit Oregon bestellen.

Het wordt een gezellige avond: het eten is superlekker en verfijnd, de service uitstekend, kortom, we vergeten bijna dat we in een Amerikaans restaurant zitten. Toegegeven, de rekening is aan de hoge kant, maar voor een keer kan dit wel, en het geheel is het zeker waard. De fles wijn die we zouden mogen meenemen indien niet helemaal leeg is, vertoont de bodem, en onze middelste zoon is een beetje tipsy: hij had niet verwacht dat deze cocktail zo straf zou zijn.

Het is nog steeds niet helemaal donker als we terug naar het motel wandelen, en de avondschemer baadt de oceaan in een romantische waas. Arme Seighin dient nog wat huiswerk te verrichten; de 2 andere mannen vallen in slaap van zodra hun hoofd het kussen raakt. Ook ik blijf niet lang meer wakker: nog een mailtje met enkele foto's naar m'n ouders sturen, een korte geschreven babbel met onze dochter via Messenger. Vaag besef ik nog dat onze jongste in onze kamer komt om z'n tanden te poetsen ...

Dag 15: Van Port Angeles (WA) naar Fort Stevens (OR)

299 mijlen vandaag / 7068 km in totaal / 17486 stappen vandaag

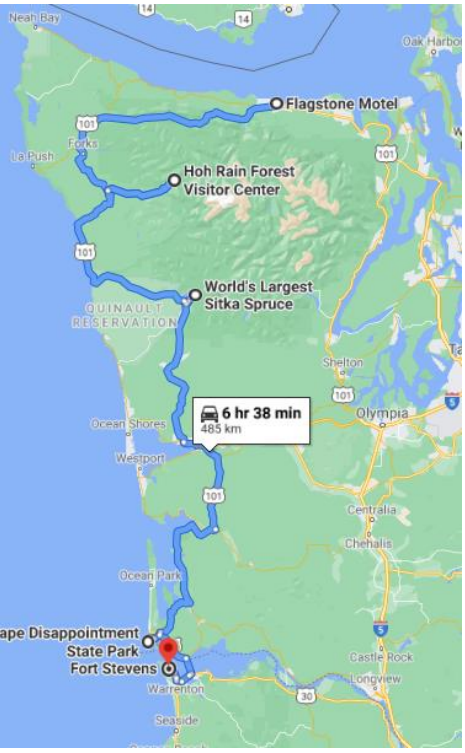

3 keer heb ik het tijdstip op het radiowekkertje op het nachtkastje afgelezen: 01u15, 04u52 en 06u05. Daartussen ben ik nog enkele keren halfwakker geweest. Om maar te zeggen dat het opnieuw geen echt verkwikkende nacht was. Gelukkig was er minder verkeer op de baan, maar dat kan evengoed te maken hebben met het feit dat we 1 van de 2 vensterpanelen gesloten hadden vóór het slapengaan.

Moeder van fruitslacorvee: het laatste kwart ananas moet dringend op en de nectarines zijn ook over hun hoogtepunt heen. De geneugten van een roadtrip met een koelbox: niet alles past erin, en de voorkeur wordt gegeven aan de zuivelprodukten en het toespijs. Fruit wordt dus bewaard in een grote diepvrieszak met koelelementen, met wisselend succes. Ach, een van de charmes van het reizen, toch?

We ontbijten samen, waarna Hoesy al begint met de auto in te laden, terwijl ik wacht op onze 2 zonen: van zodra ze hun tanden gepoetst hebben, kan ik afwassen. Ciaran is afdroger van dienst. Ons vooropgestelde vertrekuur wordt met slechts enkele minuten overschreden: om iets na achten zijn we onderweg naar het Hoh Rain Forest (https://www.nps.gov/olym/planyourvisit/visiting-the-hoh.htm). Het weer is wisselvallig: geen neerslag tot nu toe, wel afwisselend bewolkt en zon.

Volgens de parkbrochure zou Hoh een van de meest spectaculaire gematigde regenwouden ter wereld zijn. We weten al langer dan vandaag dat de Amerikanen graag superlatieven gebruiken als het op de beschrijving van hun land, cultuur, natuur ... aankomt, maar we twijfelen er niet aan dat het woud de moeite waard zal zijn. Op onze route passeren we door Forks, voor sommigen zeer bekend, voor anderen nietszeggend. Ik begrijp Bella nu iets beter als ze verzucht dat ze in een gat woont waar niets te beleven valt ... alhoewel er in realiteit allerlei winkels en

motels zijn. Van de high school kan ik spijtig genoeg geen glimp opvangen, en Edward, noch Jake zijn evenmin in de verste verte te bespeuren.

Een tijdje later krijgen we een groot bord in de gaten: een aankondiging van ... rara ... wegenwerken! De vertraging kan tot een half uur oplopen. You gotta be kiddin'! Wat is dat met die wegenwerken in de nationale parken? We beginnen te vermoeden dat ze deze speciaal voor ons gecreeërd hebben, als voorbereiding op onze definitieve terugkeer naar ons Belgenlandje. De wachttijd aan het verkeerslicht bedraagt ocharme nog geen 5 minuten: wat een meevaller!

Te vroeg gejuichd echter: opnieuw bordjes langs de weg, ditmaal met aftellende wachttijden ... om het park binnen te geraken. Hu? En ja, achter een bocht staat er een file, met het hokje van de ranger in zicht. Er zit niets anders op dan geduldig mee aan te schuiven. Er is een rudimentair WC-gebouwtje aan een kleine inham, en daar maken we dankbaar gebruik van. Een klein half uurtje later is het onze beurt: we kopen een nieuwe jaarpas voor de nationale parken aan – de huidige was tot gisteren geldig – en vernemen de reden van de aanschuif: de verschillende parkings zijn zo goed als oververzadigd.

Toch vinden we niet ver van het bezoekerscentrum enkele vrije plekjes. Wandelschoeisel aan en een poolshoogte gaan nemen. Ciaran grijpt de gelegenheid om aan een van de rangers te vragen hoe de trails juist aangelegd worden. Als de man aan het einde van z'n uitleg informeert of hij nu iets mag vragen en vervolgens een ruil van zijn haar – hij is kaal – met de wilde bos van Ciaran voorstelt, is deze laatste blij met het compliment.

Er is véél volk en we vrezen voor een weinig rustige wandeling, maar eens een eindje op de 'Hoh River Trail' geavanceerd, laten we de luidruchtige groepjes hikers achter ons en kunnen we genieten van de geluiden van het woud. Vier boomsoorten domineren het landschap: de Sitka- en de Douglasspar, de 'hemlock' (taxusbomen? rode ceder?) en de 'bigleaf maple'. Het is verbazend om te zien hoe gevallen bomen de voedingsbron vormen voor nieuw leven: kleine sparretjes en esdoorns groeien op grote, halfvergane boomstronken. Men noemt dit verschijnsel 'nursing logs'. De bomen torenen hoog boven de bosgrond uit, die dan weer overvloedig begroeid is met grote varens, mossen en ander laag struikgewas. Dit is de biotoop van de befaamde 'Roosevelt elk' die een fan is van deze plantsoorten en door begrazing de onderlaag verhinderen helemaal toe te groeien.

Elanden spotten we helaas niet; wél een vrouw die gewapend met een soort van geweer uit het struikgewas opduikt. In eerste instantie maak ik me de bedenking dat paintball hier toch echt verboden zou moeten zijn. Dan echter zie ik dat het een ranger is en dus vraag ik haar beleefd wat ze juist aan 't doen is. Blijkt dat er zich een berin in de onmiddellijke omgeving bevindt, en ze probeert het dier met doffe knallen dieper het woud in te drijven, veiliger voor zowel de bezoekers als de berin zelf. Vriendelijk, maar beslist vraagt ze ons verder door te wandelen. We blijven iets verderop nog even talmen, toch wel een beetje nieuwsgierig, maar het is een maat voor niets.

De beide jongens zijn al verder gewandeld en staan ons aan de oever van de Hoh River op te wachten. Uit de blauwgrijze kleur van het water is heel duidelijk op te maken dat de bron van deze rivier zich op de gletsjers van Mount Olympus bevindt. We vervolledigen de nog geen 2 km lange lus en beginnen dan een de korte klim naar het volgende trailhead, dat van de 'Hall of Mosses Trail'. Deze wandeling voert ons doorheen een nóg ouder stukje van het regenwoud en in tegenstelling tot de vorige hike zijn er hier veel

mensen, té veel naar onze zin. Toch loont het de moeite om dit pad te volgen: halverweg komen we aan 'Maple Grove', een plek begroeid door een aantal esdoorns die met groene draperieën van mos bedekt zijn. Aan hand van het infobordje leren we dat het mos niet het levenssap van de bomen opneemt, maar zijn vocht en mineralen door de lucht, de bries verkrijgt. Weer een beetje verder ontwaren we bomen die letterlijk met elkaar vergroeid zijn: ze zijn ontstaan uit een gemeenschappelijke basis, maar volgen ieder, weliswaar dicht bij elkaar, hun eigen weg naar boven toe.

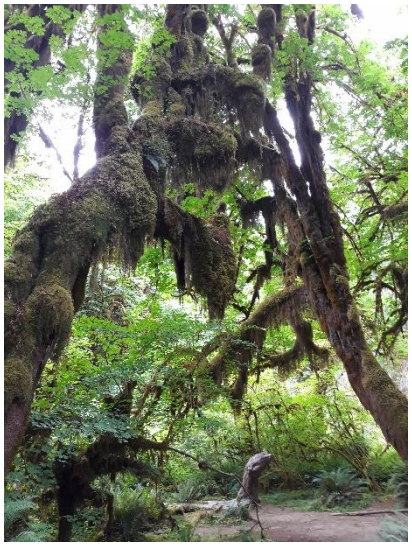

Terug aan de auto wordt er gedelibereerd: eerst hier picknicken en dan onze rit vervolgen of in de buurt van de volgende bezienswaardigheid iets zoeken waar we warm kunnen eten? Het wordt het laatste, wat waarschijnlijk ook het veiligste is: niet alleen logeren we vanavond in een blokhut in een staatspark, de meeste restaurants zullen tegen de tijd dat wij arriveren alweer volzet zijn. Seighin lokaliseert 2 adresjes op 10 minuten rijden van de 'Greatest Sitka Spruce': onze keuze valt op 'Dino's Pizzeria & Grill'.

Het is een eenvoudig huisje, zonder franjes, maar de booths zien er uitnodigend uit. De dame die ons de menu's komt brengen, is tamelijk stug, wat waarschijnlijk te wijten is aan de drukte in de zaak. We laten er ons niet door uit het veld slaan, en geven onze bestelling door. Ze moet even lachen als ik een pizza van 16 inch voor Hoesy en mezelf bestel: "Are you sure? They're quite large." Hoesy maakt zich sterk dat wij dit met z'n tweeën wel op kunnen, en dus wordt het zo genoteerd. Seighin bestelt eveneens een 16 inch pizza, Ciaran gaat voor een omelet met ham en kaas en hashbrowns. Een half uurtje later moeten we inderdaad toegeven dat onze ogen groter dan onze buik waren. Geen toetje, en een grote doos vol pizza mee als 'doggy bag'. Hopelijk hebben we vanavond de kans om onze maaltijd op te warmen!

Op nog geen kwartiertje rijden van het restaurantje brengen we een bezoekje aan 'World's Larges Sitka Tree': deze naaldboom heeft een omtrek van een 18-tal

meter, is een 58 meter hoog en ongeveer 1000 jaar oud (https://www.fs.usda.gov/recarea/olympic/recarea/?recid=47737).

Indrukwekkend!

Dan volgt opnieuw een rit van een uurtje naar het eindpunt van de Lewis & Clark expeditie: Cape Disappointment (https://parks.state.wa.us/241/North-Head-Lighthouse). We komen door het stadje Aberdeen, dat er eerlijk gezegd tamelijk armtierig uitziet. Sommige huisjes staan op invallen, met kapotte luxaflex aan de ramen, andere hebben dringend een likje verf nodig … en ze zijn bewoond! Neen, geef me dan maar het stadje vlak voordat we Cape Disappointment bereiken: langs de baan staan er beeldjes opgesteld die het alledaagse leven en de fauna daar aanwezig voorstellen.

Cape Disappointment ligt in een staatspark, waar onze pas voor de nationale parken niet geldig is. Het bezoekercentrum is al gesloten – ondertussen is het 18u30 – maar op de nagenoeg lege parking staat er een betaalautomaat waar we een jaarpas kunnen aanschaffen voor 30,00 USD. Lijkt misschien prijzig, temeer omdat we in augustus terug naar België keren, maar we bezoeken de komende dagen nog zeker 2 à 3 staatsparken, dus sowieso voordeliger dan aparte ingangstickets te kopen. Na een korte wandeling langs een verhard wegeltje komen we aan soort van borstwering van waar we een mooi uitzicht hebben op de breedste rivier van de Amerikaanse westkust, de Columbia, die uitmondt in de grootste oceaan ter wereld. Iets verderop, op

een heuveltop, kunnen we de vuurtoren van Cape Disappointment aanschouwen.

Na een korte verkenning van Fort Canby dat daar ook gelegen is, en tot en met WOII als kustbatterij dienst deed, keren we terug naar de auto om nog even de andere vuurtoren niet ver hiervandaan te bezichtigen: de North Head Lighthouse. Dit stukje oceaan + riviermonding is immers zo gevaarlijk, dat het door de zeelui 'the graveyard of the Pacific' genoemd wordt, vandaar ook 2 vuurtorens op korte afstand van elkaar. De North Head Lighthouse is momenteel in volle restauratie, maar we krijgen een accuraat beeld van hoe het leven van een vuurtorenwachter geweest moet zijn. Er woonden 1 hoofd- en 2 assistent-wachters in huisjes vlakbij de vuurtoren, samen met hun gezin. Hun taak was om de vuurtoren 24 uur aan een stuk, 7 dagen op 7, in werking te houden, waarvoor ze ieder 1 shift van 8 uur klopten. Omdat het zo'n afgelegen plek was, beschikten ze over een eigen kippenhok, een moestuin en een apart gebouwtje waar de stal voor de koe en de paarden ondergebracht was. Moet een hard en eenzaam leven geweest zijn ...

Tijdens onze laatste rit voor vandaag overschrijden we eindelijk nog eens een staatsgrens: het 'Fort Stevens State Park' ligt immers aan de andere kant van de Columbiarivier in Oregon. Astoria, het 1ste stadje over de brug, is dag en nacht verschil met de laatste stadjes die we in Washington state doorreden: mooie, kleurige huisjes tegen een heuvel, verzorgd aanzien. Hoesy rijdt de wegwijzer naar het staatspark voorbij: speciaal voor ondergetekende wil hij nog even een Starbucks binnenlopen voor een mok van Oregon. Pech echter: de 2 Starbuckswinkeltjes op belachelijk korte afstand van elkaar zijn allebei gesloten. Morgen dan maar!

Natuurlijk is het visitor center van het park ook al dicht: het is 08u30 voorbij. Op het berichtenbord naast de deur vinden Hoesy en Ciaran een boodschap met het nummer van onze blokhut op: K3. Tiens, is dat ook geen meidengroep? Ter plaatse gearriveerd moeten we een code ingeven om het kluisje met de sleutel in te openen, en die code hebben we niet via mail ontvangen. Dan maar naar de 'cabin' een eindje verderop, die op haar beurt een ranger optrommelt, die quasi onmiddellijk aan ons onderkomen staat. We hoeven zelfs geen ID boven te halen: als we onze achternaam vernoemen, weet ze dat ze met de juiste huurders te maken heeft.

Klaarblijkelijk hebben we een 'luxe cabin' gehuurd, want onze blokhut blijkt een mooi afgewerkt chaletje te zijn, compleet met elektriciteit en stromend water, microgolf, ijskast met vriesvak, en zelfs een heus badkamertje met een douche te zijn. Slaapzakken hebben we meegebracht, maar aan badlinnen hebben we niet gedacht. Dan maar onze plan trekken met onze strandlakens. We nemen een klein aperitiefje – zoute krakelingen en Tuc-koekjes hadden we ook in onze bagage gestoken – en warmen dan de pizza van deze middag op. Moe van alweer een goedgevulde dag kruipen we daarna ons bed in: wij tweeën onderaan in het dubbele bed, Ciaran met het nodige gemor boven ons in het 1-persoonsstapelbed en Seighin op het ruime zetelbed in de zithoek. Ik ben moe, maar werk toch nog even ons verslag van vandaag verder af, terwijl m'n 2 mannen al in dromenland zijn. Wat een luxe om in deze oase van stilte te kunnen slapen! Hopelijk wordt het een rustige nacht ...

31 – Objectief Olympus – Bergen

Dag 16: Van Fort Stevens (OR) naar Toledo (WA)

131 mijlen vandaag / 7279 km in totaal / 17476 stappen vandaag

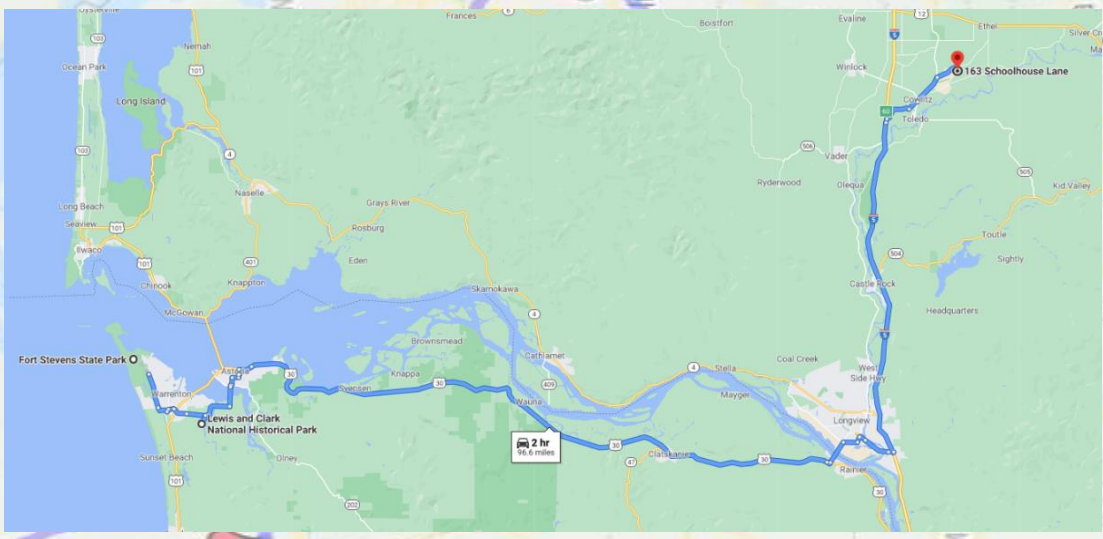

Ja, ik ben enkele malen wakker geweest vannacht, maar toch heb ik beter geslapen dan de 2 voorbij nachten. Duidelijk het bewijs dat ik geen stadsmens ben – behalve dan om te gaan shoppen of verkennen – maar 'den buiten' prefereer. Het alarm van m'n GSM maakt me wakker; ik blijf nog enkele minuutjes liggen soezen vooraleer onze laatste stukken fruit tot fruitsla te verwerken: appels en nectarines. Daarna neem ik een verkwikkende douche: wat een luxe in een blokhut!

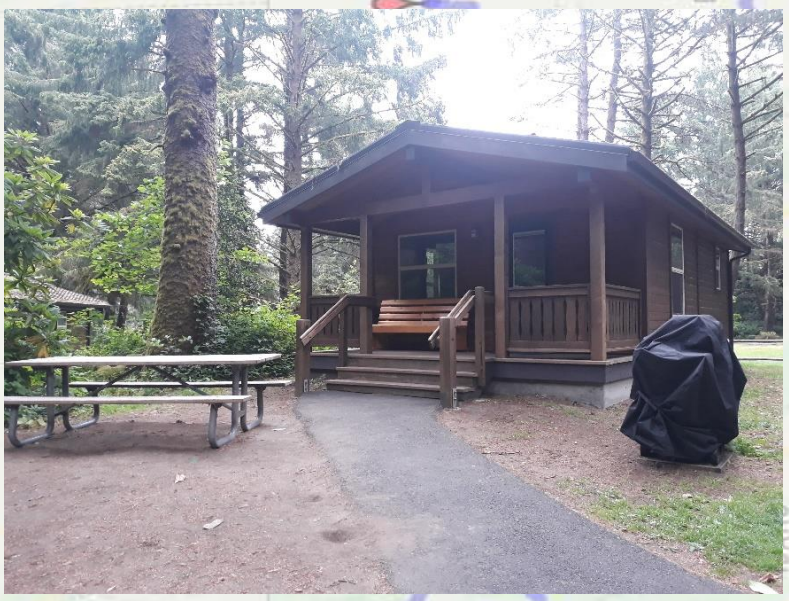

Ook Hoesy springt even onder de douche en verwarmt vervolgens water in de microgolf zodat we oploskoffie kunnen drinken bij ons ontbijt: een acceptabel alternatief bij gebrek aan het echte drankje. Terwijl wij afwassen, is Seighin de 3de gebruiker van de douche; met vereende krachten wordt de auto ingeladen en na nog een laatste controle neemt Seighin plaats achter het stuur. Voorlopig geen bergachtige toestanden op onze route: het 1ste deel van onze bezichtigingen vandaag vinden immers plaats in Fort Stevens State Park (stateparks.oregon.gov/index.cfm?do=park.profile&parkId=129).

Het weer vormt een heel verschil met de hittegolf van enkele dagen geleden: niet langer puffen en verbranden, wel een extra kledingstuk bij aandoen – het wordt zelfs geen 20°C vandaag – en hopen dat het miezeren niet verandert in een echte bui.

Een kleine schets van het interessante van deze plaats: zoals gisteren reeds vermeld mondt de breedste rivier van de westkust, de Columbia, hier uit in de Stille Oceaan. Tijdens de Burgeroorlog waren de leiders van Oregon en Washington beducht voor een aanval vanuit zee: één enkele kanonneerboot kon gemakkelijk via de monding de Columbia opvaren en probleemloos alle steden vernietigen. Daarom verordonneerde president Lincoln de bouw van 3 forten: 2 op de oever in Washington – Fort Canby en Fort Columbia, 1 in Oregon – Fort Stevens. Gekoppeld aan deze forten werden er ook een hele reeks kustbatterijen geïnstalleerd. Tijdens WOII werden enkele van deze batterijen aangevallen door een Japanse onderzeeër – straks hierover meer.

Het is een van deze kustbatterijen die we met een bezoekje vereren: Battery Russell. Een eenvoudige bunker is de voorbode van een iets hoger gelegen groep verlaten gebouwen. De plek waar de kanonnen indertijd stonden, is nog beklim-/bewandelbaar, maar de rest van de gebouwen is onderkomen. Het geheel geeft een beetje een zielige indruk: totaal overwoekerd, verwaarloosd, in jaren niet onderhouden. Is het omdat dit een staatspark is, dat niet over dezelfde financiële middelen beschikt als de nationale parken? Heeft men ervoor geopteerd om slechts een aantal batterijen te restoreren en de rest te laten verkommeren?

De volgende stop, de 'Wildlife Viewing Bunker', geeft een prachtig zicht op een deel van de riviermonding, waar er verschillende soorten zee- en riviervogels te ontdekken zijn ... als we onze verrekijker zouden meegebracht hebben. Ook bij de 3de halte hebben we geen geluk: de 'Observation Tower' is niet toegankelijk wegens werken aan het zuidelijke zeehoofd.

Op mijn vraag houden we even halt bij een plek waar we origineel niet van plan waren te stoppen: het wrak van de Peter Iredale, een Britse viermaster. Het schip wilde eind oktober 1906 het zuidelijke zeehoofd ronden en de Columbiarivier opvaren, maar is aan de grond gelopen op Clatsop Beach waar Fort Stevens over uitkijkt. Het strand waar dit wrak ligt, bestaat heel eigenaardig uit 2 kleuren zand: eerst wandel je een kleine duin op, waarna je een strook zwart zand oversteekt om het zandkleurige gedeelte te bereiken.

Om iets na elven draaien we de parking van Fort Stevens op. Dit geheel is wel goed onderhouden en grotendeels

gerestaureerd. Toegegeven: op de plaats van de echte kanonnen staan nu waarheidsgetrouwe kopies, maar toch krijgen we een goed beeld van de werking van het fort. Na het kleine museum bezocht te hebben, volgen we een zelfgeleid parcours aan de hand van de informatieve folder. Het zou leuker en aanschouwelijker geweest zijn met een ranger die uitleg gaf, maar nogmaals, het is een staatspark.

Het belangwekkende aan Fort Stevens is dat het eens een actieve militaire basis was, die het doel geworden is van een Japanse verrassingsaanval gedurende WOII. Op 21/06/1942 dook er juist ten zuiden van het fort de keizerlijke Japanse onderzeeër I-25 op die granaten begon af te vuren in de richting van het fort. Volgens de Japanners zijn er 17 granaten afgeschoten geweest; de Amerikanen houden het op 9. Alleszins, er is nooit teruggevuurd geweest, een beslissing die op gemengde gevoelens – sommige militairen zijn gedeserteerd – werd onthaald. Dacht de leidinggevende dat de onderzeeër buiten bereik lag, of was hij bang dat hij door te reageren de exacte ligging van het fort zou verraden?

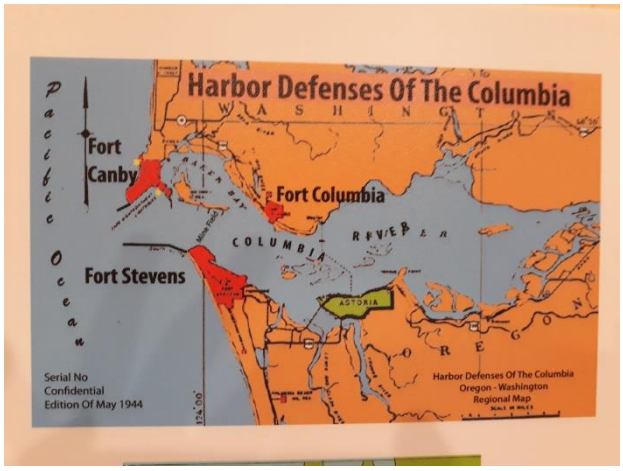

We verkennen het ganse grondgebied van het fort, ondertussen met een half oog op het schermpje van onze GSM om onze Rode Duivels te volgen – ja, we hebben bereik! Een eland steekt rustig de grasvlakte vóór een batterij over, kruist mijn blik en verdwijnt in het struikgewas. Tamelijk irreeël schouwspel …

We blijven supporteren tijdens onze picknick aansluitend aan onze toer, enkel om onze nationale ploeg te zien verliezen. Natuurlijk hebben we de match niet in levende lijve kunnen aanschouwen, maar toch zijn we teleurgesteld dat onze Duivels het onderspit hebben gedolven: had hier niet meer kunnen in zitten?

We besluiten onze teleurstelling door te spoelen met een goeie beker Starbuckskoffie – enfin, goed … 't is hoe je het bekijkt ☺ Er is een kleine vestiging in de supermarkt die we aandoen op jacht naar fruit en yoghurt. De naam van de supermarkt komt ons niet bekend voor, maar ze is klaarblijkelijk een onderdeel van de Krogersketen, waardoor we dankzij onze klantenkaart nog korting krijgen op onze aankopen. Tot onze spijt heeft de espressomachine van de Starbucks het begeven, dus geen warme koffies, behalve de gewone. Enkel een mok van Oregon

aanschaffen dan. Gelukkig is er een andere Starbucks vlak in de buurt en kunnen we daar een warm drankje op de kop tikken.

Om iets voor drieën bereiken we Fort Clatsop, Lewis and Clark National Historical Park (www.nps.gov/lewi/index.htm). Ja, het gaat hier over dezelfde Meriwether Lewis en William Clark die de Corps of Discovery van 1803 tot 1806 naar de Stille Oceaan en terug naar St. Louis leidden, in opdracht van president Jefferson. Toen ze in december 1805 de Pacific bereikten, hadden ze dringend onderdak nodig om de strenge winter door te komen. Aanvankelijk gearriveerd op de Washington oever van de Columbia, trok de groep naar de zuidelijke oever in Oregon waar ze een geschikte plaats vonden om een kamp op te zetten: Fort Clatsop, genoemd naar de indianenstam die in die streek woonde. Tot maart 1806 werd dit hun onderkomen; slechts 12 dagen van de in totaal 106 waren regenvrij.

Een ranger onder een tent voor het bezoekercentrum verwelkomt ons en vraagt naar onze National Parcs Pass. Hij geeft een korte uitleg over wat er allemaal te bezichtigen valt op deze plaats; aansluitend stappen we dadelijk naar de in 2006 gebouwde exacte replica van het kleine fort. Daar worden we begroet door een re-enacter die ons wijzer maakt in de wondere wereld van geneesmiddelen van die tijd. Sommige zaken zouden wij nu écht niet meer willen innemen: pillen op basis van kwik, bloed aflaten door middel van een mes? Neen, dank je!

Vervolgens bezichtigen we het kleine fortje: het ziet er vredig uit, maar de periode waarin de mannen van het Corps daar woonden, was allesbehalve dat. Door de onophoudelijke regenval zakte het moraal onder 0, de maaltijden bestonden praktisch onveranderlijk uit elandenvlees en de dekens en pelzen waren vergeven van de vlooien. De leiders van de expeditie deelden een grote, ruime kamer, en ook voor de Frans-Canadese gids Toussaint Charbonneau en zijn Shoshone-vrouw Sacagawea en hun baby is er apart vertrek voorzien.

Na de verkenning sluiten we aan bij een groepje toeristen dat een voordracht volgt door een andere re-enacter. Eerst leest hij de beginparagrafen voor van de 'Declaration of Independence' in het kader van de nakende Fourth of July en duidt op de tegenstrijdigheden in het document. Zo was de latere president Jefferson een van de ondertekenaars van het document dat de onafhankelijkheid van de VS van Groot-Brittannië onderschreef, maar tegelijkertijd bezat deze man wel meer dan 600 slaven. "[...] that all men are created equal, that they are endowed by their Creator with certain unalienable Rights, that among these are Life, Liberty and the pursuit of Happiness"??? Dan prepareert hij stap voor stap een musket en vuurt het ook af: altijd leuk om die re-enactors aan het werk te zien!

We blijven nadien nog even met hem staan kletsen en vernemen dat hij eveneens van VA is, en schoolgelopen heeft aan dezelfde universiteit als president Jefferson, het 'William & Mary College'. Hij heeft geschiedenis gestudeerd en een master gehaald in Museummanagment. Zijn opzet is altijd geweest om bij de NPS te werken, niet als ranger, maar wel als gids/re-enactor. En ondertussen doet hij dit werk al 10 jaar met heel veel liefde ...

We vatten de laatste rit van deze dag onder een veranderende lucht aan: het zonnetje begint zich warempel te laten zien. Niet eerlijk: de hele dag hebben we onder een bewolkte hemel met af en toe miezerregen doorgebracht en nu we naar ons overnachtingsadresje aan 't rijden zijn, wordt het mooi weer! Onderweg worden we nog op een zeldzaam beeld getrakteerd: als we over een brug rijden, zie ik een arend op een van de palen in het water zitten. Hoesy keert 180° zodat ik het majestueuze dier kan vereeuwigen... zij het van op een afstandje vanuit de auto.

Als we Astoria, OR bereiken, geeft Waze ons een andere route aan dan degene langswaar we gekomen zijn. We steken dus niet de brug over de Columbia in Astoria over, maar rijden een poos langs de rivieroever vooraleer we via een andere brug opnieuw de grens met Washington overschrijden. Kort daarna komen we op de snelweg I5 terecht. Op een van de bruggen over de snelweg staat er een man met een groot spandoek waarop 'Honk 4 America' geschreven is. Hoesy claxonneert, en zegt lachend: "Voor Italië had ik NIET getoeterd!".

Het is iets na 18u00 als we 'Little Farm on the Prairie' bereiken. Via enkele SMS'jes met de eigenares hebben we vernomen dat ze momenteel niet thuis is, maar dat we via de sleutel onder de mat gerust binnen mogen gaan. We worden uitbundig begroet door een grote en kleine hond, allebei supervriendelijk, en verkennen ons nieuw onderkomen: 2 slaapkamers en een badkamer zijn voor ons in gereedheid gebracht.

Vlug onze spulletjes deponeren en dan richting het Mexicaanse restaurantje een eindje verder dat onze gastvrouw ons aangeraden heeft: 'Guadalajara'. Het eettentje ademt een Middenamerikaanse sfeer uit: het heeft een typisch Mexicaanse aankleding met gezellige zithoeken, en personeel wiens moedertaal Spaans is. We krijgen dadelijk een mandje nacho's met een dipsausje en een mengeling van fijn gesneden tomatenblokjes en lente-uitjes voorgeschoteld. Ik waag me aan de 'Margarita Guadalajara': een straffe cocktail, waar ik een apart glaasje tequila aan moet toevoegen. Lekker, maar verraderlijk! De maaltijd is mooi gepresenteerd en smaakt zalig. Dit is zeker een van de beste Mexicaanse eethuisjes die we al bezocht hebben!

Ronda, onze gastvrouw, is thuis als wij omstreeks 21u15 terug op de 'Little Farm on the Prairie' arriveren. Ze is een vriendelijke, maar tamelijk stille dame; naast de 2 honden blijken er ook nog 2 kaketoes en 1 poes van het huishouden deel uit te maken. Hoesy is echt moe en ligt dan ook al vóór 21u30 onder de lakens. Voor mij is de dag nog niet voorbij: eerst douchen en haar wassen, dan verder schrijven aan ons relaas van de dag. Ligt het aan het stopcontact of aan de haardroger, maar ik slaag er niet in iets van actie van het apparaat te verkrijgen: dan maar aan de lucht laten drogen! Seighin klaagt dat er geen rustdag in ons reisschema staat ingepland:

hij moet nog werk voor Summer School doen. Als ik hem zeg dat hij morgen een dagje mag thuisblijven, reageert hij verontwaardigd: "We zijn op roadtrip, en ik wil dan ook wel al die dingen doen en al die zaken bezichtigen, hè!".

In de rust die rond het boerderijtje hangt, hoor ik eensklaps een onbekend geluid. Het doet me dadelijk denken aan coyotes of poema's. Zouden die hier ook leven? Morgen zeker aan onze gastvrouw vragen ... Alhoewel ik nog een deel te vertellen heb, voel ik m'n ogen toevallen: het gaat niet meer lukken om het verhaal af te maken vandaag. Ik stuur nog een mail naar m'n ouders met de vraag of we morgenochtend even kunnen kletsen en zend een boos Messengerbericht naar de 2 zonen: die zitten in de kamer naast ons nog vrolijk en luid te gamen. En ik dacht dat Seighin niet voldoende tijd voor z'n huiswerk had? Het is bijna middernacht als ik m'n laptop sluit ...

Dag 17: Toledo (WA)

107 mijlen vandaag / 7451 km in totaal / 31949 stappen vandaag

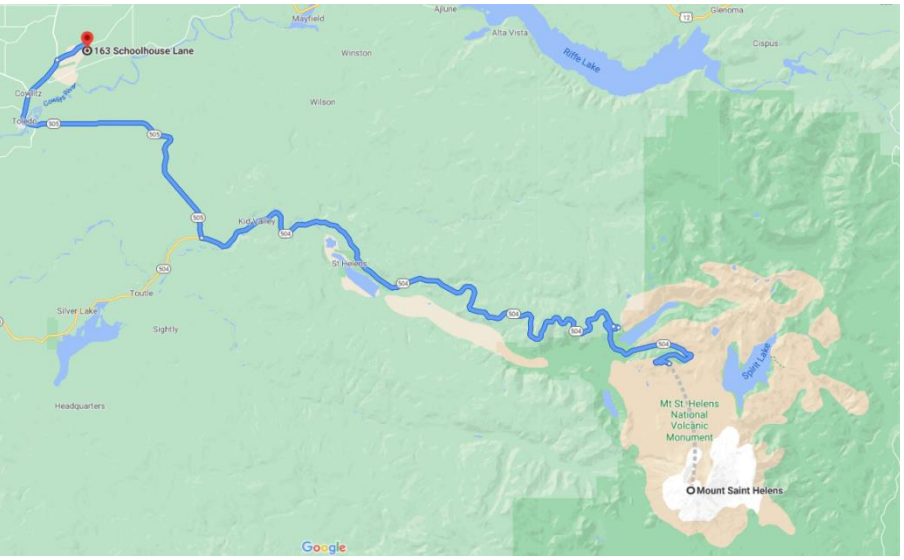

Slapen op een kleine farm in een rustige omgeving heeft zeker z'n voordelen: voor het eerst in een tijdje mag ik niet klagen over de voorbije nacht. Wel enkele keren wakker geweest, maar enkel om te luisteren naar de nachtelijke stilte en te genieten van het briesje dat door de open ramen naar binnen waait. Wat een verschil met een kunstmatige verkoeling op een hotelkamer!

Het alarm was ingesteld op 07u30, maar zoals gewoonlijk ben ik al vroeger uit bed: binnen een kwartiertje hoop ik immers even contact te hebben met het Belgische thuisfront. Uit de mail van papa verneem ik echter dat vandaag voor hen niet gaat: mama is naar een koffieklatsj met de buurvrouwen, en papa is evenmin thuis. Fijn voor hen: ze hebben zó lang in isolatie gezeten dat het zeker deugd zal doen om eindelijk opnieuw met vrienden te kunnen afspreken. Morgenochtend misschien?

Ronda vergast ons op zelfgebakken wafels-met-bosbessen en siroop, huisgemaakte perzikenconfituur en boter. Een goeie kop verse koffie en we kunnen aan onze dag beginnen. Vandaag staat een bezoek aan een heuse actieve vulkaan op het programma; we gaan hiken in de onmiddellijke omgeving van Mount Saint Helens. De ochtend dient zich koel en bewolkt aan; er hangt zelfs wat mist. Mijn weerApp voorspelt echter een zonnige dag en een mooie 25°C. Ook onze gastvrouw stelt ons gerust: de zon zal er wel degelijk doorkomen tegen dat wij onze bestemming bereikt hebben.

De rit naar 'Mt St. Helens National Volcanic Monument' neemt een uurtje in beslag (www.erikastravels.com/mt-st-helens-national-monument/). Het is een gestadige klim, waarbij we op een zeker ogenblik in een dicht wolkendek aan 't rijden zijn. Het komt Hoesy en mij bekend voor: jaren geleden toen we op Palma de Mallorca verbleven en een tocht naar de bergen aldaar ondernamen, kregen we met juist dezelfde situatie te

maken. En net zoals toen maakt ook nu de mist plaats voor de zon en worden we getrakteerd op een schitterend uitzicht over de vallei waarover een deken van wolken hangt.

Enkele minuten nadat we het bord van het 'National Monument' gepasseerd zijn, kunnen we een 1ste blik op de vulkaan werpen. Een foto waard, dus parkeren we net als een aantal andere bezoekers, de auto aan een uitzichtpunt: weten we veel dat we vandaag de vulkaan nog ettelijke malen zullen vereeuwigen! Een 3-tal kwartier later houden we weer halt, ditmaal op de parking van Johnston Ridge Observatory, genaamd naar een van de slachtoffers van de uitbarsting in 1980. We trekken onze wandelschoenen aan, zetten onze pet/hoed op en smeren ons terdege in, want de zon brandt.

Een cementen pad leidt ons naar het observatorium, waar een vrouwelijke ranger buiten voor het gebouw uitleg verschaft. Naar goeie gewoonte informeren we naar de hike die volgens haar echt de moeite waard zijn: ingewijden hebben immers altijd meer kennis van de wandelpaden dan de doorsneetoerist. Dan scheiden onze wegen zich: Hoesy en Seighin gaan langs hetzelfde paadje terug naar de parking om de gekregen brochure weg te leggen, Ciaran en ik kiezen voor het iets langere traject met uitzicht op de vulkaan en informatieborden langsheen de weg.

De rest van ons gezelschap staat ons al op te wachten aan het begin van 'Boundary Trail'. Na enkele meters bemerkt Hoesy dat hij zijn drinkfles aan het tafeltje van de ranger vergeten heeft, en dus keert hij noodgedwongen op z'n schreden terug. Ja, ja, een schoon excuus om die knappe jongedame nogmaals te zien! Wij vertrekken alvast, Hoesy zal ons wel inhalen.

Wat volgt, is een heerlijke wandeling doorheen weiden met een pracht aan bloeiende bloemen, een fijn samenspel van rood, wit, geel, blauw, paars. Dan weer leidt de trail ons over open zand- en grindvlakten, om vervolgens doorheen bosjes groene struiken – ze lijken op hazelaars – te gaan. Alhoewel het warm is, is deze tocht draaglijker dan die van een paar dagen geleden: het is een afwisseling van klimmen en dalen, en ondanks het feit dat de lucht warm aanvoelt, waait er geregeld een koele bries die ons verfrist.

We kruisen het pad met een parkvrijwilliger die samen met z'n vrouw aan 't hiken is. Hij vertelt honderduit over die noodlottige 18de mei, nu 41 jaar geleden, waarop Mount St. Helens uitgebarsten is en welke impact dit had op de omgeving. De dichtbegroeide hellingen werden in een klap ontbost; rotsblokken, stenen en hele

bomen werden mijlenver weg geslingerd. Ciaran vraagt hem waardoor we zouden sterven als de vulkaan nu opnieuw tot leven zou komen: zouden we levend verschroeien of zouden we omkomen door de landverschuiving? Het antwoord is geen van beide: de ontploffing, of beter, de ontelbare stukjes die de lucht ingeslingerd worden, zouden ons de das omdoen.

Op een zeker ogenblik is er een aftakking naar rechts, naar Devil's Point. We opteren om de 'Boundary Trail' te blijven volgen en eerst de klim naar 'Harry's Ridge' te ondernemen. We kunnen op onze terugweg nog altijd even gaan kijken, áls we niet te moe zijn. Een beetje verder is er weer een splitsing: nu dienen we onze huidige trail wél te verlaten en in te ruilen voor 'Harry's Ridge Trail'. De Sitkasparren die we voordien her en der nog langs de kant van de weg zagen staan, ruimen stilaan plaats voor een boomloze omgeving. Opvallend zijn de grote stammen die in het landschap verspreid liggen, stille getuigen van de kracht van de explosie van 4 decennia geleden.

Het laatste stuk van de hike wordt iets meer werken voor de beentjes: nu is het een klim naar de top van de bergkam. Als we boven arriveren, merken we dat we niet de enigen zijn die voor deze trail gekozen hebben: er is behoorlijk wat volk aanwezig. We zoeken een rustig plekje op en genieten van Mount Saint Helens vanuit een andere hoek. Ook hebben we nu een prachtig zicht op Spirit Lake, een groot meer waarvan de uiterste hoek helemaal bedekt is door een immense 'log mat', een gigantische

hoeveelheid boomstammen die samengepakt op het water drijven: nóg een overblijfsel van de uitbarsting. Het is al na enen en ons buikje rammelt, dus de hoogste tijd voor een lichte lunch in de vorm van trail mix. Heel in de verte kunnen we zelfs Mount Rainier – althans, dat denken we – ontwaren: wat een fantastisch decor om in te eten!

Op onze terugtocht komen we opnieuw aan de aftakking naar 'Devil's Point'. Er wordt even beraadslaagd of we deze korte wandeling aan ons parcours gaan toevoegen. Seighin is geen voorstander: hij is bang dat we hierdoor teveel tijd gaan verliezen, zeker als we ook nog de 'Hummocks Trail' gaan doen. Hij heeft immers nog werk voor school te maken. We staan op het punt om verder naar het observatorium te gaan, als hij iets mompelt over 'Jullie gaan toch kwaad op mij zijn als we deze wandeling niet kunnen doen' en alleen het zijwegeltje neemt. We mogen hem achterna roepen wat we willen,

hij luistert niet en zet koppig z'n weg voort. Er zit niets anders op dan hem te volgen en tot het eindpunt te wandelen, waar hij over het landschap staat te turen. Een aantal kleinere meertjes liggen in een overwegend schaars begroeide vallei met op de achtergrond opnieuw de vulkaan.

Eens terug op de 'Boundary Trail' stopt hij niet om te wachten totdat we hem vervoegd hebben, maar zet hij er stevig de pas in en verdwijnt hij al gauw uit ons zicht. We laten hem doen, en wandelen op ons eigen tempo terug naar ons startpunt. Van zodra de parking in zicht komt, zien we dat onze jongste zoon al in de auto zit. Wij echter gaan nog even terug naar het bezoekercentrum voor een sanitaire stop. We maken ineens van de gelegenheid gebruik om bij de ranger te informeren of er geen foldertje voorhanden is zoals in alle andere nationale parken. Blijkt dat deze plaats, ondanks de naam 'National Volcanic Monument', geen deel uitmaakt van het 'National Park Service' systeem, vandaar enkel het krantje...

Om klokslag 16u00 staan we aan de start van 'Hummocks Trail', zo genoemd naar de onregelmatige, rotsachtige heuvels bestaande uit de afzetting van de landverschuiving na de uitbarsting. Seighin doet al geen moeite meer om zelfs nog maar uit de auto te komen. Volgens het bordje is de wandeling een lus van 2,5 mijl, dus zeker op een uurtje te doen. Alhoewel de trail minder inspanning vraagt, slechts hier en daar glooiend is en afwisselend in de zon en de schaduw loopt, heb ik het toch moeilijker: af en toe struikel ik over een steen of boomwortel. Waarschijnlijk de vermoeidheid die parten begint te spelen. Al bij al valt deze wandeling een beetje tegen. Akkoord, we komen verschillende wetlands en vijvertjes tegen, en we krijgen meermaals Mount Saint Helens vanuit nogmaals een andere hoek te zien, maar de sporen van beveractiviteit waarover de vrouw van de vrijwilliger eerder deze dag verteld had, zijn nergens te bespeuren, laat staat de beestjes zelf.

Om 17u00 vinden we het welletjes geweest en vatten we de terugrit naar ons klein boerderijtje op de prairie aan. Hoesy oppert om eerst te gaan eten en dan pas naar ons logeeradresje te rijden. We stellen de Waze in op het 2de restaurantje dat onze gastvrouw gesuggereerd had: 'Donna's'. Het is een no-nonsense eethuisje in het centrum van Toledo, ingericht volgens het vissersthema. Het eten is ongecompliceerd, een beetje vet, dus typisch Amerikaans, maar onze dienster is echt heel vriendelijk. Donna zelf is er vandaag niet, wat betekent dat we spijtig genoeg niet kunnen proeven van de klaarblijkelijk superlekkere zelfgebakken pies. No worries, dan nemen we een stukje cheesecake als dessert.

Het is nog betrekkelijk vroeg als we de garageweg opdraaien, maar we zijn allevier behoorlijk moe. Seighin, waar ondertussen terug klank uitkomt, zet zich dadelijk aan z'n schoolwerk. Ik neem een douche om het stof van de wandeling af te spoelen,

en maak dan gebruik van de wifiverbinding om m'n mails en berichtjes te lezen. De opzet was oorspronkelijk om ook nog ons dagelijks verhaal neer te schrijven, maar m'n pijpke is echt uit. Aangezien we morgen toch 2 uur moeten rijden om op onze bestemming te geraken, klap ik de laptop toe en knip het licht uit. Wat niet m'n gewoonte is, gebeurt nu toch: ik val als een blok in slaap.

Dag 18: Van Toledo (WA) naar Ellensburg (WA)

235 mijlen vandaag / 7829 km in totaal / 22636 stappen vandaag

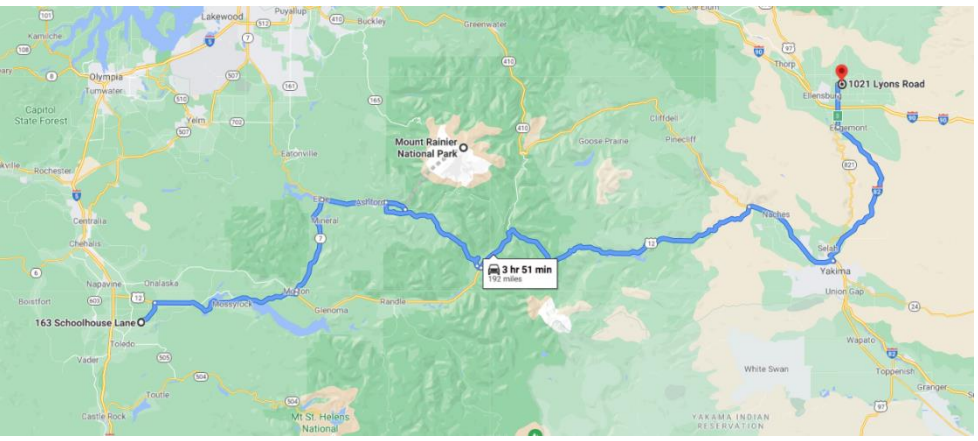

Met een zalig rustige nacht – ben ik überhaupt wakker geweest? – achter de rug ontwaak ik vroeg door het getsjilp van de vogels rondom het boerderijtje. Ander gezang dan dat we gewoon zijn bij ons thuis in Chesapeake, maar zeker even rustgevend om naar te luisteren. Ik werp een blik op m'n GSM: 06u45. Hm, nog wat vroeg om nu al aan m'n verhaal van gisteren te beginnen; ik probeer nog wat te slapen, maar verder dan doezelen geraak ik niet. Om 07u30 uit bed om me aan te kleden, want een kwartiertje later heb ik een Skype-date met m'n ouders.

Een paar minuutjes vóór het afgesproken tijdstip gaat de telefoon over: hei, ik ben nog niet klaar! Het blijkt Loic te zijn, met wie we al een poosje niet meer hebben gesproken. Hoesy babbelt met hem, terwijl ik mama probeer te bereiken: er wordt niet opgenomen. Bon, kort berichtje dan maar dat we eerst gaan ontbijten. Juist wanneer ik naar eetkamer wil gaan, klinkt het skypedeuntje: slechte timing! Er volgt een tamelijk druk en verward gesprek: nonkel Raf is op bezoek en zowel hij als papa willen ook hun zegje doen. Volgens mij zijn die 2 al goed aan 't aperitiefen geweest! Ciaran komt ook even goeiedag zeggen om het resultaat van z'n 1ste zit aan z'n grootouders mee te delen.

Ronda is al druk in de weer met het ontbijt als ik om 08u15 aan de ontbijttafel schuif. Ik wens haar een 'Happy Fourth of July' – yep, het is Independence Day vandaag! Hoesy is nog steeds met onze oudste zoon aan 't praten: het gaat over het al dan niet aanschaffen van een auto. Wat een tijdstip om daar nu over te spreken! Finaal wordt het gesprek dan toch beëindigd en kunnen we met z'n vieren genieten van de omelet van eitjes van eigen kippen, gebakken patatjes met ajuintjes en toast. Een beetje zwaar voor onze Belgische magen – da's iets van de zaken waar we nooit aan gewoon zullen geraken – maar het smaakt. Ronda vertelt dat 8 van haar 9 haar kippen onlangs door een coyote opgepeuzeld zijn. Aha, dan heb ik het geluid van 2 nachten geleden wel degelijk juist geïnterpreteerd!

Na het gebruikelijke chaotische opruim- en inlaadmoment is het tijd om afscheid te nemen van onze gastvrouw en de honden. Shadow begeleidt ons zelfs naar de auto, op zoek naar een kans om een van onze kousen te stelen: daar is ie een held in. Het

is aan de frisse kant als we vertrekken, en de lucht is bewolkt. Ronda heeft ons verteld dat dit de laatste dagen standaard is, na die hittegolf van een weekje geleden. Het wordt echter wel weer zonnig en warm.

Het is 09u20 als we de oprit afrijden, en bijna 11u00 als we de overvolle parking van Sunrise Visitor Center opdraaien. Twee rangers zijn druk bezig met het dirigeren van de toekomende vloed auto's en wijzen extra parkeerplaatsen aan. Een grove misrekening van ondergetekende die dacht dat alle Amerikanen hun nationale feestdag thuis met familie aan de BBQ zouden doorbrengen! Met de nodige moeite vinden we een plekje, waarna we eerst op verkenning gaan. We raken aan de praat met een oudere vrijwilligster die België kent: ze is de vrouw van een gepensioneerde Amerikaanse landmachter en heeft 12 jaar in Duitsland gewoond. Als we aangeven dat we niet vies zijn van een beetje klimwerk en we ongeveer een 4 à 5-tal uur hebben, duidt ze een trail aan waarop je rond Mount Rainier kunt hiken en op het eindpunt ervan een machtig overzicht hebt op deze reus en de omliggend valleien en bergketens (www.nps.gov/mora/index.htm). Voor de terugkeer naar de parking hebben we dan de keuze uit een aantal wandelingen, naargelang hoeveel fut en zin we nog hebben. OK, let's do it!

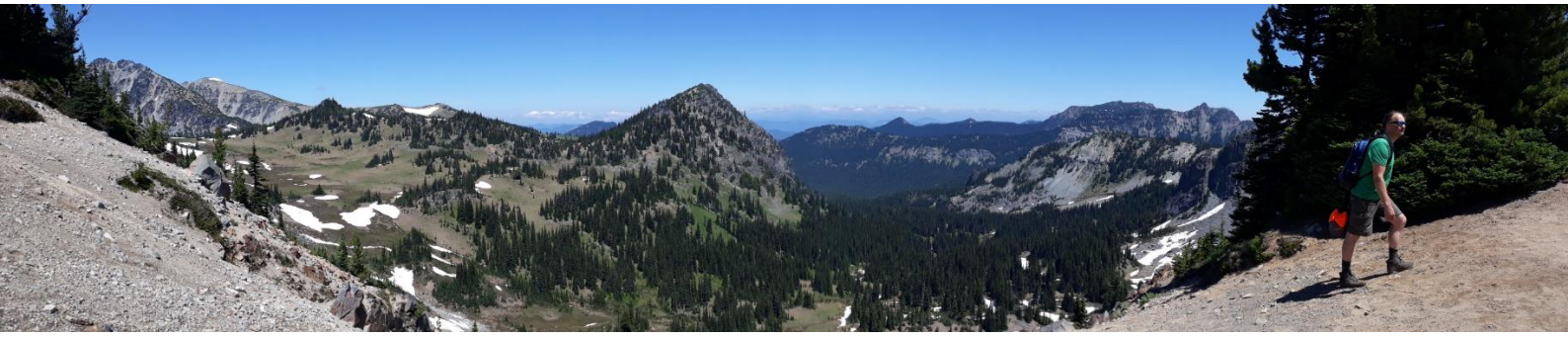

Zoals gewoonlijk is het bij het begin van de hike over de koppen lopen: iedereen moet via dezelfde weg naar de verschillende trailheads wandelen. De ondergrond van de 'Sourdough Ridge Trail' is zanderig, maar het pad klimt in 1ste instantie en het zonnetje is enthousiast aanwezig. Na een tijdje vinden we ons eigen tempo en

laten we langzaam maar zeker de tragere hikers achter ons. We wandelen door een subalpien landschap hoofdzakelijk bestaand uit weilanden. Er zijn al bloemetjes, maar voor een explosie aan kleuren magenta, wit, geel, rood en roze zijn we nog net te vroeg: op deze hoogte kan je dit ten vroegste vanaf midden juli aanschouwen. Wat wel magisch is, is het uitzicht op Mount Rainier: je zou bijna bij elke kronkel in de weg een foto trekken, zo overweldigend aanwezig is hij. Hij is voor een flink stuk bedekt met sneeuw, een substantie die we hier en daar ook langsheen en zelfs op onze wandelroute terugvinden.

Aan Frozen Lake is er een kruispunt van paden en daar wordt het kaf dan ook van het koren gescheiden. Het meer zelf is niet echt groot, en evenmin bevroren, maar wel deels overkapt door sneeuw. Uit dit meer wordt volgens de bordjes het lokale drinkwater gewonnen. Van hieruit beginnen we aan de eigenlijke klim via 'Mount Fremont Trail': geen zigzagweggetje, maar een geleidelijk stijgend pad, eerst nog zand, later overgaand in stenen. Als ik erover wandel, maken ze een geluid dat me bijna doet denken aan klokjes, of nog de klank die je verkrijgt als je over de rand van een kristallen glas wrijft.

Het loopt tegen tweeën als we de top bereiken. Er zitten wel wat mensen op, dus richten we onze aandacht op het bouwwerk dat naast de top staat. Het blijkt een

oude uitkijkpost specifiek om branden te bespeuren, te zijn. Nu wordt het nog steeds gebruikt als uitkijkpunt: van hier heb je een panoramisch zicht op niet alleen Mount Rainier, maar op het gehele noordoostelijke gedeelte van het park: schitterend! Heel in de verte, op een besneeuwde plek ontwaren we een berggeit die rustig in de richting van een groen weiland loopt.

We kiezen een rustig plekje uit op de rotsenpartij nabij de top en genieten opnieuw van trail mix voor ons middagmaal – deze keer wel van een andere samenstelling, maar even lekker. Daarna profiteer ik van een poosje gewoon opgaan in de prachtige omgeving en van het zonnetje. Hierboven staat namelijk een stevig briesje dat wonderlijk genoeg afwisselend warm en koud aanvoelt. Hoesy knoopt een gesprek aan met de vrijwilliger die we eerder onderweg al ontmoet hadden; ze maken er een tamelijk lange babbel van.

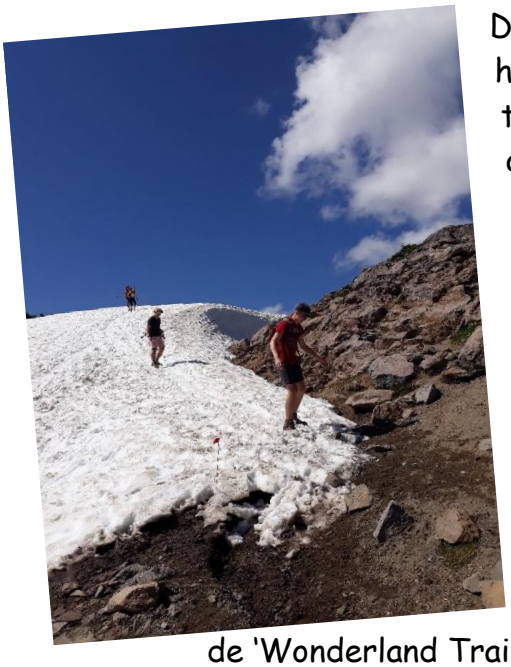

De weg terug naar het begin van de trail lijkt zoals altijd veel korter dan de opwaartse route. We beslissen daar en dan om niet via het pad van daarnet naar het bezoekercentrum terug te hiken, maar de 'Wonderland Trail' te volgen. Deze wandeling leidt ons langs Shadow Lake doorheen alpenweiden en dennenbossen, maar ook over enkele grote plekken bedekt met een sneeuwtapijt. We amuseren ons door te proberen overeind te blijven terwijl we deze oversteken. Ineens krijg ik weer zin om te skiën ... misschien de draad terug oppakken eens we terug in België zijn?

Rond 16u30 staan we terug aan onze auto en krijgen we een tegenvallertje te verwerken als we de weg naar ons overnachtingsadresje in Waze ingeven: niet een dik uur, maar een kleine 3 uur scheiden ons nog van 'Little Muddy Ranch' in Ellensburg, WA. Direct rijst de vraag: "Wat met het avondeten?". Omdat het een speciale dag is, vrezen we een beetje dat we niet veel restaurants open gaan vinden, en dat degene die open zijn, bomvol zullen zitten. Een adresje dat we op goed geluk via onze route hebben opgesnord blijkt alleszins al gesloten te zijn, en het vooruitzicht op een warme hap verbetert er niet op naargelang we onze bestemming naderen.

Het is 19u15 als we de oprit van onze AirBnB opdraaien en begroet worden door de eigenaar. Op onze vraag naar een mogelijkheid om te dineren, antwoordt hij dat hij denkt dat 'Ellensburg Pasta Company' wel open is, of anders zeker 'Palace Cafe'. Beide zaken zijn gevestigd in de hoofdstraat van het stadje, waar er zich ook nog tal van andere restaurants bevinden: we zullen zeker iets naar onze gading vinden! Onze opluchting maakt al gauw plaats als we in het centrum arriveren: niks, niemendal is open en de hoofdstraat is zo goed als leeg. We denken al dat we ons tevreden zullen moeten stellen met bokes, yoghurt en fruit, als we – niet echt tot onze verrassing – constateren dat de fastfoodketens wél eten serveren, zij het enkel via drive thru. Nu alleen nog kiezen tussen Wendy's, Arby's, McDonald's of BurgerKing.

Het wordt deze laatste, op aanraden van onze jongste; Ciaran en ik hebben er zelfs nog nooit gegeten. Ik had me de laatste 'Fourth of July'-maaltijd in onze 2de thuisland wel iets anders voorgesteld – toch minstens een goeie BQ – maar aan de andere kant is het wel lichtjes ironisch dat we met een typisch Amerikaanse 'maaltijd' de 'Day of Independence' vieren. En zo zitten we rond 20u30 aan onze tafel in ons overnachtingsplekje hamburgers en frietjes te eten, doorgespoeld met cola, limonade en ice tea. Gelukkig hebben we nog chocolate chip cookies – ook al zo Amerikaans! – als dessert!

Na het eten springt Ciaran onder de douche, terwijl Seighin en Hoesy zich verdiepen in de wereld van Google Sheets, een eenvoudiger uitgave van Excell als ik het goed begrijp. Mijn 1ste prioriteit is ons reisverslag van vandaag afronden, zodat ik morgenochtend eindelijk nog eens met een schone lei kan beginnen, en m'n GSM'ke dat om vrije ruimte schreeuwt, te ontlasten door een heel aantal foto's naar m'n laptop over te zetten. Dan nog een douchke; het is alweer middernacht voorbij als ik onder de lakens kruip. M'n laatste gedachte voordat ik m'n ogen sluit: "Hoe zou het met ons Ambertje zijn?".

32 – Objectief Olympus – Petrified Indian

Dag 19: Van Ellensburg (WA) naar Lewiston (ID)

278 mijlen vandaag / 8277 km in totaal / 11215 stappen vandaag

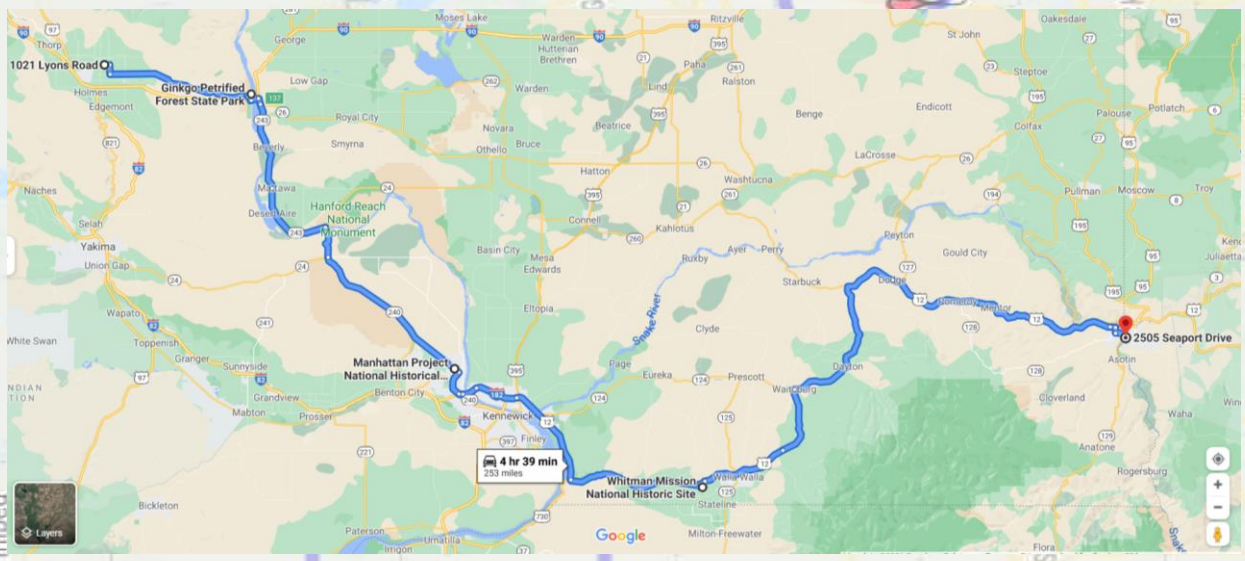

Nope, nog steeds geen nieuws te melden van het geboortefront, dus geen Amerikaans kleinkindje 'born on the Fourth of July!' Het zit goed in mama's buik, zoveel is zeker. Hopelijk beslist het om toch vóór 9 juli zijn/haar snoetje te laten zien, want anders wordt het weer een keizersnede, en dat willen de toekomstige ouders liever vermijden.

Ondanks het feit dat we opnieuw een slaapplaatsje temidden van rustige velden hadden, heb ik niet goed geslapen. Waarschijnlijk heeft het bovenstaande hier veel mee te maken, maar ook het feit dat onze tijd in ons 2de thuisland nu écht wel begint te korten. Mijn droom/nachtmerrie ging over onze nakende verhuis, alleen moesten we direct vertrekken, en niet pas half augustus. Geen tijd meer om afscheid te nemen, om dingen die we voorgenomen hadden nog eenmaal te doen, uit te voeren, gewoon inpakken en wegwezen. Bah!

Onze gastvrouw en –heer hebben veel lekkers voorzien in onze koelkast: verse eitjes en melk, pannenkoekenmix, havermoutvlokken, mandarijntjes en appels. Seighin neemt maar al te graag de taak op zich om oatmeal pancakes te bakken. Er staat ook een meer dan degelijk Keurig-koffiezetapparaat, dus we kunnen allevier wakker worden bij een mok verse koffie, al dan niet met opgeschuimde melk. Ciaran werkt nog even verder aan z'n motivatiebrief voor Montpellier, wij bekommeren ons om de grote berg afwas, die

door ons luxe-ontbijt ontstaan is. En dan is er ook nog Lily, de lieve hond van de ranch, die de nodige aandacht opeist door dadelijk op haar rug te gaan liggen om gestreeld te worden van zodra we er nog maar tegen babbelen.

Seighin neemt het 1ste deel van de rit op zich: na getankt te hebben, is het slechts een klein half uurtje rijden. Alhoewel we nog steeds in Washington state vertoeven, is het landschap drastisch veranderd: wég besneeuwde toppen en eindeloze naaldboomwouden, hallo, dor, glooiend, prairie-achtig landschap! Is de bijnaam van Washington state niet 'The Evergreen State'?

Om iets na tienen rijden we de parking van 'Gingko Petrified Forest State Park' op (parks.state.wa.us/1113/Ginkgo-Petrified-Forest). Het is een klein park, met weinig bezoekers, maar met een mooi uitzicht op het immense meer dat zich tussen de basaltrotsen uitstrekt. Buiten vinden we al een klein voorproefje van wat er in het bezoekercentrum voorhanden is: rondom het gebouwtje slingert zich een pad voorzien van infoborden en een keur van versteende boomstronken. Je moet ze aanraken om te geloven dat ze echt van steen, en niet van hout zijn. We hebben vroeger, in 2015, het 'Petrified Forest National Park' in Arizona bezocht, maar toch zijn we weer verrast door dit eigenaardige natuurfenomeen.

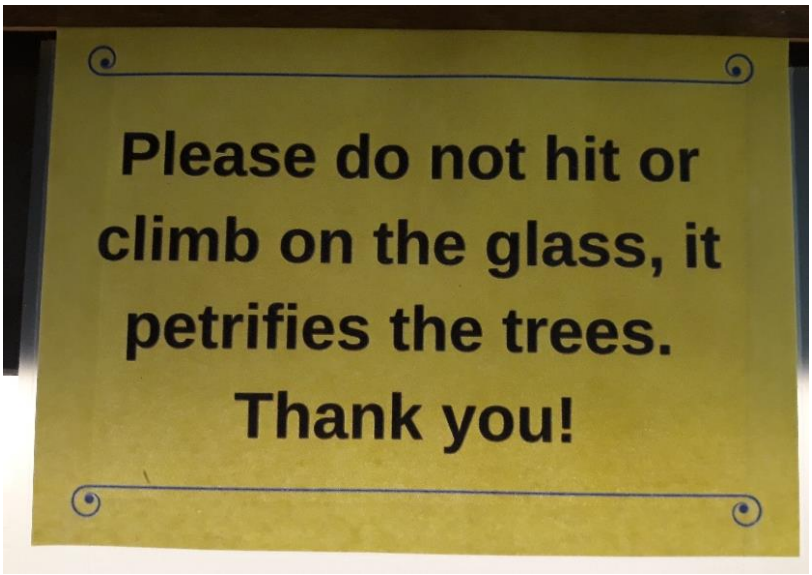

Binnen in het museumpje treffen we in glazen uitstalkasten talloze voorbeelden van verschillende versteende boomsoorten aan. Het hele verhaal van het ontstaan van deze stronken staat duidelijk uitgelegd op grote panelen. In het kort komt het hierop neer: in de ijstijd werd dit gebied keer op keer geteisterd door overstromingen. De kracht van het water sleet diepe canyons uit en creeërde talloze immense watervallen. Waar het water niet weg kon door een natuurlijke hindernis zoals een rotspartij ontstonden er meren. De bomen in het gebied werden ontworteld en dreven aanvankelijk op deze meren, maar raakten na verloop van tijd zo doordrenkt van water dat ze naar de bodem zakten. Toen door scheuren in de aardkorst lava naar boven kwam, verbrandden de bomen niet, maar werden ze als het ware ingekapseld. Op deze manier bleven ze verstoken van zuurstof, nodig voor het verrottingsproces, en werd gaandeweg het organisch materiaal vervangen door de mineralen die in het water of modder aanwezig waren. Finaal kristalliseerden deze mineralen zich en voilà, het versteningsproces was compleet!

Tot zover deze zeer wetenschappelijk – saaie? – uitleg. Terug naar de orde van de dag. De ranger aanwezig in het museum vertelt ons meer over waarom dit gebied zich onderscheidt van de andere streken met versteende wouden. Niet alleen is dit het enige park waar de gingkoboom groeide – vandaar de naam, nergens anders komen er zoveel verschillende versteende boomsoorten voor. De 3de troef is dat de versteende boomstronken in tegenstelling tot hun soortgenoten in de andere parken, binnenin enorm gedetailleerd zijn: in een doorsnede kan je iedere jaarring, iedere schimmel die de boom teisterde, elk invasief organisme glashelder zien. Voor de botanisten is dit een groot voordeel: aan de hand van de versteende cellen kunnen ze perfect uitmaken wat voor soort boom ze voor zich hebben.

Spijtig genoeg hebben we vandaag nog andere activiteiten op ons programma staan, dus na een half uurtje moeten we al afscheid nemen van de vriendelijke dame. We hebben de indruk dat de hittegolf die ons een paar dagen geleden deed zweten, zich meer naar het binnenland aan 't verplaatsen is: het is amper 11u00, maar toch al een slordige 30°C in de schaduw. Chauffeur Seighin volgt flink de aanwijzingen van de Waze en de copiloot en ineens staan we aan de ingang van een militaire basis in het dorre landschap. Hoesy stapt uit en gaat, gewapend met z'n military ID, aanwijzingen vragen bij de wachtpost.

We rijden een poosje in 'the middle of nowhere', op zoek naar de toegang tot de 'Manhattan Project National Historic Site' die de bijgestelde Waze aangeeft, maar vinden niets in de schier eindeloze prairies aan weerszijden van de weg (www.nps.gov/mapr/hanford.htm). Na een tijdje vruchteloos rondgereden te hebben, zit er niets anders op dan dit bezoek te skippen en koers te zetten naar 'Whitman Mission National Historic Site'. Deze plek gaat deze roadtripsage ingaan als mysterieuze, verborgen plek. Klaarblijkelijk ligt Manhattan toch enkel in New York city ...

En wat komen we tegen een eind verder op onze reisroute? Juist! Hoesy duidt dadelijk op het 'subtiele' verschil tussen 'Manhattan Project National Historic Site'

en 'Manhattan Project National Historical Park', nl. dat het eerste een onderdeel is van het laatste. Maakt niet uit: de parking voor het bezoekercentrum is leeg en we staan voor een gesloten deur. Er hangt een bordje aan met de bevreemdende tekst: 'CLOSED. Out of an abundance of caution, the Manhattan Project National Historical Park Visitor Center is closed to the public until further notice.' 'Abundance of caution' voor wát juist? Covid-19? De hittegolf?

Ook op de parking van ons volgende adresje is er geen enkele auto te bespeuren. 't Zal toch niet waar zijn, zekers? Jawel, gesloten ... op maan- en dinsdagen! Als je van een pechdag spreekt ... We maken van de nood een deugd en kiezen een van de picknicktafels in de schaduw uit om onze bokes op te eten. Er is nog rosé over, hè? Awel, dan drink ik een glas wijn, voilà!

Gelukkig is men wel zo vooruitziend geweest om een folderrekje aan de gesloten deuren aan te brengen. Op die manier kunnen we tenminste de zelfgegidste wandeling op de historische site maken. Het is behoorlijk heet, en we zijn blij met elk plekje schaduw op ons pad. De Whitman-missie is een tekenend voorbeeld voor wat er gebeurd is met de oorspronkelijke inwoners van Noord-Amerika tijdens de 'ontdekking van het Westen' (www.nps.gov/whmi/index.htm). In 't kort komt het hierop neer dat het echtpaar Whitman als missionarissen naar dit gebied trok en zich vestigde in deze vallei van de Walla-Wallarivier. Hun voornemen: de hier levende Cayuse-indianen tot het christendom bekeren en hen gewoon maken aan de manier van leven van de blanken. Ze ontraadden de Indianen van rond te trekken naargelang het seizoen en in plaats daarvan een sedentair bestaan uit te bouwen, waarbij schapen gekweekt en tarwe en aardappels geteeld werden. Meer en meer immigranten kwamen zich via de Oregon Trail in het gebied vestigen; de indianen zagen het met lede ogen aan. Toen de mazelen de helft van de stam decimeerden, en dokter Whitman niet bij machte was om het tij te keren, namen de Cayuse het

recht in eigen handen en vermoordden beide missionarissen en 11 andere kolonisten. Het vervolg laat zich raden ...

In de directe omgeving zien we talloze wegwijzers naar verschillende wijngaarden mét proefmogelijkheid staan. De tip van onze vriendin Murielle, oenologe, indachtig dat Washington state een wijn op basis van Pinot Noir voortbrengt die heel goed moet zijn, maar moeilijk te verkrijgen is, twijfelen we of we niet even zouden stoppen bij een van die proeverijen. Seighin protesteert: hij moet nog huiswerk tegen woensdag maken en klaarblijkelijk is er morgenavond geen wifi voorhanden op ons logeeradresje. Een gemiste kans ...

De rit verloopt voorspoedig en zonder noemenswaardige voorvallen. We passeren door slaperige, kleine stadjes, waarvan eentje bij wijze van felicitatie de foto van elke afstuderende aan de plaatselijke high school op vlaggen aan beide kanten van de hoofdstraat heeft hangen. Een mooie geste! Het valt ons ook op dat temidden van de eerdere dorre prairies er een heel gedeelte is dat niets anders dan graanvelden heeft, voor zover het oog kan reiken. Niet dadelijk een beeld dat je spontaan aan Washington state doet denken ...

Omstreeks 18u00 arriveren we in Clarkston, WA, gelegen aan de Snake River. Aan de overkant ligt Lewiston, ID, onze eindbestemming voor vandaag. Eerst nog effe shoppen in de plaatselijke WalMart: gallons water, wat koekjes voor de lange ritten van de komende dagen, salami voor Ciaran en ook ... een hoed. Ciarans oren zijn verbrand tijdens onze hikes, en een pet voldoet dus niet langer. We komen van een kale reis thuis: noch in de sport- en kampeerafdeling, noch op de mannenafdeling zijn er hoofddeksels te vinden.

Nog geen half uurtje later parkeren we onze auto naast het huis van Bob en Joyce, ons gastechtpaar van vanavond. Het is een erg sympathiek koppel dat honderduit babbelt, vooral Bob met een zuiders accent. Blijkt dat hij jaren in Texas en Nashville gewoond heeft. Hij is 61 jaar, wat je hem zeker niet zou aangeven, en werkt in een munitiefabriek, zij heeft een chocolade- en confiseriewinkeltje. Hun huis is gezellig en kraaknet, en we worden dadelijk aan tafel uitgenodigd: er staan burrito's op het menu. Het dessert is een soort van ijswafel.

Op elke slaapkamer staat een doosje met chocolade lekkernijen en een zakje met de meest noodzakelijke dingen, mocht je iets vergeten hebben: tandpasta, tandenborstel, zeepje, ... Ik mag ook gebruik maken van hun wasmachine en droogkas, een aanbod dat ik met beide handen aanneem, gezien onze supergrote legerwaszak zo langzamerhand begint uit te puilen. De jongens installeren zich op de gezellige patio met kabbelend vijvertje om nog wat te werken, ik neem een douche en was m'n haar, want morgen zitten we in een eerder primitieve cabin

zonder de luxe van een badkamer. Aangezien ons gastkoppel al gaan slapen is – Bob heeft morgenvroeg de shift van 02u30 – ga ik eveneens op de patio zitten, met een glaasje rosé, en laat m'n haar aan de lucht drogen. 't Is per slot van rekening vakantie en dan hoeft het allemaal niet zo tot in de puntjes te zijn, toch?

Hoesy heeft uitgedokterd dat een van de ingangen van het Nez Perce Historic Park op slechts een half uurtje rijden van ons logeeradresje ligt, dus we hebben met Joyce afgesproken dat we om 08u00 aan het ontbijt – inbegrepen in de overnachtingsprijs – zullen zijn. We hebben de hele dag niets van Samber gehoord: misschien zijn we morgenvroeg wel een kleinkindje rijker?

Dag 20: Van Lewiston (ID) naar Sula (MT)

308 mijlen vandaag / 8773 km in totaal / 12298 stappen vandaag

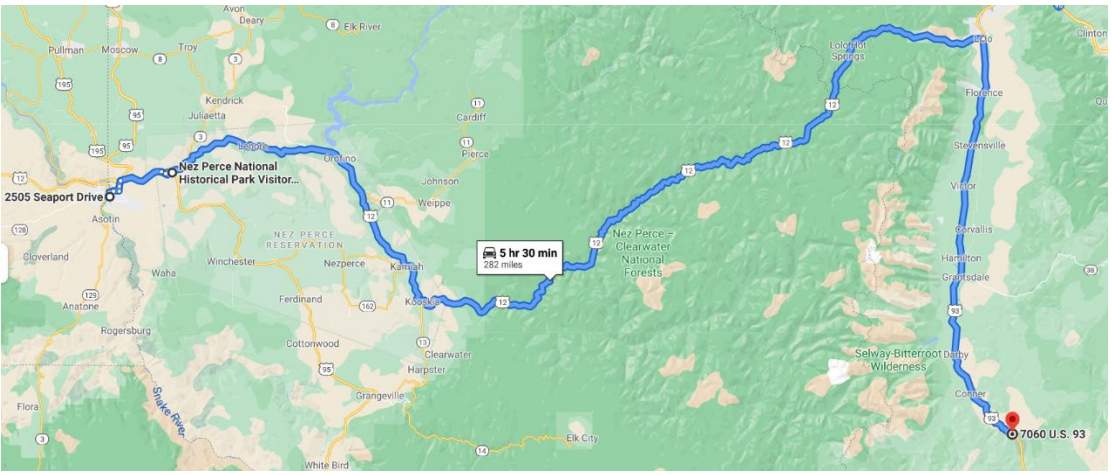

Een nacht in stukjes: zo kan ik het het best omschrijven. Ik heb de jongens horen naar bed gaan, op 2 verschillende tijdstippen: eerst Ciaran, later Seighin. Ik heb Bob en Joyce horen opstaan. Vervolgens heb ik waarschijnlijk toch een poosje geslapen, want de volgende keer dat ik wakker werd, was het 06u15. Daarna was het grotendeels gedaan met de nachtrust: Joyce was verre van luidruchtig in het uitvoeren van haar lichte huishoudelijke taken – zoals ze het zelf omschrijft – maar toch kon ik de slaap niet meer vatten.

Om 07u30 dan maar opgestaan en beneden in de wasplaats de droge was van het 2de machientje dat ik gisterenavond nog ingestoken had, gaan halen. Daar zit immers Hoesy's bermuda bij, zodat hij buiten in de auto mijn koffer kan gaan halen om al de propere was in te steken. Lewis & Clark zouden het een 'herdistributie van de voorraden' noemen. De jongens wakker gemaakt: Seighin is helemaal niet uitgeslapen, want veel te laat in bed gekropen en springt onder de douche om wakker te worden.

Iets na achten serveert Joyce het ontbijt: hartige pannenkoeken met vulling van spekjes en overgoten met een - gelukkig niet te zware - hollandaisesaus. Er is ook verse meloen, veenbessensap en koffie: we worden verwend! De mannen poetsen hun tanden en vullen de koelbox, terwijl ik me over de verdeling van het proper goed over de verschillende koffers ontferm. We voorzien ook meteen enkele verse outfits in de trolleys, zodat we de grote valiezen de eerste dagen niet meer uit de koffer hoeven te halen.

Dan is het moment van afscheid nemen aangebroken. We krijgen de beide doosjes met chocoladen lekkernijen die op onze kamer stonden, mee, en Joyce overhandigt ons ook nog een zakje met eigengemaakte toffees. Gisterenavond hebben we al een chocolaatje geproefd en we moeten zeggen dat het voor Amerikaanse makelij best

wel lekker is. Er is een Starbucks op enkele minuten rijden van ons overnachtingsadresje, dus da's de 1ste stop die we inlassen. Geen geluk echter: ze zijn door hun voorraad van Idahomokken heen. De man achter de toog is echter zo vriendelijk, dus bestellen de 2 zonen en ik ieder een koffiedrankje.

Om klokslag 10u00 arriveren we in Nez Perce National Historical Park, 't is te zeggen, aan de ingang in Spalding (www.nps.gov/nepe/index.htm). Weinig auto's op de parking, behoorlijk heet al. De ranger in het bezoekercentrum begroet ons en vertelt ons dat ze juist de documentaire opgestart heeft. Wij dus naar binnen in het cinemazaaltje; de film laat een aantal hedendaagse Nez Perce-indianen aan het woord en toont hoe zij nog steeds leven volgens de taal, cultuur en tradities van hun voorouders, zij het in moderne stijl. In tegenstelling tot veel andere stammen zijn zij er wél in geslaagd om binnen de USA een eigen administratie, gezondheidssysteem en politiemacht in stand te houden, een natie binnen de Verenigde Staten dus.

Vervolgens bezoeken we de tentoonstelling die in het visitor center ondergebracht is. Het is een mooie mix van originele, authentieke kleding, juwelen en gebruiksvoorwerpen enerzijds en de kunstige vervaardiging van deze objecten door hedendaagse ambachtslui anderzijds. Er is ook een voorbeeld van een zweethut, met bijbehorende uitleg waarvoor deze gebruikt werd en het belang ervan.

Daarna richten we onze aandacht op het buitengedeelte van dit stuk van het park. Ook hier hetzelfde verhaal als gisteren in de Whitman Mission, alleen heetten de missionarissen hier Spalding. Voor 1000en jaren leefden de Nimiipuu-indianen – want dat was hun eigenlijke naam – in de Lapwaivallei een leven van overvloed: vers water, een rivier vol vis en een zijtak van de stroom waar het bulkte van wild. In de winter woonden ze in dorpen in de warmere rivierdalen, in de lente en de zomer verhuisden ze naar de prairies op grotere hoogtes om wortels, bessen en andere planten te verzamelen en te jagen. En dan, in een tijdspanne van ocharme 50 jaar,

veranderde hun cultuur voorgoed door de komst van missionarissen, goudzoekers en soldaten.

We bewandelen de korte paden met tot de verbeelding sprekende namen zoals 'Lapwai Creek Trail' en 'Boomgrounds Trail'. Veel tastbaars schiet er niet meer over van de vroegere nederzetting. Een houten huis dat bewoond werd door de ambtenaar van 'The Indian Agency', een staatsinstelling die de belangen van de indianenstammen zoals de Nez Perce moest behartigen en hun gronden moest vrijwaren van goudzoekers en kolonisten op zoek naar landbouwgrond. Een voorbeeld van een jammerlijk gefaalde overheidspolitiek: weinig van die ambtenaren hadden een oor voor de verzuchtingen van de 'Native Americans', enkelen maakten zelfs van hun aanstelling gebruik om zich persoonlijk te verrijken. 'Watson's Store', een kruidenierszaak gerund door Lewis en Margaret Watson gedurende de 1ste helft van de 20ste eeuw. De historische presbyteriaanse kerk en het kerkhof zijn de enige 2 plaatsen die nog steeds in gebruik zijn.

Nog even een pitstop in het bezoekercentrum en dan vatten we de 5-uur durende rit naar een ander gedeelte van het 'Nez Perce National Historical Park' aan, weliswaar in Montana gelegen. Voordat de internetverbinding helemaal wegvalt, probeer ik uit te vissen of er nog een Starbucks op onze route ligt: naar alle waarschijnlijkheid zal ik de Idahomok op een andere manier in handen moeten zien te krijgen ☹

We volgen de loop van de Clearwaterrivier langsheen de noordelijke en oostelijke grens van het Nez-Percereservaat. Nog 2 maal houden we halt, beide keren aan een site die tot het nationale park behoort. Het 'Canoe Camp' is er een van – en hier komen we opnieuw in het verhaal van de Lewis & Clarkexpeditie. In 1805 immers, op hun tocht naar de Stille Oceaan, hield de 'Corps of Discovery' hier halt nadat ze de Bitterroot Mountains via de Lolo Pass overgestoken waren. Omdat ze op hun

traject amper eten hadden gevonden, waren ze uitgehongerd tegen dat ze het gebied van de Nez Perce bereikten. De Indianen namen hen op en gaven hen voedsel. Samen met hun gastheren bouwden de expeditieleden 1 kleine en 4 grote kano's om hun tocht via de rivier te vervolgen. Ze verborgen hun zadels en uitrusting en gaven hun paarden aan de Nez Perce in bruikleen tot hun terugkeer de volgende lente.

Een 45-tal minuten later stoppen we aan de 2de plek. De plaats waar volgens de overlevering de Nez-Percestam ontstaan is, wordt in het Engels 'The Heart of the Monster' genoemd. Het is een eenvoudige, rotsachtige verhoging in het terrein, maar het verhaal dat erachter zit, is onderhoudend en bij tijden grappig. De hoofdrol wordt gespeeld door Coyote, een mytisch schepsel, die het monster bevecht dat alle dieren opgegeten heeft. Je kan het in het Nimiipuu beluisteren, maar wij kiezen wijselijk voor de Engelse versie. De nabijgelegen korte wandeling langsheen de rivieroever ondernemen we niet wegens té warm.

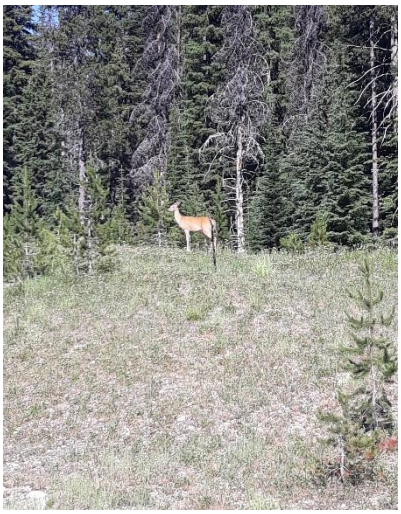

De weg volgt nog steeds de Clearwaterrivier, maar begint geleidelijk te klimmen en slingert zich door oude bergtoppen bezaaid met coniferen. Volgens de kaart zouden we niet lang na het verlaten van het Nez-Percereservaat het visitor center aan de Lolo Pass moeten tegenkomen. We besluiten dan ook om daar te picknicken. Na een tijdje echter merken we op de betreffende kaart dat de accuraatheid in afstand absoluut niet meer te vertrouwen is eens buiten het in geel aangeduide gebied, het

reservaat dus. We passeren weliswaar verschillende verbrede stroken aan de rivieroever, maar die liggen praktisch allemaal in de zon – bloedheet dus – en hebben geen picknickmogelijkheden. Seighin is al aan de trail mix begonnen, en finaal doen we iets voor de 1ste keer tijdens deze roadtrip: ik smeer de bokes en we eten ze tijdens onze rit op. Het is ondertussen 15u15.

Om 15u45 later hebben we ons laat middagmaal achter de kiezen, nog een half uur later ligt er, volledig overeenkomstig Murphy's Law, een groot bezoekerscentrum langs de baan. Er zijn picknicktafels, verzorgde toiletten en een hele resem guitige eekhoorntjes die onbevreesd dichterbij komen van zodra we onze auto geparkeerd hebben. Die zijn duidelijk gewend om door bezoekers gevoederd te worden! Ik geef niet toe aan de verleiding om de beestjes wat trail mix toe te stoppen, hoe schattig ze ook zijn.

We zijn net terug aan het rijden als ik een praktisch onleesbaar, want met stickers volgeplakt, bord met de tekst 'Welcome to Montana' ontwaar: yep, we zijn in de 'Treasure State'! Een dik half uur later zitten we terug in de 'bewoonde wereld', meerbepaald in Lolo, een stadje aan de andere kant van de bergen. Eerder toevallig ontdek ik om 18u00 dat we ook de tijdgrens overschreden hebben: we zitten terug in MST. Onze analoge autoklok die we nooit verzet hebben, wijst immers 20u00 aan, en het tijdverschil was tot voor kort nog 3 uur.

Een uurtje rijden scheidt ons van ons volgend logeeradresje: 'Dry Cabin on East Fork of the Bitterroot'. We weten niet goed wat we ons hierbij moeten voorstellen. 'Dry cabin' zal sowieso een houten chalet zonder badkamer of WC zijn, dus geen water in het onderkomen zelf. We bereiden ons al voor op een 'kampeernacht', 'bare essentials', en vragen ons af of we überhaupt onze slaapzakken wel moeten uithalen, met zo'n snikheet weer.

Als we om iets na zevenen ter plaatse arriveren, gaan Hoesy en ik poolshoogte nemen aan het winkeltje/restaurantje/benzinestation: niemand te bekennen. Dan komt er een dame uit de winkel en vraagt of ze ons ergens mee kan helpen. Quasi onmiddellijk voegt ze eraan toe: "Okay, you're the guests of cabin number 1!" Blijkt dat ze ons proberen te bereiken heeft, zowel via GSM als via de AirBnB-website. Natuurlijk, als je geen verbinding hebt terwijl je aan 't reizen bent... Alleszins, er is geen enkel probleem: de sleutel voor het chaletje en alle aanwijzingen bevinden zich in een envelop aan de deur. Op onze vraag naar een eetadresje verwijst ze ons resoluut door naar Darby, meerbepaald 'The Sawmill Saloon & Bar': goeie service, lekker eten en niet te duur.

Aangezien het een 20-tal minuutjes terugrijden is naar Darby – we zijn door het kleine stadje gereden op weg naar ons logeeradres – beslissen we om eerst te gaan eten vooraleer alles uit te laden, anders lopen we misschien de kans om geen warme maaltijd meer te scoren. Terwijl Hoesy een parkeerplekje voor de auto zoekt, gaan Seighin en ik alvast naar binnen. Het is er erg luidruchtig: veel volk aan de lange toog, en een zanger/gitarist is er aan 't optreden: een échte saloon dus. We stappen helemaal naar de andere kant van de toog, en na even wachten worden we opgemerkt door de jongedame die de bar bemant en duidelijk van aanpakken weet. 'Yep, no problem!". We kunnen plaatsnemen aan de tafel vooraan, vlak naast de zanger, of meer achteraan, 'in the back'. We kiezen wijselijk voor het laatste: alhoewel er een pooltafel staat, is het er een pak rustiger.

De tafel is hoog, de bijbehorende banken eveneens, en het hele decor heeft een ruwe, maar authentieke uitstraling. Helemaal in de hoek in het achterste stuk van de saloon is er zelfs een casino ondergebracht. Het menu biedt voldoende keuze voor onze hongerige magen. De bar-jongedame – eigenares of toch minstens uitbaatster – neemt onze bestelling op: Hoesy laat haar kiezen uit een van de lokale bieren – géén IPA! – en Ciaran vertrouwt op haar oordeel voor een zoetere cocktail. De maaltijd laat even op zich wachten – waarvoor de jongedame zich enkele keren hoogstpersoonlijk komt verontschuldigen: het is behoorlijk druk – maar dat vinden we niet erg.

We bespreken de plannen voor morgen. Normaal gezien zouden we 2 plekken gaan bezoeken: 'Big Hole National Battlefield', de plaats waar in 1877 de Nez Perce het onderspit hebben moeten delven tegen het Amerikaanse leger, en 'Grant-Kohrs National Historic Site', een ranch waarvan we de historische waarde niet kennen, maar die door Hoesy uitgekozen is omdat ze op onze reisroute ligt. Als we deze bestemmingen in Waze ingeven, krijgen we als resultaat dat het geheel van het traject 8 uur rijden bedraagt, dus het bezoek aan beide sites en stoppen voor lunch en avondmaal niet inbegrepen. We zullen bijgevolg laat in ons volgende hotel arriveren. Seighin is hier niet zo gelukkig mee: tegen morgenavond moet hij nog een taak indienen, en daarvoor heeft hij nog wat werk te doen. Vanavond kan dit echter niet gebeuren, want er is geen wifi, noch bereik in ons chaletje. Met pijn in – vooral mijn – hart wordt er dan ook afgesproken dat we het bezoek aan het slagveld laten vallen, en enkel de ranch gaan bezichtigen.

Het eten – een pizza marguerita en 3 slaatjes – is lekker en zeker genoeg. Het is bijna 21u30 als we afrekenen en naar onze 'Dry cabin' terugkeren. Seighin zit aan het stuur – Hoesy heeft 2 lokale biertjes uitgeprobeerd – en rijdt extra voorzichtig: de weg loopt door prachtig bebost gebied met af en toe grote, goed onderhouden ranches met grasvelden en weiden, een uitstekende plek voor herten, die we effectief ook her en der opmerken.

Als we ons slaapplaatsje binnenstappen, wacht ons een aangename verrassing: er mag dan wel geen water zijn, er is een koelkastje met vriesvak, er liggen lakens op de bedden, evenals badlinnen op een schap en er is een plafondventilator. We genieten nog even van de avond op onze kleine veranda, in de 'swing zetel' die er hangt. Het sanitaire blok bevindt zich niet ver van ons chaletje en is heel proper. Tanden poetsen en bed in. De jongens gekscheren nog een tijdje, maar gaandeweg wordt het dan toch stil ...

Dag 21: Van Sula (MT) naar Hardin (MT)

457 mijlen vandaag / 9509 km in totaal / 7812 stappen vandaag

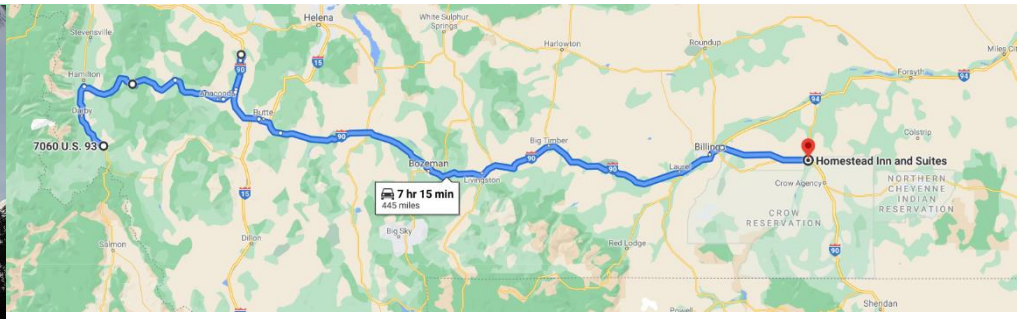

Onze 'Dry cabin' ligt als 1ste van de chalets en iets luxueuzere blokhutten op het kampeerterrein, wat betekent dat we vlakbij de weg slapen. En dat zullen we geweten hebben: er is niet veel verkeer 's nachts, maar de auto's en trucks die voorbijrijden, zorgen toch voor behoorlijk wat lawaai. Dat in combinatie met het feit dat het de 1ste helft van de nacht loeiend warm was, en tegen het begin van de ochtend (te) fris, maakt dat we geen van ons allen deftig geslapen hebben. Veel vroeger dan het afgesproken uur om op te staan – 07u00 – ben ik wakker en lig ik voor de zoveelste keer de inpakdagen van komende week te overpeinzen.

Hoesy gaat als enige deze ochtend een douche nemen, terwijl ik in de damesruimte de fruitsla ga klaarmaken: gemakkelijker met stromend water en genoeg werkplaats voorhanden!

De tafel naast ons chaletje is gedekt als ik terugkeer. Hoesy zet oploskoffie voor Seighin en zichzelf; Ciaran en ik verkiezen een 'echte' koffie van het winkeltje vlakbij. Het is nog betrekkelijk koel, maar het zonnetje komt snel op en in een korte tijd is het aangenaam warm.

Vooral Seighin is weinig spraakzaam aan de

ontbijttafel: hij is dan ook degene die het meeste last heeft van een tekort aan slaap. Een van de yoghurtpotten ruikt niet al te fris meer, wat niet verwonderlijk is als je in beschouwing neemt dat de koelbox niet functioneert als we iets aan 't bezichtigen zijn. Wederom is het Hoesy die gaat afwassen in het mannenblok; onze jongste laadt alvast de koelbox en de trolleys in.

Het is nog geen 09u00 als we alweer op weg zijn. We hebben voorlopig geen verbinding, en moeten ons dus baseren op het traject dat Waze gisterenavond opgeslagen heeft. Volgens Hoesy klopt er iets niet: Waze stuurt ons helemaal terug naar waar we vandaan gekomen zijn. In zijn planning ziet de reisweg er anders uit, zelfs nu we 'Big Hole' geschrapt hebben. In Darby krijgen we weer connectie met de buitenwereld en kunnen we de informatie opnieuw binnenhalen. Blijkt dat Hoesy's gevoel correct is: nu stippelt Waze wél de origineel ingeplande route uit. Dit betekent dat – als we gisterenavond al over de juiste info beschikt hadden – we tóch, weliswaar mits vroeger opstaan, perfect beide plaatsen hadden kunnen bezichtigen. Nog even overwegen we om rechtsomkeer te maken en 'Big Hole National Battlefield' opnieuw aan ons schema toe te voegen, maar finaal laten we het maar zo. Spijtig, ik was er graag geweest ...

Met vertraging krijg ik Ambers berichten binnen: nope, nog steeds niets, alhoewel er meer en meer tekenen erop wijzen dat de bevalling nakend is. Ze begint te vrezen dat het weer een keizersnede zal worden, en zich neer te leggen bij de gedachte dat kindjes letterlijk op de wereld zetten niet aan haar besteed is. M'n opbeurend antwoord raakt nog verstuurd vooraleer de verbinding weer wegvalt. We blijven hopen ...

We rijden noordwaarts, richting Missoula, en het weerbeeld verandert: de zon maakt plaats voor bewolking, in de verte lonkt een donkere hemel. Het begint te regenen als we het stadje binnenrijden; eens we ons op de snelweg bevinden, komen hier ook nog stevige windstoten bij. Gelukkig gaat onze reisweg nu terug zuidwaarts, waar de lucht opnieuw uitklaart. Hopelijk is het tenminste droog als we bij de ranch arriveren!

Dat is om iets vóór het middaguur. Op het 1ste zicht is er niet veel te bekennen: een klein gebouwtje dat als visitor center dienst doet, toiletten en een grote, nagenoeg lege parking. De ranger die ons verwelkomt, doet al snel onze opinie veranderen: de Grant-Kohrs Ranch is een perfect voorbeeld van een typische 'open range cattle ranch' in Montana die vanaf het midden van de 19de eeuw tot op heden bedrijvig is (www.nps.gov/grko/index.htm). Het historisch interessante aan deze site is dat de ranch en bijgebouwen in hun originele staat vanaf de oprichting in 1862 bewaard zijn gebleven, dit grotendeels dankzij de kleinzoon van de 2de eigenaar en zijn vrouw. Geen van hun kinderen was immers geïnteresseerd om de ranch voort te zetten, en dus besliste het koppel om hun eigendom voor 'preservation' op te geven.

Johnny Grant, een Frans-Canadese trapper, vestigde zich in 1862 in Deer Lodge valley en bouwde er het oorspronkelijke huis. Hij zette er een lucratieve handel in vee op: hij negotieerde 1 weldoorvoede koe in ruil voor 2 half-verhongerde runderen die de immigranten op hun trek naar het Westen meebrachten [noot van Hoesy: de half-verhongerde koeien zouden niet levend aankomen maar konden krachten opdoen op de ranch]. Zo groeide zijn veestapel gestadig aan.

In 1866 verkocht hij zijn woning en dieren aan Conrad Kohrs. Deze Duitse immigrant wist van aanpakken: hij had als kajuitjongen op lange scheepsreizen gediend en was naar Amerika gekomen op zoek naar een nieuw leven. In New York leerde hij de slagersstiel, hij verkocht worsten in New Orleans en reisde als goudzoeker naar Californië. Toen dit op niets uitdraaide, verhuisde hij naar Montana en bouwde daar een heus veehandelimperium uit door slim beleid en

doordachte handel. Hij verkocht oorspronkelijk vlees aan de mijnwerkers in de omgeving; later toen de longhorns vanuit Texas naar het noorden gedreven werden, kruiste hij ze met z'n eigen runderen en liet zijn kuddes op de open vlakten grazen. Als het vet genoeg was, ging het vee de trein op om in de grote steden in het oosten verhandeld te worden. Kassa kassa!

Bon, het bovenstaande was effe een omweggetje om het belang van deze historische site in de verf te zetten. Terug naar het bezoek aan de ranch. Via een paadje komen we na een korte wandeling aan de eigenlijke ranch. Het woonhuis zelf is spijtig genoeg niet te bezichtigen, maar alle stallen, schuren, bijgebouwen, koetshuizen en dergelijke zijn vrij toegankelijk. Zo zien we in 'Bunkhouse Row' hoe cowboys en helpers op de ranch aten en sliepen. In de 'Thoroughbred Barn' krijgen we een gedetailleerde uitleg van een vrijwilliger over alle rijtuigen die er uitgestald zijn, van buggy en surrey over sled (2-zitslee) en cutter (1-zitslee) tot ox-cart, road graders en pikdorsers: voor elk soort vervoer van vracht of personen een eigen kar of koets [noot van Hoesy: we leren ook over het vijfde wiel aan de wagen dat gebruikt wordt om een grote kar kort te draaien. Waarom de 5de wiel uitdrukking een negatieve connotatie heeft, konden ze ons niet vertellen]. Interessant om te vernemen is dat naast de paarden die gebruikt werden (en nog steeds worden) voor het veedrijven, er ook veel belang gehecht werd/wordt aan werkpaarden, waarbij de 'Belgian horses' (Brabantse trekpaarden dus) erg gegeerd waren/zijn.

Een heel leuke en ludieke uiteenzetting gebeurt door een ranger aan de 'Chuck Wagon': de kar die de cowboys vergezelde tijdens hun trek met het vee. 'Chuck' is niet alleen een afkorting van 'Charles', de voornaam van de bedenker van dit transportmiddel, maar ook slang voor voedsel. We leren dat de gemiddelde leeftijd van de cowboys 15 tot 20 jaar was, dat de voorraad die meegenomen werd ongeveer 1 maand moest meegaan en

bestond uit koffiebonen, bloem, water, zout, suiker, vet, aardappelen, bonen, gedroogd fruit in behoorlijk indrukwekkende porties, dat de kok vaak de enige was die effectief een wapen bij zich had op deze tochten. Een ietofwat deftige revolver kostte immers al gauw rond de 40 dollar in die tijd, en dat terwijl het maandloon van een cowboy ongeveer 25 dollar bedroeg. Diezelfde kok was naast bereider van het eten ook vertrouwenspersoon, dokter (voor zowel mensen als dieren), bankier – hij bewaarde het geld voor aankopen van levensmiddelen, iemand die de discipline handhaafde, kortom, de spilpersoon van de trektocht. We vernemen dat zuurdesem steeds warm gehouden moest worden, hetzij in het vuur, hetzij in een deken gewikkeld, soms zelfs door lichaamswarmte, 'cuddling the keg': de kok sliep met het vat onder de kar. We krijgen een beker authentieke 'cowboy coffee' aangeboden: een straf brouwsel, gloeiend heet, mét gruis, maar mij smaakt het wel.

Na de uiteenzetting blijven we nog even praten met de sympathieke ranger. Hij vertelt dat hij z'n job heel graag doet, niet voor het loon – je wordt er niet echt rijk van – maar voor de ongelooflijke opportuniteit om elke dag mensen te ontmoeten die geïnteresseerd zijn in zijn verhaal en kennis, en dat op een werkplek met een onbetaalbaar uitzicht – en hij wijst op de vallei en heuvels rondom zich. Eigenlijk zijn we een dagje te vroeg, voegt hij er nog aan toe: morgen gaan ze een ganse dag het vee brandmerken, een indrukwekkend schouwspel om te zien.

We brengen een bezoekje aan de smidse, eveneens nog steeds in gebruik. Ook daar een enthousiaste man die vertelt over zijn bezigheden: maken van gebruiksvoorwerpen, occasioneel repareren van werktuigen, beslaan van paarden en ossen. Nu weten we dat deze laatste dieren geen 4, maar 8 hoefijzers aangemeten krijgen: elk hoef bestaat immers uit 2 aparte tenen. Net zoals schoenen worden hoefijzers op maat gemaakt: geen enkele ossenpoot of paardenvoet is hetzelfde. Als hij vertelt dat voor het beslaan van de dieren dikwijls beroep gedaan werd op een gespecialiseerde smid, een 'farrier', vraag ik hem of dit Engelse woord misschien afgeleid is van het Franse woord voor ijzer. Hij vindt dit een interessante opmerking en gaat het opzoeken ...

Seighin waagt zich aan het lassowerpen, weliswaar over de kop van een houten dier, met 2 benen stevig op de grond, dus niet in 't zadel. Ziet er gemakkelijk uit, maar in realiteit is het een kunst, is zijn besluit.

In de 'Oxen Barn' zijn de zadels, hoofdtuigen, teugels, stijgbeugels, ... voor de paarden ondergebracht. Buiten staat een oudere man een rustige merrie te zadelen. We doen een babbeltje met hem en vernemen dat hij verantwoordelijk is voor de dagelijkse rit met elk paard op de ranch, kwestie van ieder dier voldoende beweging te gunnen.

3 uur later staan we opnieuw aan het kleine bezoekercentrum: dit was een uiterst interessante site! We kopen nog een pakje authentieke 'Arbuckles' koffie – hét merk bij uitstek dat de cowboys op hun trektochten vergezelde – en brengen nog een bezoekje aan het toilet: er staat ons een lange rit naar het hotel te wachten. Tijdens ons bezoek hebben we enorm veel geluk gehad met het weer: overwegend zon en droog, afgezien van enkele druppels. Nu echter begint de lucht dreigend te worden, de wind neemt in kracht toe, boven de heuvels is af en toe een bliksemschicht merkbaar. Ondanks dit vooruitzicht is het toch Seighin die aan het stuur plaatsneemt.

Al snel krijgen we het onweer over ons heen: gietende regen, felle windstoten. Gelukkig voor onze jonge chauffeur rijden we niet langer in de bergen, maar op een snelweg, wat toch iets gemakkelijker is in zo'n rotweer. Hij doet het goed ook: hij blijft rustig en geconcentreerd, rijdt niet snel en haalt alleen in als het echt nodig is. Begrijpelijkerwijze is hij toch wel opgelucht als het weer na een tijd opnieuw

rustiger wordt. Na 2 uur rijden geeft hij het stuur aan zijn papa over, alweer een ervaring – rijden in slecht weer – rijker.

Ook Hoesy wordt niet lang daarna getrakteerd op een stevige drasj, vergezeld van klank- en lichtspel. Waar is die hittegolf van ocharme enkele dagen geleden? M'n weerapp zendt ondertussen waarschuwingen uit voor ons thuisadres in Virginia: 'Tropical storm warning' en 'Hurricane statement has been issued'. Heel waarschijnlijk is dit een uitloper van de tropische storm Elsa die de westkust van Florida in z'n greep heeft.

Rond 18u30 gaan we actief op zoek naar een adresje voor avondeten. Onze jongste heeft zin in steak, dus ik selecteer dat type restaurants in de omgeving van Billings, MT. De 1ste twee die ik uitkies, zien er veelbelovend uit ... totdat ik de prijs van de gerechten onder ogen krijg: hm, toch maar niet. Omdat we eerder op deze roadtrip al in een Outback zijn gaat eten, stel ik, ondanks licht protest van de 2 jongens, de Waze naar Texas Roadhouse in. Als we daar arriveren, zien we volk buiten zitten wachten... véél volk. Dan toch maar naar de vlakbijgelegen Outback. Als we uit de auto stappen, begint de wind echt stevig aan te wakkeren: 't is dat Montana nu niet dadelijk in 'Tornado Alley' ligt, anders zou je nog denken dat het tijd is om in de ruimte onder de trap te kruipen!

Onze honger gestild, komen we anderhalf uur later weer buiten en merken we dat de wind geluwd is. Bij een mooie zonsondergang leggen we de laatste 50 mijl naar het hotel in Hardin, MT af. Na een verkwikkende douche schrijf ik eindelijk de postkaartjes die ik al bijna 2 weken geleden aangeschaft heb. Nu nog een brievenbus vinden ... Nog een korte mail naar m'n ouders, en een berichtje naar onze nog altijd zwangere dochter, en dan knip ik het licht uit. Vannacht eindelijk nog eens een goede nachtrust?

33 – Objectief Olympus – Heading Home

Dag 22: Van Hardin (MT) naar Flandreau (SD)

659 mijlen vandaag / 10570 km in totaal / 5327 stappen vandaag

Een zestal uur quasi ononderbroken: niet slecht qua nachtrust, maar verre van denderend. Dat is een van de nadelen van overnachten op een hotelkamer: je kan geen ramen openzetten, en bent aangewezen op de airco. Akkoord, die zorgt voor de nodige verkoeling, maar het is en blijft kunstmatig, en je slaap is niet dezelfde. Thuis is het

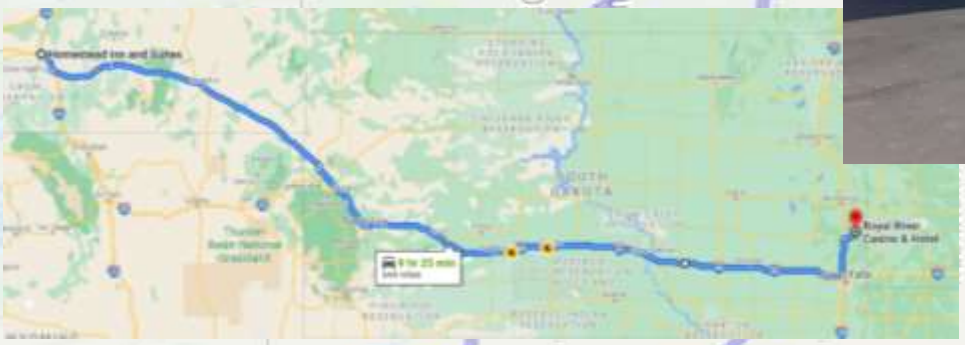

anders: als het echt te warm is om met open venster te slapen, nemen we 's nachts eerder onze toevlucht tot de plafondventilator dan de airco aan te zetten. Overdag natuurlijk is een ander paar mouwen!

Voilà, tot hier mijn diepzinnige beschouwing over de voorbije nacht. Lang zal de beschrijving van deze dag niet worden, aangezien we niets bezoeken, maar er een rit van maar liefst 9 à 10 uur op het programma staat. We staan dus op tijd op; terwijl Hoesy onder de douche springt, kletsen Ciaran en ik een kwartiertje met mamie. Het zal waarschijnlijk de laatste keer een gesprek van onderweg zijn … Seighin raakt moeilijker uit bed en moet ook nog douchen, dus nadat ik een mini-fruitslaatje gemaakt heb, gaan wij alvast met onze middelste zoon naar de ontbijtruimte. De beperkte keuze aldaar maakt dat we effe terug naar de kamer lopen voor ontbijtgranen en yoghurt.

Na het ontbijt dezelfde routine zoals elke ochtend: tanden poetsen, alles opbergen en naar de auto brengen, afwassen. Hoesy heeft

het vertrektijdstip op 08u30 ingesteld: naar goeie gewoonte zijn we een kwartiertje te laat onderweg. Het is mooi weer, nog niet te warm, en de wind is gaan liggen. Benieuwd hoe het er bij ons thuis aan de Oostkust aan toe gaat: de uitlopers van tropische storm Elsa razen vandaag over Georgia, de beide Carolina's, Virginia en zelfs een deeltje van Maryland.

We rijden doorheen een glooiend landschap, en passeren niet lang na ons vertrek voorbij 'Little Bighorn Battlefield National Monument', ook gekend als 'Custer's Last Stand'. In 2015 reeds bezocht – die ranger kon zo boeiend vertellen dat we een uur in de brandende zon zijn blijven luisteren! – dus laten we deze site ditmaal links liggen. Het is duidelijk indianenterritorium hier: we zien bordjes van achtereenvolgens het Crow- en het Cheyennereservaat op onze rit. De verbinding valt af en toe uit, zeer tot jolijt van beide jongens, die het maar niets vinden dat papa en mama een speellijst van Disneyliedjes op Spotify uitgekozen hebben.

Om 11u30 rijden we de grens met Wyoming over. Waze leidt ons door het uiterst noordoostelijke hoekje van deze staat om ons 20 minuutjes later een 2de staatsgrens te laten passeren: nu zitten we in South Dakota, de 'Mount Rushmore State'. Loic slaagt erin om ons via Messenger te contacteren: hij zou graag z'n vakantieplannen met ons bespreken. Ondertussen is het immers duidelijk geworden dat hij niet meer in de States zal geraken deze zomer: de USA zal de grenzen voor de gewone toeristen niet openen vóór Labor Day, begin september. Da's echt balen: we hadden hem graag nog enkele weken bij ons in ons 2de thuis gehad. Op zijn programma staat een weekje kamperen bij zijn peter en tante Jelle nabij Bordeaux, en dan zou hij doorreizen naar België. Daar zou hij gedurende 2 weken al 't een en 't ander regelen voor z'n nakende verhuis, en ook z'n 2de vaccinatie bij z'n toekomstige werkgever in Duitsland gaan halen. Als hij daar dan toch is, gaat hij meteen van de gelegenheid gebruik maken om naar een tof onderkomen op zoek te gaan ...

Rond 13u00 houden we even halt in het visitor center in Rapid City, SD voor een sanitaire stop. We gaan ook ineens tanken in het vlakbijgelegen benzinestation. Hé, er is een carwash aanwezig! Als we een bepaalde wasformule kiezen, krijgen we 10 cent korting op de eenheidsprijs van de benzine. Omdat onze auto ons al heel het

traject trouw gediend heeft en bovendien ontzettend smerig is, verwennen we hem met een luxe wasbeurt: hij heeft het verdiend!

In 2015, tijdens onze oversteek naar de Westkust, hebben we 'Badlands National Park' al bezocht. Toch maken we even een klein ommetoertje om daar onze bokes op te eten: zeker te verkiezen boven een plaatsje naast de snelweg! Het is erg druk in het bezoekercentrum en ergens zijn we blij dat we enkel onze lunch in het park opeten: ook hier beginnen de mensen te nonchalant om te springen met de Covid-19-regels. Juist voordat we het park terug verlaten, nemen we een foto op juist dezelfde plek als 6 jaar geleden, alleen nu spijtig genoeg met 2 kiddies minder.

Verder verloopt onze lange, lange rit zonder noemenswaardige gebeurtenissen. De jongens gamen achterin de auto, terwijl wij ze blijven bestoken met Disneyhits. Op een bepaald moment merk ik dat er iets mis is aan het uur op Hoesy's GSM: was het

daarnet niet nog maar 16u15? Op quasi hetzelfde ogenblik wijst Hoesy naar een bordje langs de weg: de CST-zone begint hier. Weer een uurtje ouder, weer een stapje dichter bij huis: de volgende tijdgrens die we oversteken, is de onze, de EST-zone.

Al enkele keren heb ik onderweg gespeurd naar een Starbucks op onze route, tot hiertoe zonder succes. Er zijn er wel enkele in Sioux Falls, SD, maar die liggen op 10 minuten omweg. Geen probleem: volgens Hoesy moeten we morgen toch langs daar passeren om onze tocht verder te zetten. Als ik echter rond 18u30 begin te zoeken naar een Olive Garden – de bende heeft zin in Italiaans – kom ik wederom in Sioux Falls terecht. Volgens de Waze zou het daarna nog 3 kwartier rijden zijn naar ons hotel in Favreaux, SD. Dat vindt Hoesy tamelijk ongeloofwaardig, want Sioux Falls ligt vlakbij de grens met Iowa. Blijkt dat we morgen toch niet de weg recht naar het oosten volgen, maar even naar het noorden afwijken. Ja, dan kunnen we nu beter 2 vliegen in 1 klap slaan: 1 Starbucksvestiging ligt vlakbij de Olive Garden in Sioux Falls!

Een SD-mok rijker – volgens Hoesy is er op internet naar deze kop veel vraag – stappen we de Olive Garden binnen. We hebben geluk: het is er rustig, en we krijgen een ruime 'booth'. Onze dienster is een knappe jongedame en de hormonen van onze 2 jongens spelen op. Op den duur vind ik het een beetje genant, zoals ze hun commentaar zitten te geven: zo hebben wij hen niet opgevoed.

Het eten smaakt, m'n wijn ook. Ik zit een beetje in met onze dochter: baby'tje nummer 2 dient zich nog steeds niet aan, en ze is bang dat de bevalling finaal weer op een keizersnede zal uitdraaien.

Om 21u30 staan we weer buiten. Nog even tanken, chauffeur Seighin, en dan nog een niet al te lange rit naar 'Royal River Casino & Hotel': ja, klaarblijkelijk is er een casino aan het hotel verbonden! Ik heb altijd al eens een gokje willen wagen aan zo'n 'one arm bandit' – in Las Vegas, NV is het er ook nooit van gekomen – maar ik ben tamelijk moe én ik wil morgen zeker omstreeks 05u00 opstaan. Onze oudste

zoon heeft immers een link naar Zoom doorgestuurd, waarop we z'n diploma-uitreiking in Italië kunnen volgen. Ik vind het al erg genoeg dat we er niet persoonlijk kunnen bij zijn, dus het minste dat ik kan doen, is de proclamatie online volgen. Die vindt om 12u00 Italiaanse tijd plaats, wat betekent dat we – Hoesy gaat ook proberen wakker te zijn – op post moeten zijn. Het gaat een héél lange dag worden morgen ...

Dag 23: Van Flandreau (SD) naar Elgin (IL)

529 mijlen vandaag / 11421 km in totaal / (vandaag viel mijn stappenteller uit)

Hoesy is druk naar mij aan 't gebaren terwijl ik op m'n flipflops – hoe heet dat in 't deftig Vlaams? – een heuveltje aan 't oprennen ben naar de auto die midden op de straat geparkeerd staat. En dan een heel vervelend geluidje... Verdorie, wakker worden, mama: je oudste zoon z'n diploma-uitreiking gaat beginnen. Het duurt even voordat de Zoomlink tot stand gebracht wordt, maar we zijn nog op tijd: men is juist gestart met het afroepen van de graduates, in alfabetische volgorde. Ik merk dat m'n ouders en peter Koen en tante Jelle eveneens volgen: leuk voor Loic! Uit de andere toeschouwers af te leiden, is het een gesloten ceremonie: het zijn allemaal mama's en papa's die ingelogd zijn. Fijn: nu voel ik me niet zo schuldig dat we niet in levende lijve aanwezig kunnen zijn!

Een half uurtje later is de plechtigheid afgelopen. Nog een algemeen overzicht van het zaaltje waar alle afgestudeerde studenten mét mondmasker aan zitten, en dan is het gedaan. Ik stel het alarm een uurtje later in en probeer, tevergeefs, nog wat te slapen: té veel gedachten malen door m'n hoofd. Samber is in het ziekenhuis: deze morgen om 07u00 Belgische tijd zou de bevalling ingeleid worden. Hopelijk kan ons 2de kleinkindje via de natuurlijke weg komen... Niemand weet ervan af dat Lily vandaag een zusje krijgt, enkel Sanders ouders en wij. Spannend!

De douche heeft niet veel waterkracht, maar toch was ik m'n haar: de laatste keer op deze roadtrip. Terwijl Hoesy eveneens het tekort aan slaap wegwast, maak ik alvast het ontbijt klaar: appeltjes, bosbessen en een mandarijntje. Ons streefuur, 08u15, wordt naar goeie gewoonte met een dik kwartier overschreden. Niet zó erg: de gebeurtenissen in België en Italië zijn vandaag net iets belangrijker dan ons reisschema.

Om iets voor negenen rijden we de staatsgrens met Minnesota over; enkele minuutjes later arriveren we aan de 1ste site van vandaag: 'Pipestone National Monument' (www.nps.gov/pipe/index.htm). We weten niet wat we ons hierbij moeten voorstellen, maar dat zullen we snel genoeg vernemen in het bezoekercentrum. Het overgrote deel van de rangers en vrijwilligers daar aanwezig, zijn van indiaanse afstamming. In het Engels worden zij 'Native Americans' of 'Indigenous People' genoemd, niet omdat 'Indians' geen politiek correcte term zou zijn, maar omdat dit het woord is voor 'Indiërs'.

'Pipestone' of 'catlinite' – ik weet niet of er überhaupt een term in het Nederlands hiervoor bestaat – is de maar relatief zachte steen waaruit de mond van de indiaanse ceremoniële pijpen gesneden wordt. Deze locatie werd doorheen de eeuwen dé plaats bij uitstek als bron van pijpsteen voor de indianenstammen van de Great Plains.

Eerst zien we een vakman aan het werk die uit de rozig-rode steen de pijpmonden kerft. Hoesy gaat helemaal op in het proces en stelt geïnteresseerd vragen. Vervolgens beslissen we de 'Circle Trail' van iets meer dan 1 km te bewandelen. Aan het begin ervan zit een oude indiaanse vrouw beeldjes uit pijpsteen te vervaardigen. Het is een lieve dame die duidelijk nood heeft aan een babbeltje en ze vertelt honderduit over haar 2 kinderen en 10 kleinkinderen. Ciaran is zo lief om voor mij een halskettinkje met een pijpstenen schildpadje te kopen: ik doe het meteen aan.

Het wandelpad zelf loopt door de typische 'tall-grass prairie', een vorm van grasland die nu nog maar 1% van de prairies uitmaakt, dankzij de kolonisten die de grond omploegden, waardoor de lange wortels van het gras kapot gingen. In dit gebied groeien er naar 't schijnt 300 verschillende bloem-, plant- en boomsoorten, wat we ons best kunnen voorstellen, afgaand op het overweldigende aanbod aan bloemen.

We komen ook enkele pijpsteengroeven tegen en ontmoeten 'The Oracle', een rots in de vorm van een indianenhoofd. Er is een kleine waterval, 'Winnewissa Falls', waarvan het water een eindje verder in 'Lake Hiawatha' terechtkomt.

Hier en daar treffen we repen stof aan die aan een tak van een boom gebonden zijn. Een bordje vertelt ons dat deze bomen gebruikt worden in de religieuze ceremonie die bekend staat als 'The Sun Dance'. Elke reep staat voor een gebed of een offer en heeft een spirituele betekenis. Sommige reepjes stof vormen zelfs een zakje gevuld met tabak.

Terug in het bezoekercentrum maken we nog een praatje met een van de vrouwelijke rangers die ons uitlegt hoe de pijpenstelen vervaardigd werden en ons

de petrogliefen gekerfd in de rotsen toont. We vertellen haar dat we 48 van de 50 Amerikaanse staten bezocht hebben, en dat we vastbesloten zijn om in de toekomst ook nog Hawaii en Alaska aan ons lijstje toe te voegen. Ze wordt een beetje lyrisch als we het over deze laatste staat hebben, en zegt dat we versteld zullen staan van wat Alaska allemaal te bieden heeft.

En dan is het tijd om onze route te vervolgen, op naar de volgende bezienswaardigheid. Maar eerst proviand inslaan in een Walmart langsheen onze reisweg! Tegen dat we daar arriveren, is het alweer 12u30. Een half uurtje later zit ik bokes in de auto te smeren: geen tijd om ergens aan een picknickplekje te stoppen, want we hebben nog een 3-tal uur voor de boeg!

De hele voormiddag al zitten we op hete kolen. We worden, samen met Sanders ouders, als enigen op de hoogte gehouden van het verloop van de arbeid. Mijn roamingkrediet is klaarblijkelijk helemaal opgebruikt, maar gelukkig is dit niet het geval bij Hoesy – alhoewel het hetzelfde abonnement is – en is de verbinding onderweg voor een keer puik. Het ziet er even naar uit dat het toch op een keizersnede zal uitdraaien, maar dan ineens geeft de gynaecoloog toch groen licht: ze mogen via de 'normale' weg proberen! Het is nu 14u00 onze tijd, dus 21u00 in België en de ontsluiting is 9 cm. Amber heeft wel een epidurale gekregen om de intensiteit van de weeën op te vangen, en zit lustig berichtjes naar ons te sturen. Wel tof, die hedendaagse communicatiemiddelen: we zitten bij wijze van spreken in de verloskamer!

En dan valt de conversatie stil, wat er bijna alleen maar kan op wijzen dat de toekomstige ouders de laatste en zwaarste horde aan 't nemen zijn. Het helpt natuurlijk niet dat er af en toe geen connectie is, het drijft daarentegen de spanning alleen maar op. En dan opeens een oproep van Sander, die quasi onmiddellijk weer ophoudt. Op mijn beurt probeer ik verbinding te leggen, maar er is geen beltoon. Dan weer een telefoontje, ditmaal via Messenger: jaaaa, het lukt! Ondanks de gebrekkige connectie krijgen we toch een beeld van een supergelukkige Amber met een klein hoopje mens in haar armen en een papa die trots staat te glunderen: welkom in onze familie, Ellie-Mae Rottier!

Ik probeer wat screenshots te nemen, want noepa zit achter 't stuur en kan natuurlijk niet naar het schermpje kijken. De 2 nieuwbakken nonkels reageren eerder lauw: Ciaran vindt dat we teveel kabaal maken, Seighin is aan 't slapen en krijg ik amper wakker. Een beetje een domper op mijn vreugde, hun reactie. We babbelen nog eventjes verder met Samber en beloven een seintje te geven als we in het hotel aangekomen zijn. Alhoewel het voor hen dan 's nachts is, zullen ze waarschijnlijk wel wakker zijn, en kunnen we misschien een deftiger gesprek voeren.

Enkele minuutjes later draaien we de parking van 'Effigy Mounds National Monument' in Iowa – ja, die grens zijn we anderhalf uur geleden overgestoken! – op (www.nps.gov/efmo/index.htm). De lucht is overtrokken, maar de temperatuur is aangenaam en het is droog. Naar goeie gewoonte gaan we eerst poolshoogte nemen in het visitor center. Een van de rangers legt ons uit wat het belang is van deze site: hier is de grootste concentratie aan indiaanse 'heuvels' te vinden, waaronder enkele van de bestbewaarde 'mounds' in de vorm van dieren – vandaar ook de naam 'effigy'.

Het woord 'mound' als louter 'grafheuvel' vertalen, is een beetje kort door de bocht. Ze dienen niet enkel als laatste rustplaats; sommige hebben ook een religieuze, ceremoniële betekenis. Het fijne weet men er niet van af: de afstammelingen van de indianen die hier leefden, geven de 'heuvels' nog steeds een belangrijke plaats in hun leven. Dit houdt onder andere in dat je de echte betekenis nooit zal te weten komen als je niet van de stam bent. Kortom, ze hebben zowel een spirituele als een sociale kracht. Het feit dat vele van de 'heuvels' hier de gedaante van een dier hebben, bewijst dat de mensen die hen aanlegden, een diepe connectie met deze dieren hadden en zich met hen identificeerden.

We kiezen voor de 3,2 km-lange lus van de Fire Point Trail, die met een stevige helling begint, maar dan overgaat in een pad bedekt met schors dat doorheen de bossen slingert. Het is redelijk stil en je kan de aanwezigheid van dieren door het geritsel in de struiken of een roep in de verte horen.

We zien achtereenvolgens Fire Point Mound, Little Bear Mound en Great Bear Mound. Nu ja, zien... de heuvels zijn zichtbaar, maar om de vorm duidelijk te kunnen onderscheiden, zouden we ons eigenlijk hoger moeten bevinden. Hoesy oppert dat het handig zou zijn als er een soort van kijktorens zouden zijn, maar het gebrek eraan kan erop wijzen dat de indianen dit waarschijnlijk niet toelaten op hun ceremoniële gronden. Vanop de Fire Point klif hebben we een prachtig uitzicht op de Mississippi die beneden ons door de vallei vloeit.

Een fijne meevaller tijdens deze wandeling is dat ik gek genoeg verbinding heb, wat maakt dat ik een aantal

berichtjes over en foto's van ons nieuwste kleindochtertje binnenkrijg. Ellie-Mae meet 51,5 cm en is een flinke brok van 4,110 kg. Amber heeft ze al kunnen aanleggen en ze drinkt goed. Zo fijn dat alles OK is! Hopelijk blijft het ook zo, zodat ze rustiger en meer relax van deze heerlijke periode kunnen genieten dan dat bij Lily'tje het geval was ...

Het is 17u30 voorbij als we koers zetten naar ons hotel in Elgin, IL: 't is nog een rit van 4 uur. Anderhalf uur later pikt Hoesy op goed geluk een restaurantje langsheen onze reisweg uit: 'Bob's Bitchin' BBQ' in Dodgeville, WI. Het ziet er een heel leuke zaak uit... maar spijtig genoeg zijn ze gesloten. Dan maar naar naar 'Spring Garden', een 'family restaurant' in Mount Horeb, WI. Seighin is het hier niet helemaal mee eens, want denkt aan 'sketchy' eetgelegenheden bij het woord 'familierestaurant'. Langs de snelweg staat er een groot bord met reclame voor 'Grumpy Troll brewery and restaurant'. Hmmm, ziet er ook wel goed uit! Het ligt op onze weg naar het familierestaurant, dus we besluiten er een kijkje te gaan nemen. Er zitten mensen buiten op een naar Amerikaanse normen gezellig terrasje in aparte booths onderverdeeld en de inkomhal is uitnodigend ... en vol wachtende gasten. Het zou

een 25-tal minuutjes duren vooraleer we een tafeltje kunnen hebben, té lange wachttijd voor ons, wary travellers.

Het wordt dus finaal toch 'Spring Garden', een eindje verderop. Tijdens onze rit daar naartoe valt het grote aantal verwijzingen naar trollen op. Aan een gebouw staat er een plakkaat 'Velkommen'. Zou het een Zweeds stadje kunnen zijn? Als we het restaurant binnenstappen, zijn we de enige gasten: het sluit om 20u00. De bediening gebeurt door een jonge gast, die uiterst vriendelijk en professioneel is. De maaltijd is eenvoudig, maar goed: geen sketchy toestanden dus. Hier slaat 'family restaurant' op het feit dat er geen alcohol geserveerd wordt. Het is al na sluitingstijd, maar als we voorzichtig polsen naar de mogelijkheid om nog een dessert te krijgen, vormt dit geen enkel probleem. De jonge kelner kijkt wel even verbaasd op als Hoesy een koffie bestelt: hij is het niet gewoon dat de gasten zo laat nog naar koffie vragen.

Een jongere uitgave van onze ober staat achter de kassa om af te rekenen. Misschien heeft 'family' hier een dubbele betekenis: Hoesy heeft toevallig de kok gezien en zag eveneens een gelijkenis met de kelner. Als we het stadje uitrijden, zien we nog verwijzingen naar een Scandinavisch verleden: een straat heet 'Lillehammer St' en het woord 'Norsk' staat ook ergens te lezen. Het is trouwens een kraaknet plaatsje: ik denk wel dat het hier aangenaam om te wonen is.

Bon, nóg 2 uur rijden met daarbij een 3de staatgrens voor vandaag overschrijden: we overnachten in Illinois, 'The Prairie State'. De klok wijst al na 23u00 aan als we eindelijk arriveren. Hoesy heeft al uitgedokterd dat we morgenochtend om 08u00 aan 't rijden moeten zijn, willen we genoeg tijd hebben om de 2

bezienswaardigheden die hij ingepland heeft, te bezoeken. Dat betekent vroeg opstaan. Toch wil ik nog efkens proberen met onze kersverse aanwinst te 'babbelen' en dus stuur ik een berichtje naar Samber om hen te laten weten dat we in ons hotel zijn aangekomen. Er komt niet dadelijk antwoord op. Geen nood, ze zijn waarschijnlijk allemaal aan 't genieten van een welverdiende rust.

Juist als ik het licht wil uitknippen, geeft Amber een teken van leven. Ciaran is me voor en neemt op: hij wil z'n zusje en Sander even persoonlijk gelukwensen. Alhoewel ik moe ben, wil ik toch doodgraag ook nog eventjes kletsen. Amber is moe, maar gelukkig en Ellietje ligt heerlijk te drinken: wat een genot! Met een grote glimlach op m'n gezicht sluit ik m'n ogen ...

Dag 24: Van Elgin (IL) naar St. Clairsville (OH)

543 mijlen vandaag / 12296 km in totaal

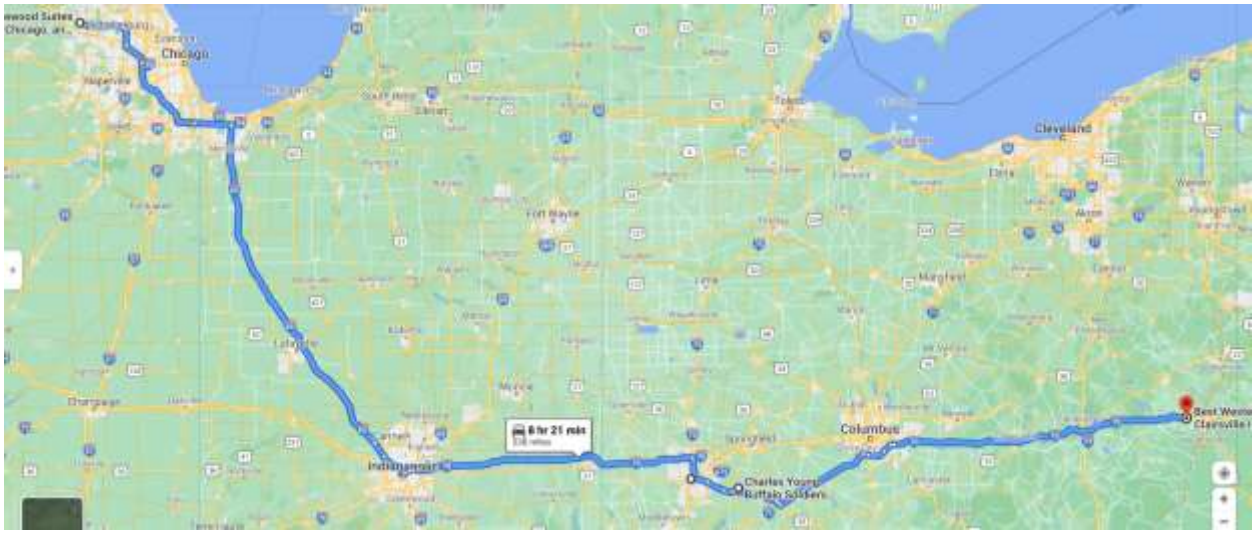

Ik schrik wakker met letterlijk een hand rond mijn keel: Hoesy ontwaakt uit een nachtmerrie waarin hij probeert dieven die zijn spullen stelen, te snel af te zijn. Dit is nog nooit eerder gebeurd, maar best wel beangstigend. Bovendien is het nog niet eens 06u00. Toch slaag ik erin om nog even terug in slaap te vallen, waarin ik traditiegetrouw op een zware droom getrakteerd wordt. Het duurt dan ook een behoorlijke tijd vooraleer ik me realiseer dat m'n alarm al 2x afgegaan is: te laat uit bed!

Slaapdronken grijp ik naar m'n GSM … en zie een berichtje van m'n Amerikaanse tennisvriendin Karen waarin ze me feliciteert met de geboorte van ons 2de kleinkindje. What??? Op vraag van de kersverse ouders hebben we absoluut niets laten weten, aan niemand. Hoe komt het dan dat ze op de hoogte is? Ik vraag het haar, het antwoord is simpel: het staat op Facebook! Inderdaad, zowel Sander als Amber hebben het heugelijke nieuws wereldkundig gemaakt. OK, dan mag ik het ook: onmiddellijk pas ik m'n profiel- en omslagfoto aan. Zo trots!

Snel snel fruit snijden voor het ontbijt; Hoesy bereidt inmiddels een koffietje met opgeschuimde melk in m'n South Dakota Starbucksmok. Omdat hij gisterenavond al onder zeil was toen ik nog even met de Rottiertjes aan 't babbelen was, grijpt noepa nu zijn kans en maakt contact via Messenger. Amber is alleen: Sander is eventjes

over huis gegaan voor de poes – waar zitten de woeftjes dan? Ellie-Mae vertoeft in dromenland, maar ligt naast haar mama in bed. Het gesprek duurt langer dan gepland, maar wie kan ons dat kwalijk nemen? De ochtendrush gebeurt nog hectischer dan anders, en maar liefst een dik half uur later dan gepland zitten we in de auto. De sfeer is verre van optimaal ...

Seighin neemt de 1ste shift als chauffeur voor z'n rekening, en krijgt hierbij meteen een stevige uitdaging gepresenteerd: Waze stuurt ons door hartje Chicago, IL. Wonder boven wonder heb ik momenteel verbinding en houd ik me de 1ste 2 uren dan ook bezig met het lezen en beantwoorden van de vele lieve felicitatieberichtjes op Facebook, Messenger en Whatsapp. We krijgen een fotootje van het gelukkige gezinnetje doorgestuurd: een mooi kiekje van hen gevieren! Lily'tje moet nog wennen aan het feit dat mama een 2de kindje heeft, maar ze is wel geïntrigeerd. Volgens Amber klampte ze zich heel hard aan haar vast en was ze moe. Tja, 'the perks of being the eldest'!

Na een tankbeurt met bijbehorende sanitaire stop rond 11u00 neemt Hoesy het stuur over. Voor alle zekerheid zoek ik even op of we vandaag niet weer van tijdzone veranderen: bingo, Ohio staat op EST! Dit betekent dat we een uur extra aan ons reisschema moeten toevoegen. Er zit niets anders op dan een van de 2 geplande bezoeken te laten vallen: Dayton Aviation Heritage NHP met onder andere de fietswinkels van de pioniers van de vlucht of Charles Young Buffalo Soldiers NM? Naar mijn mening is het een eenvoudige keuze: de gebroeders Wright hebben we in OBX, NC al gezien – buiten Ciaran dan. Vergat ik even dat ik met 3 mannen geïnteresseerd in techniek en wetenschap aan 't reizen ben! In onze gezinsdemocratie wint de meerderheid en wordt dus tot mijn grote spijt het stukje geschiedenis geschrapt. Zou ik er nog kunnen geraken vooraleer we definitief terug naar België keren? Per slot van rekening zijn we op een weekend tijd naar de Niagara Falls en terug gereden! Ik klasseer het voornemen nog niet definitief ...

De rit ernaartoe is lang, en zelfs tamelijk saai. De nodige portie wegenwerken, waardoor we een dikke 20 minuten tijd verliezen, regen, grijze lucht, soms zon. Onbesuisde chauffeurs die langs rechts voorbijsteken – mag hier wel, maar toch ...

– en elkaar de pas afsnijden. Vrachtwagenchauffeurs die halstarrig links blijven rijden, alhoewel ze een lange file achter zich hebben. Slecht wegdek ook hier en daar, met de nodige putten en onregelmatigheden. Kortom, life on the road as it is in the States.

We zijn tamelijk opgelucht dat we eindelijk onze benen kunnen strekken als we omstreeks 15u45 EST op de kleine parking van 'Dayton Aviation Heritage National Historical Park' in Dayton, OH arriveren (www.nps.gov/daav/index.htm). We begeven ons dadelijk naar het visitor center, waar ik quasi onmiddellijk de toiletten opzoek: veel water gedronken onderweg! Als ik terug buitenkom, stoot ik op 3 tamelijk sippe gezichten: het 'park' sluit om 16u00. De ranger laat ons kiezen tussen het museumpje/de tentoonstelling ter plaatse en de fietsenwinkel van de gebroeders Wright aan de overkant van de straat. Omdat we in Kitty Hawk, NC het uiterst interessante museum al bezocht hebben, gaan we voor de laatste optie.

De ranger daar ter plaatse verwelkomt ons vriendelijk en maakt er geen probleem van dat we tot een kwartiertje na sluitingstijd blijven rondsnuisteren en vragen stellen. Ciaran besluit daar en dan dat hij nog eens naar de OBX in North Carolina wil rijden vooraleer hij terug naar België vliegt: dit interesseert hem ten zeerste. Z'n vraag zal zeker in overweging genomen worden: tenslotte wonen we slechts op een uurtje rijden van Kitty Hawk ...

De gebroeders Wright zijn als drukkers begonnen, en hadden een eigen drukkerij. Het geld dat ze daarmee verdienden, besteedden ze aan hun liefhebberij: ze sprongen op de kar van de toenemende populariteit van fietsen. Aangezien ze al een ruime technische kennis hadden opgedaan tijdens hun jaren aan de drukpers, legden

ze zich toe op het herstellen en verkopen van fietsen. Hun nieuwe zaak liet hen toe hun intuïtieve manier van samenwerken en hun mechanische vaardigheden te verfijnen, wat leidde tot hun uiteindelijk succes in het ontrafelen van de geheimen van het vliegen.

In het mooi gerestaureerde winkeltje-museumpje leren we weer een aantal interessante dingen. Zo werden klaarblijkelijk de 1ste fietsen – je weet wel, die met 2 ongelijke wielen – 'ordinary bycicles' genoemd; de rijtuigen zoals we ze nog steeds kennen, stonden bekend als 'safety bycicles'. Een groot paneel toont aan welke fietsonderdelen en kennis van de tweewielers waar gebruikt werden in het vliegtuig waarmee de gebroeders finaal van de grond gegaan zijn. En er hangt ook een affiche met aankondiging van een zwarte fietskampioen, die in de States geboycot werd omwille van zijn huidskleur en daarom naar Europa reisde om daar wedstrijden te rijden: hij was verwacht op 'een klein kermes' in... de Zurenborgwijk in Antwerpen!

Tot Seighins ontevredenheid beslissen we om alsnog een blitzbezoek aan de 'Buffalo Soldiers' te brengen: de site ligt op een 20-tal minuten rijden van waar we ons nu bevinden en sluit om 17u00 (www.nps.gov/chyo/index.htm). Een kwartier voor dat tijdstip wandelen we het huis binnen. De ranger is net begonnen met een kleine begeleide toer, en we kunnen probleemloos aansluiten. We wandelen door enkele kamers van het huis en ze geeft tekst en uitleg bij de foto's die aan de muren hangen. De tentoonstelling spitst zich hoofdzakelijk toe op de zwarte Charles Young, de 3e Afro-Amerikaanse man die in 1889 aan het befaamde West Point is afgestudeerd, ondanks openlijk racisme, vernederingen en lichamelijke pesterijen door medestudenten en staf. Hij was een toonbeeld van doorzettend- en vastberadenheid en heeft het finaal tot full kolonel geschopt. Naast militair was hij ook professor, de 1ste Afro-Amerikaanse hoofdopzichter van 2 nationale parken en de 1ste zwarte militaire attaché in Liberië. Tijdens de 1ste wereldoorlog werd hem een promotie en de daaraan gelieerde bevelspost in Europa geweigerd, omdat president Wilson vreesde dat sommige blanke officieren zouden weigeren te dienen onder een zwarte bevelhebber. Ondanks voortdurende tegenkantingen heeft hij nooit opgegeven en de handdoek in de ring gegooid; nog altijd is hij een voorbeeld voor vele Afro-Amerikanen.

Als we terug buiten staan, overleggen we even wat we gaan doen voor het avondeten: tot aan het hotel rijden en daar ergens een hapje eten, of onderweg iets zoeken? Het wordt het laatste, dus mama gaat op zoek via Google. De jongens zouden graag in een Longhorn of een Cheesecake Factory gaan eten, alleen is het 1ste weer een steakrestaurant – en dat hebben we onlangs nog maar gegeten – en moeten we voor het 2de een te grote ommetoer maken. Een adresje in Zanesville, OH wekt mijn interesse: 'Tapas Caribbean Kitchen'. Goeie beoordelingen, en deze keuken hebben we nog niet bezocht op onze roadtrip.

We houden halt voor een eerder sjofel huisje waarvan de gordijnen gesloten zijn, maar het 'Open'-bordje wel brandt. Even aarzelen we: zullen we of zullen we niet? We komen binnen in een kleine ruimte waar er voor de rest geen gasten zitten. De man achter de toog kijkt quasi verbaasd op, net alsof hij geen eters verwacht. Op het menu staan er Caraibische gerechten zoals oxtail, chicken brown chew curry en goat curry. Iedereen probeert iets anders, en we bestellen ook nog een extra portie 'Fried Plantains' en 'Banana Fritters'. Een tropisch sapje erbij, en we wanen ons terug op de plaats van onze huwelijksreis. Het streepje muziek dat onze gastheer ondertussen opgezet heeft, draagt natuurlijk bij tot de sfeer. Seighin vindt zijn ossenstaart lekker, Ciaran is niet wild van zijn 'Jerk Chicken', wij maken plannen om terug naar Jamaica te gaan. Finaal wordt het een geslaagd diner, en hebben we deze gok alweer goed doorstaan.

Alhoewel Hoesy geen alcohol gedronken heeft, is het toch Seighin die het laatste uur rijden voor z'n rekening neemt. Nu we terug op onze 'thuistijd' zitten, moeten we wennen aan het aangepaste tijdstip: enkele dagen geleden was er nog 9 uur verschil met België! De vermoeidheid begint ook langzaam maar zeker mee te spelen: elke dag veel bezocht, gewandeld, ontdekt, eerder korte nachten en

urenlange ritten beginnen hun tol te eisen. Durf ik hier het woord 'mini-jetlag' in de mond te nemen?

Van zodra we in de Best Western ingecheckt zijn – gemoedelijke receptioniste trouwens – gaan de 3 mannen op zoek naar een Dairy Queen: ze hebben zin in ijsroom, of tenminste, wat daarvoor moet doorgaan hier in de States. Ik verkies om in het hotel te blijven en op m'n gemakske ... een badje te nemen. Een half uurtje later krijg ik een plastic bekertje met bubbels aangereikt: ze zijn ook even langs een WalMart gegaan om onder andere feestdrank te kopen. OK, 't is geen kristallen glas, en 't is evenmin 'high standard' champagne, maar 't is drinkbaar en de geste die telt. We klinken op Ellietjes geboorte; we doen dit zeker nog eens in stijl over eens we terug thuis zijn, in Chesapeake én in België! ☺

Hoesy geniet ook nog een tijdje van een bad, de jongens zijn zoals gebruikelijk weer zotjes aan 't doen en ik kijk naar een kerstfilm: 'Christmas In July' op Hallmark, enkel in de States mogelijk, hè, Birrie? Er is niet echt een opstaan-, noch vertrekuur voor morgen afgesproken: het wordt een lange dag met alleen maar rijden, en we hebben echt geen haast om thuis te komen en de draad van het dagdagelijkse werkleven terug op te nemen ...

Dag 25: Van St. Clairsville (OH) naar Chesapeake (VA) = home

496 mijlen vandaag / 13094 km in totaal

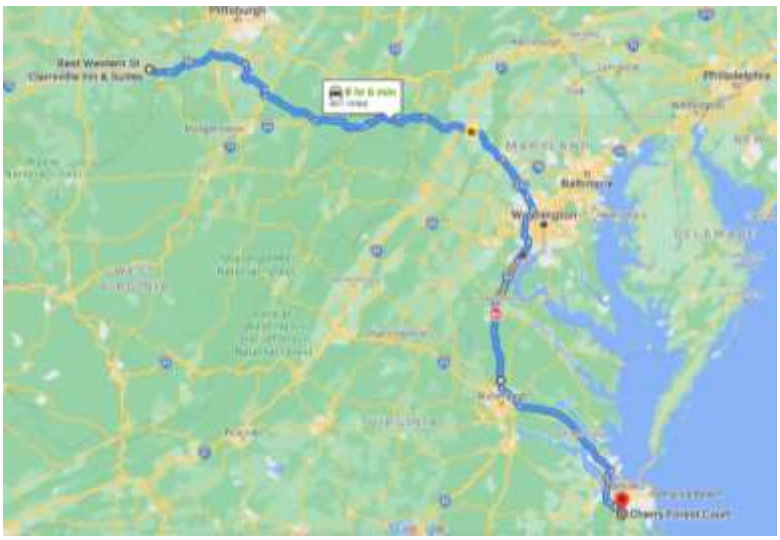

De wekker staat om 07u17 ingesteld – een spielerei van mijnetewege – maar we blijven nog even soezen: de laatste vakantiedag, daar moeten we van genieten! Een half uurtje later zijn 3 van de 4 aangekleed en klaar om te gaan ontbijten. Onze jongste raakt zoals gewoonlijk maar moeilijk uit z'n nest. De maaltijd is van het 'Grab 'n Go'-type: voornamelijk voorverpakt voedsel, zoals muffins, voorgesneden fruit in siroop, zelfs hamburgers die je in de microgolfoven dient op te warmen. Gelukkig is er ook het obligate hotel-wafelijzer. Hoesy is m'n Starbucksmok in de auto gaan halen en serveert me een koffie met opgeschuimde melk: lief! Seighin doet een experimentje: in plaats van heet water aan z'n havermout toe te voegen, probeert hij het met verwarmde melk.

We doen het echt op ons gemakske, net alsof we onbewust nog geen einde aan onze roadtrip willen breien. Amber laat ons weten dat alles OK is met Ellietje, maar dat ze waarschijnlijk vandaag nog niet naar huis zullen kunnen gaan, omdat ze een beetje gelig is, en dus onder de lamp moet. Een klein streepje door hun rekening: ze hadden gehoopt om hun nieuwste aanwinst, zonder zus en doggies, gedurende één dag rustig aan hun huis te kunnen laten wennen. Vanaf morgen is het 'real family life'!

Om 09u30 zeggen we ons laatste hotel op deze roadtrip vaarwel. Hoesy heeft de Waze op een kleine ommetoer naar West Virginia – de staatsgrens is

vlakbij – ingesteld om in Waynesville in de Kroger de WV-mok te kunnen kopen. Yep, ze is in voorraad! 4 koffiebereidingen later zetten we koers naar huis. Ons blitzbezoek aan West Virginia geeft aanleiding tot het opzetten van de onvermijdelijke oldie van John Denver, die luidkeels meegebruld wordt: 'Country roads, take me hooooooome!'. Dan volgt een andere 'Take me Home', de hit van Phil Collins. Weer naar de countrymuziek: laten we nog eens naar 'The Banque' gaan linedancen nu donderdagavond! Spontaan volgt de song 'Whisky Drinking S.O.B.'. Ondanks het feit dat we aan onze laatste vakantiedag bezig zijn, zit de sfeer er dik in.

De 2 uur dat Seighin chauffeur is, wordt een spel met grenzen: terug naar Ohio, dan Pennsylvania, opnieuw West Virginia. We houden halt aan het welcome center van West Virginia om even naar het toilet te gaan, waarna Hoesy het stuur overneemt. De jongens kijken naar afleveringen van 'Casa de Papel', ik schrijf verder aan ons reisverhaal, en probeer de finale van de heren enkelspel in Wimbledon te volgen, met wisselend succes: de verbinding heeft weer kuren. Om 11u47 alweer een staatsgrens: we rijden Maryland binnen. De volgende grens zal de laatste zijn, die van onze thuisstaat...

... en juist die missen we wegens een gigantische stortbui!
Om iets na tweeën arriveren we bij ons laatste eetadresje van deze roadtrip: de keuze is op 'Red Lobster' gevallen, een restaurantje dat we niet meer bezocht hebben sinds onze allereerste roadtrip, die naar het Zuiden, als ik het me goed herinner. Vanzelfsprekend kiezen we allemaal voor een visgerecht; spijtig genoeg blijkt de inhoud van

Hoesy's en Seighins schotel volledig gefrituurd te zijn, wat ze niet verwacht hadden.

Mama's oog is op de etalage van de naburige Navy Lodge gevallen: er hangen grote affiches die 75% aankondigen. Ondanks tegenstribbeling van onze jongste zoon gaan we toch even een kijkje nemen: misschien kunnen we hier wel een grotere maat voor Seighins te kleine haaienbermuda vinden. Helaas, die is niet meer voorhanden, en de mannen vinden evenmin hun gading in de T-shirts en andere kledingstukken die er uitgestald liggen. Ze kiezen ieder een paar kleurrijke sokken met lama's op; ikzelf vind een vervanging voor m'n oude zwarte short. Op de valreep – ik sta al aan de kassa af te rekenen – komt Ciaran nog met een afgeprijsd T-shirt aandraven. En dit binnen het tijdsbestek van een kwartier dat we op voorhand vastgelegd hadden!

De felle regenbui die ons begroette toen we de Red Lobster buitenkwamen, is ondertussen weggedreven. De zon schijnt opnieuw volop en de thermometer wijst 30°C aan: yep, dit is 'Virginia Summer'. Een 3,5 uur rijden scheiden ons nog van onze thuis in Chesapeake: het aankomstuur staat nu op 19u30. Een lange harmonicafile voegt hier gaandeweg tijd aan toe; een kwartiertje pauze tijdens onze allerlaatste stop aan een 'rest area' in Mechanicsville, VA – de kilometerteller staat op dat ogenblik op een magische 166.666 mijl - doet de ETA op 20u00 stranden. Seighin

neemt de laatste keer achter het stuur plaats en rijdt het resterende anderhalf uur naar huis.

Epiloog

[Hoesy] Dit was onze laatste road trip als expats door de USA. Zoals verwacht zaten er een paar pittige dagen qua afstand in, maar we hebben het goed doorstaan. Deze reis was zeker de moeite meer dan waard en ik ben dankbaar dat Calle haar besluit doorgeduwd heeft. Toen ze erover begon zag ik het wel zitten maar had niet de energie om er aan te beginnen. Te veel onbekende factoren om rekening mee te houden. Uiteindelijk zijn we er toch aan begonnen en dit leidde tot een fantastische reis.

Met deze vijfde editie hebben we 48 Amerikaanse staten bezocht. Calle heeft nog niet de mugs alle bezochte staten, maar die komen wel. Nu nog de twee uiterste staten bezoeken: Hawaii en Alaska. Dat zal dan wel vanuit Europa moeten gebeuren tenzij een gunstige wind ons voor een andere reden de oceaan overblaast.

Na deze editie krijgen jullie nog die van de voorbereiding van ons vertrek. Daarna komen de edities van voor de coronacrisis jullie richting uit. Wees dus op jullie hoede voor de herstelling van de onderbroken tijdslijn. De laatste editie zal zoals gebruikelijk de serie 'Across the Pond' in schoonheid afsluiten.

34 – De voorbereiding voor ons vertrek

Na de road trip

De road trip was een vermoeiend, maar het was de moeite. Ik ben blij dat Calle erop aangedrongen heeft. Hoewel ik er behoefte aan had, was ik er waarschijnlijk niet aan begonnen. Zeker op zo'n korte termijn. Gelukkig was de planning voor de trip naar Alaska gedeeltelijk bruikbaar. Een map met nationale parken en monumenten deed de rest. In ieder geval hebben we nu 48 Amerikaanse staten bezocht en veel dingen gezien waar de meesten van dromen.

Een element van de planning was terug zijn tegen maandag 12 juli. We konden door de Summer school van Seighin niet heel lang op de baan zijn en moesten het hoe dan ook 'kort' houden. Evenwel, de laatste dagen bollen waren gepland om zeker tegen die maandag in Chesapeake te zijn. Immers, de verhuizers of beter gezegd de inpakkers zouden 's morgens aan onze deur staan.

Wij waren er, maar de inpakkers niet. Na het ontbijt, neem ik stuur ik regelmatig enkele mailtjes en tekstberichtjes. Eindelijk, rond 1100 krijg ik een antwoord. Het is er druk en ze zullen vandaag niet afkomen. Of woensdag of donderdag goed is? Sorry, voor het laat verwittigen. Geen service, want dit wisten ze zeer waarschijnlijk al voor het weekend. In ieder geval wisten ze dit al in de ochtend.

Een beetje thuis werken dan maar. Mails opkuisen en de administratie in orde brengen. Daarna Stone halen. Het heeft geen zin om hem tot dinsdag in boarding te laten als ze pas woensdag gaan inpakken. Met vreemd volk in huis zullen het twee lastige dagen voor hem worden.

's Anderdaags rij ik dan maar richting HQ. Waar is mijn opvolger? Moet ik beginnen afhaken? Of mag ik nog nieuwe taken op me nemen. Taken die ik toch niet zal kunnen afronden.

Op woensdag komen de inpakkers laat opdagen. OK, ze zijn met veel, maar de namiddag is niet de voormiddag. En weer werden we niet van de verandering op de hoogte gebracht. Ik begin te vrezen dat ze alles op tijd gaan kunnen inpakken. De ploegbaas verzekert me dat het zal lukken en morgen en vrijdag staan ze hier weer. Op donderdag komen er maar twee opdagen. Ik troost me dat ze nog twee dagen kunnen inpakken. In de vroege namiddag, komen ze me vertellen dat ze dringend weg moeten om te helpen bij een verhuis van een Franse officier. Tot morgen?

's Avonds krijg ik echter een mail van de coördinator dat er morgen niemand zal langskomen. Immers, de afspraak was slechts twee dagen vooraf inpakken. Twee dagen? Omdat defensie het contract beheert, hebben we door deze nieuwe procedure geen hefboom bij de firma, en Brussel is veel te ver om daar iets van te verwachten. We blijven

achter met ene half ingepakt huis met veel dozen en de onzekerheid of alles tegen 30 juli klaar zal zijn. Wat als het hen niet lukt?

De verkoop van een aantal spullen die we niet mee nodig hebben of kunnen gebruiken via facebook Marketplace en de App OfferUp verloopt vlot. Dat is voor de goedkope dingen – het is ongelofelijk waarin sommige mensen geïnteresseerd zijn – de duurdere spullen blijven evenwel onaangeroerd. Ook voor de auto is er weinig interesse. Ik krijg wel veel vragen en zelfs afspraken om iets te komen oppikken, en dan niets meer. Raar.

Eindelijk komt mijn opvolger opdagen. Het is dan wel via een mail van de NLR die zich afvraagt waar ik ben. Wel thuiswerken en de verhuisperikelen proberen te beheersen tellen toch ook? Als NLR heeft hij niets in de pap te brokken qua werkplanning. Dat is iets

tussen de branch head en mij. En mijn opvolger heeft niets van hem laten horen en ook niet gereageerd op mijn mails.

Dan is er toch plots interesse in de Chrysler. De eigenaar van een taxibedrijf in Myrtle Beach South-Carolina wil de auto kopen. Hij is zelfs bereid om me een hotel en een vliegticket te betalen als ik de auto naar daar rijd. Hij zegt zelf dat het als een ongeloofwaardig verhaal moet klinken maar hij vindt dit type auto niet tegen een schappelijke prijs. Schrammen op de carroserie zijn geen probleem omdat hij de auto toch moet herspuiten met zijn kleuren. Hij wil wel cash betalen. We vertrouwen het niet echt en spreken bij een bakautomaat af. De mensen van de bank hebben immers verteld dat zo'n automaat checkt of het geld niet vals is. Het moet voor een toeschouwer op een louche transactie geleken hebben, maar de man was wel degelijk ligit. Alles bleek te kloppen.

Op vrijdagavond ontvangen we de mensen van GARD, K9 SAR. De dag nadien hebben we de anderen, kennissen en buren, uitgenodigd. Op beide avonden is er niet veel volk maar het zijn leuke avonden met veel herinneringen. Het zijn ook hete avonden zodat we de schaduw moeten opzoeken.

Zondag is het een rustdag. Oef. Na die twee drukke avonden hadden we het nodig. Omdat het minder heet is dan de vorige dagen, beslissen we om buiten te eten bij een simpele BBQ. De laatste keer dat ik erop zal bakken. Daarna gaat deze tijdelijke ijzerwinkel het stort op. Het toestel heet dienstgedaan, maar het ding is te verroest om door te geven. Jammer, het is nog bruikbaar maar ik heb betere exemplaren op straat zien staan.

Overdag werken we in de tuin. We willen een extra inspanning doen en alles een beetje beter opruimen. Er zijn een paar dingen verwaarloosd en dus extra werk met het wieden. Niet mijn favoriete bezigheid, maar het moet gebeuren. Omdat hout sinds april niet meer opgehaald wordt, moet ik een andere manier vinden om een paar planken kwijt te geraken. De enig optie die me aanvaardbaar lijkt zonder problemen te veroorzaken is ze leggen onder het tuinhuisje. Ze liggen daar in niemands weg en het zal ongedierte weghouden.

Op woensdag komen een paar verhuizers maar ze verdwijnen rond 1500 voor ander werk. Dit gaat echt niet voorruit. Als ze weg zijn, rij ik met Stone naar North-Carolina voor zijn twee weken boarding. Hij zal de hectische toestand van een verhuis niet waarderen en we mogen hem niet meenemen naar ons verblijfplaats in Virginia Beach. Hij snapt het niet. Je zou voor minder.

's Anderdaags is de groep verhuizers veel groter. Het gaat vooruit. Ik hoop even dat het dan toch zal lukken, maar op vrijdag is de ploeg sterk uitgedund. Ze zullen twaalf uur niet halen. Gelukkig heb ik een marge van twee uur voorzien. De kuisploeg komt immers pas tussen 1400 en 1600. Wel dat was toch zo afgesproken.

Een afspraak die komt te vervallen als ik het bericht krijg dat ze binnenkort aankomen. Ik bel de schoonmaakfirma en krijg daar bevestiging dat ze onze richting vertrokken zijn. Als ik hen vertel dat ik speciaal gevraagd heb, en het akkoord verkregen, dat ze pas na 1400 zouden toekomen, excuseert de receptioniste zich. Ze kunnen natuurlijk ook maandag langskomen. Dat kan niet omdat we dan al uit het huis moeten zijn. Tja, dan is het nu of niet. Veel keuze heb ik dus niet.

Met de verhuizers spreek ik af dat ze de bovenverdieping prioritair leegmaken zodat de kuisploeg daar kan beginnen. Ik hoop dat de gelijkvloers leeg is tegen het moment dat boven schoongemaakt is. De verhuizers maken in een recordtempo de bovenverdieping leeg terwijl de kuisploeg met de eerste kamer begint. Op het einde lukt het: schoonmakers volgen de verhuizers op de voet. De container vertrekt rond 1400. Oef. Als we een controle van het schoonmaakwerk controleer, vinden we het resultaat niet goed. Zeker niet in vergelijking met wat je ervoor moet betalen. Hoewel we extra betaald hebben, hebben ze amper naar de diepvriezers en oven gekeken. Die moeten ze helemaal opnieuw doen. Tegen 1600 is het huis leeg en officieel 'schoon'. Calle en ik beslissen echter dat we morgen de vensters een beurt zullen geven. Geen enkele schoonmaakfirma wou immers vensters schoonmaken. Waarom niet?

Zaterdagmorgen staan we tegen 0900 terug in Chesapeake na een nachtje Virginia Beach. We zijn amper met de vensters begonnen of ik krijg een telefoontje dat de tapijtreiniger onderweg is. Over 15 minuten is hij er. Ola, er was afgesproken dat hij 45 minuten op vaarhand zou bellen om we normaal gezien vanuit Virginia Beach zouden vertrekken. Ik zeg dat het goed is omdat we nu al in Chesapeake zijn. Blijkbaar verloopt de communicatie tussen coördinatie en uitvoering zeer slecht in deze streek. Terwijl Calle en ik als een

geolied team alle ramen een grondige beurt geven, worden de tapijten professioneel gereinigd. Alles is op tijd klaar voor het controlebezoek van de realtor. Ze loopt snel door het huis en keurt alles goed. Sleutels afgeven en dit het einde van ons verhaal in de Cherry Forest Ct. Bye huis.

De laatste weken

Terug naar ons verblijfadresje in Virginia Beach voor onze laatste weken in de USA als expats. Terwijl Calle en Sieghin, buiten zijn Summer school, genieten van de laatste dagen, ga ik nog een paar dagen werken. Om Calle en Seighin hun mobiliteit niet volledig af te nemen, doe ik aan carpooling. Hierdoor rij ik voor de eerste keer mee in een cabrio. Natuurlijk start ik niets nieuws, hoewel ik daar wel zin in heb. Mijn werk bestaat uit het opruimen zodat diegene die een taak van mij overneem niet moet beslissen wat nuttig is en wat er in de vuilbak mag. Daarbuiten buig ik me nog uitsluitend over de conferentie. Er hebben zich nog een paar sprekers gemeld waarvan ik beslis dat ze een waardevolle aanwinst zijn. En om een of andere duistere reden, werden de meeste mails van sprekers die hun deelname wilden bevestigen, geblokkeerd. Ik moet ze dus een voor een opnieuw contacteren. Daarbij moet ik ook de productie van de teaser video aansturen en het idee van een hologram als spreker uitwerken.

Tijdens een ochtendcontrole van de veiligheid vinden ze een geclassificeerd document in een bundel die ik op mijn bureau had laten liggen. Dikke pech door verwarring met een rode kaart als gevolg en dit op enkele dagen van mijn vertrek.

Als ik 'thuis' ben, dan profiteer ik van de mogelijkheden om te zwemmen in de zee (of is het de oceaan?) en om samen met Calle te lopen op het strand. 's Morgens vertoeven in het water komt soms met extra's: zwemmen terwijl bruinvissen langskomen, in het water stappen en een rog of een degenkrab ontdekken, vissen die uit het water springen of aan je voeten knabbelen… Samen met Seighin probeer ik een paddleboard. Na een paar keren kopje onder gegaan te zijn, lukt het ons aardig. Hoewel, draaien lukt ons nog niet goed.

In de eerste week rijden we met Ciaran naar Washington voor zijn terugvlucht. Omdat de rit iets langer duurt dan gepland, veel verkeer, is het afscheid nogal kort. Geen erg, want we zien elkaar snel terug. In plaats van terug te rijden, steken we door naar Delaware voor een overnachting bij Alex en Mark. Het wordt een zeer leuke avond en ochtend. Hopelijk zien we die twee snel in België.

De enige zondag in augustus die we voor ons alleen hebben, Seighin overnacht bij Orlando, brengen we door in OBX. We willen de Noordelijke vuurtorens, bezoeken. Jammer genoeg wisten we niet dat je tickets op vaarhand moet kopen om ze te beklimmen. Ondanks onze zoektocht zien we geen wilden paarden. Toch was het een leuke dag samen.

Tijdens mijn laatste dagen als expat, hebben we nog een diner met een aantal mensen van de K9 SAR en line dansen we in The Banque. Tijdens ons vorig bezoek hadden we de danspassen op 'In Zaïre' gedemonstreerd, maar deze keer doen we het rustig aan. Een snelle drink voor afscheid op het werk. Dit is een beetje in mineur omdat er niemand mijn informele taak als organisator afscheid op zich genomen heeft. Ik ontvang ook geen cartoon. Een geschenk waar ik naar uitgekeken heb. Jammer.

Binnenkort wordt onze Prius C opgepikt voor verscheping naar ons landje. Snel nog de laatste dingen regelen zodat er niets verkeerd gaat. Benieuwd hoe lang het nu zal duren voordat we er mee op de baan kunnen.

Het plan voor de laatste avond was om die aan het strand door te brengen, maar door de slechte planning van Seighin, hij is nu de grootgebruiker van de kleine auto, valt dat in het water. We halen samen Stone op in North-Carolina. Kyle, de trainer waar hij de laatste tijd veel bij verbleef, is triestig want Stone is nu voorgoed weg. Hij doet me beloven om regelmatig foto's van onze hond door te sturen. We hebben veel van Kyle geleerd. Bij hondentraining leer je meer over jezelf als handler dan over je hond. Thuisgekomen is het apero en pizza. De laatste avond om Amerikaanse bodem.

's Morgens is het inpakken en wegwezen geblazen. Naar goede gewoonte vertrekken we te laat. Gelukkig heb ik veel reserve ingebouwd. Onderweg vreten de files mijn grote reserve op. In plaats van de voorziene 3 uur, komen we pas 2 uur of voorhand aan. Ze hadden me verteld dat ik eerst Stone moest inchecken maar er is niemand om dat te doen. Terwijl Seighin en Calle bij Stone blijven, wandel ik naar de incheckbalie. Na lang wachten blijkt dat ik moet inchecken samen met Stone. Terug naar beneden om hem te halen en opnieuw aanschuiven. Gelukkig verloopt alles vlot. Nadat de TSA hem gecontroleerd heeft, mogen we hem nog water geven en zijn ijsblokjes voor op de vlucht. Bij de veearts hadden ze me de raad gegeven ijsblokjes i.p.v. water in zijn drinkbak te doen: ijs blijft beter in zijn drinkbak en langer koel. Dan gaat zijn bench dicht en wordt hij weggevoerd. Het voelt triestig aan, maar ik zal hem over een uur of 10 terugzien. Als hij uit zicht verdwijnt, neem ik afscheid van Calle en Seighin en begin terug aan te schuiven voor de controle. Ik zet me in mijn stoel en merk dat ik er drie voor mij alleen heb. Misschien zal ik op deze vlucht kunnen slapen? Het vliegtuig vertrekt laat…

35 – Thuiskomsten en vertrekken

Eerste thuiskomst

Het vliegtuig is tamelijk leeg, zeker achteraan. De reizigster aan het gangpad, verlaat onze 3–zit na het opstijgen en zo krijg ik onverwacht een ruime plaats om te slapen. Misschien dat het deze keer mij wel lukt. In ieder geval nestel ik me, na het avondmaal, comfortabel over de drie zitplaatsjes. En ja, ik heb de indruk dat ik me een paar uren in een andere wereld bevind, maar niet lang genoeg om zeker te zijn. Een deel van de vlucht verloopt tamelijk hobbelig. Ik zit goed, maar ik vraag me af hoe Stone zich beneden in het ruim moet voelen. In je bench afgevoerd worden, weg van iedereen die je kent en dan in een afgesloten ruimte gezet. Lawaai en daarna op en neer, van links naar rechts bewegen zonder dat je een idee hebt wat er gebeurd of gaat gebeuren. Moet angstaanjagend en bevreemdend zijn. Ergens had ik gehoopt dat iemand van het cabinepersoneel me zou komen vertellen dat hij het goed maakt, zelfs als dat niet zo is, maar dat was ijdele hoop. Geen feedback terwijl ze toch weten dat hij bij mij hoort.

Zoals verwacht land ik met een jetlag. Een lange wandeling tot aan de transportband om mijn valiezen op te halen. Geen Stone te zien. Waar is hij? Niemand van KLM die me iets komt zeggen en ook niemand te zien. Ik stap naar de douane maar die weet ook van niets. Ik ben toch niet de eerste die met een hond overkomt? Door corona is er waarschijnlijk een lange periode geweest dat er geen honden ‘in cabin’ overkwamen, maar die kennis moet toch niet volledig weg zijn. Ik kijk rond en zie twee KLM-dames pratend mijn richting uitkomen. Na twee verschillende aanwijzingen, raden ze me aan om naar de bagage afhandeling kiosk te gaan. Daar vertellen ze me dat Stone naar beneden gebracht zal worden nabij de lift.

Verwachtend dat ze naar beneden zullen komen en wachten tot ik er aankom, tref ik tot mijn verbijstering hem alleen in zijn bench aan. Achtergelaten. Ik denk niet dat er iemand een wildvreemde hond uit een aankomsthal zal vervreemden, maar wat als er een kind zijn vingers door het traliewerk steekt en de hond bijt uit angst na zo’n vlucht? Niet de soort service dat ik van een maatschappij als KLM verwachtte. Zijn kooi is met plastiek straps dichtgemaakt. Ik wil hem zo snel mogelijk eruit halen maar krijg ze met de hand niet open. Ik ruik urine en vermoed dat hij van schrik geplast heeft. Je zou voor minder. Ik vind enkele spanbanden met een ijzeren haak aan en gebruik deze om de straps te breken.

Gelukkig heb ik zijn leiband bij de hand. Bevrijd. Met een valies en een bench op de kar, een hond naast me en een trolley beweeg ik me door de hal richting douane.

De vriendelijke douanebediende handelt de administratie zeer vlot af. Alle papieren zijn in orde. Als ik ze terug in mijn handen krijg bemerk ik dat ik een kopie van het certificaat van zijn vaccinatie tegen hondsdolheid gekregen heb, terwijl ik van dit vaccin het origineel nodig heb. Nee, de dame van de douane heeft die niet. Terug naar het bagage loket van de KLM. Ik vraag of zij soms weten waar het origineel zou kunnen zijn, ik vermoed in Washington DC, krijg ik het antwoord: “Dat is ons probleem niet. Wij weten niet wat ze in Washington doen en zijn daar niet verantwoordelijk voor.” Ik krijg zelfs geen contactgegevens, terwijl een simpel telefoontje of een mailadres voldoende geweest zou zijn. De KLM slogan ‘we care’ blijkt in dit geval een lege doos.

Eerlijkheidshalve moet ik zeggen dat ik later op de dag het origineel ontdekte in het mapje dat ze me in Washington gegeven hadden. Probleem was hierdoor opgelost, maar toch.

Ondanks het vroege uur staat Sander ons al op te wachten. Terwijl Sander een koffie haalt als antidote tegen de opkomende jetlag, klampt een dame me aan. Ze vraagt of de bench groot genoeg was voor Stone en goed voor een vliegreis. Als ik bevestigend antwoord, vertelt ze me dat ze voor haar twee honden extra grote en dure kooien gekocht had omdat ze dacht dat de oude niet voldeden terwijl haar honden kleiner zijn. Als ze wijst naar haar exemplaren begrijp ik haar frustratie.

Hoewel kleiner dan de twee paleizen van de dame, past de kooi van Stone niet in de auto. Ik moet die demonteren en Stone krijgt een plaatjes in de koffer. Onderweg stoppen we even voor plasje dat niet komt. Te veel nieuwe geuren? Wel, het is dan ook zijn eerste keer op Europese bodem.

Als we in Zoersel toekomen, zijn Amber en de twee kleindochters er al. Na het weerzien en een leuk middagmaal, gaan we voor een wandeling in het park vlakbij. Stone keurt het bos en vindt het aanvaardbaar. In ieder geval vindt hij de temperatuur veel beter dan 6000 km terug.

Deze wandeling vraagt voor een kleine versnapering. We zetten ons op het terras en Stone gaat mooi liggen, zoals het een goed opgevoede hond past. Ik ga steevast voor een Westmalle. Lily krijgt een kommetje aardbeien voorgeschoteld. Om haar over de schrik van die onbekende die ik in haar ogen ben, te helpen, bied ik haar een aardbei aan. Juist voordat ze wil bijten, ontsnapt die uit mijn greep, botst op tafel en valt op de grond. Moet dit nu DE aardbei zijn die ze wou eten! Ze huilt om die ene terwijl er een tiental andere in het kommetje voor haar liggen. Sander komt op met een nieuwe naam voor me: ‘Noepa fraise’. Als we zo stilzitten overvalt de moeheid me. Naarmate de minuten verstrijken wordt mijn gezelschap saaier. Een beetje sneu voor hen, nadat ze zo veel moeite gedaan hebben.

Ik blijf nog een paar uur wakker en na een vroege avondwandeling kruip ik op een aanvaardbaar uur in bed. Tegen die tijd ligt Stone al in dromenland. Als ik in de vroege ochtend, eerder midden in de nacht, wakker wordt, hoor ik hem rondlopen. Hij heeft duidelijk ook last van jetlag.

De moeilijkheid om 6 uur tijdsverschil psychisch te overbruggen en de bijbehorende ochtendstond heeft zo zijn voordelen op een Antwerpse Moedertjesdag. Ik ben namelijk aan de bloemenwinkel op het moment van de opening. Geen volk, dat komt later wel maar dat is mijn zorg niet op dit uur. Ik koop

twee boeketten; een voor mamie en een voor tante Jelle. Voor pistolets of koffiekoeken helpt zelfs een zware jetlag niet, want aan de baker staat al een rij van 30 personen aan te schuiven. Gelukkig moet ik niets halen want ik heb mezelf voor deze middag bij de mamie en papie uitgenodigd. Seighin en Calle gaan vandaag lunchen in een sjiek Frans restaurant in Virginia Beach.

Na de ochtendwandeling met Stone, besluit ik nog even mijn ogen dicht te doen en ja dat lukt me. En Stone zal ook wel al weer liggen slapen. Daarna douchen, scheren en opkleden. Klaar voor een autoritje naar Schilde. Amber heeft immers hun Aurius bij me achtergelaten voor een dag. Mijn actieradius is dus een beetje grote dan een paar kilometer en mijn overbruggingssnelheid ook.

Het is een leuke lunch waarbij we met zijn drieën genieten van het ontbijt dat Calle laten leveren heeft. Als de mand bijna leeg is, rij ik terug naar huis voor Stones tweede wandeling van de dag. De grote toer in het bos. Voor ik vertrek naar Ranst, een beetje virtueel communiceren met Calle. In de Zakstraat is bijna iedereen er behalve natuurlijk Loic, Ciaran, Calle en Seighin. Het weer is aangenaam om buiten te zitten en gelukkig beperken de gevolgen van de jetlag zich tot vroeg opstaan en is de vermoeidheid weggeëbd. Van de gelegenheid geprofiteerd om de kleinkinderen bezig te zijn. Het is tamelijk laat als Gerd en Lore me thuis afzetten, want de Aurius is terug richting Begijnendijk.

Op maandag zet de papie mij af voor het oppikken van de huurauto. Het duurt een tijdje, maar uiteindelijk vinden ze de reservatie terug. Het is een nieuwe Golf, een sjieke wagen maar een beetje te klein om Stone mee te vervoeren. Om een of andere reden is mijn belkrediet op in amper 1 dag. Ik moet snel een abonnement hebben. Daarna middageten met Amber en co. Omdat het niet duidelijk is of ik al dan niet een corona-test moet ondergaan, ga ik voor de zekerheid en laat er een neusstaal nemen. Ondanks de bewering dat we als Belgen recht hebben op twee gratis testen, moet ik deze betalen. Raar.

Na de avondwandeling, nee in feite loopje met Stone in het bos, spring ik even binnen bij onze buurvrouw Maria. In loopkledij ga ik samen met Stone naar achteren op het terras. Stone gedraagt zich voorbeeldig, zoals hij deed op het terras ene paar dagen geleden. Ons gesprek loopt uit en dus zit ik laat aan tafel voor het avondeten. Daarna douchen en slapen, want morgen moet ik er vroeg uit. Omdat een COVID-test niet nodig was, heb ik beslist om morgen naar Evere te rijden, zelfs zonder het resultaat te kennen.

Vergeetput

Om 05 uur 10 loopt de wekker af. In feite de SleepCycle App van mijn iPhone. Opstaan, ontbijten en een ochtendwandeling. Dit wordt binnenkort mijn nieuwe ochtendroutine, tenzij een gekend virus zijn kop weer opsteekt. Geen file onderweg. Is dit omdat het zo vroeg is of vanwege de vakantieperiode?

Iets na 7 uur ben ik in de gangen van ACOS Strat. Er is niemand van de NATO-desk daar en het ziet er niet naar uit dat er iemand zal zijn in de komende dagen. Waarom moest ik hier deze week zijn? Wat was er zo dringend? In afwachting tot ik meer te weten kan komen, babbel ik met oud-collega's. Sommigen zitten hier al jaren op dezelfde dienst. Er is nog geen PC voorzien voor mij en er zijn er ook geen in voorraad. Ik probeer een lokaal te vinden met een 'vergeten' computer zodat ik toch minstens iets kan doen in plaats van met mijn vingers te draaien en koffie te drinken. Na een paar uur van rondbellen en praten, blijkt dat ik niet de job van mijn voorganger zal overnemen. In tegenstelling tot wat de "CHOD" in zijn antwoord naar me schreef, willen ze me niet gebruiken voor min kennis over concepten, want ik moet "resources" voor mijn rekening nemen. Daar ken ik niets van. Zijn ze serieus? Ik begrijp de beslissing enigszins, want resources is het saaiste onderdeel dat niemand echt wilt en dus geven ze dit takenpakket aan de "nieuwe", maar voor mij is dat dus slechter nieuws. Dat betekent ook dat er voor mij niets te doen is deze week. De overgave-overname met mijn voorganger is dus niet meer nodig en intussen kan ik niets doen omdat niemand me op de hoogte kan brengen. Ik was beter deze week niet afgekomen en in de USA gebleven. Ik probeer een beetje administratie in orde te brengen, mijn mail te checken. Uit verveling keer ik vroeg naar huis terug.

's Anderdaags is het niet betere. Om 10 uur wandelt de oude bureauchef binnen en bevestigt de taakverdeling. Mijn motivatie dat al op een zeer laag pitje zat, gaat door de bodem want uit ervaring weet ik dat resources extra saai is en helemaal geen uitdaging vormt. In de wandelgangen vertellen collega's gelijkaardige verhalen maar daar ben ik niet in geïnteresseerd. Dat andere dat ook meegemaakt hebben, schildert alleen maar een slechter beeld van het personeelsbeleid en is zeker geen peptalk. Een gesprek met een van het hoger kader draait uit op een loos gesprek over "wat heb jij al voor Defensie gedaan?" Ik was vergeten dat er dinosauriërs die zich belangrijk voelen in het stafgebouw rondlopen. Arme Defensie. 's Avonds schuif ik aan in de verkeersfile. Het huilen is me nabij. Moet ik dit nog een jaar volhouden? Misschien toch uitzien naar een andere job? Iets met duiken?

Over duiken gesproken, door mijn vroege terugkeer kan ik het jaarlijks etentje van de redactieraad Hippocampus meepikken. Hoewel, het duurt een ganse tijd voordat ik het restaurant vind. Bijna tot wanhoop toe, totdat twee dames me wegwijs maken. Het wordt een leuk weerzin, dito avond.

Intussen hebben Calle en Seighin het naar hun zin in de USA. Het is echter van korte duur want na Seighins graduation ceremonie moeten ook zij terug naar België.

Tweede thuiskomst

Een week later, 's morgens vroeg naar Zaventem. De tweede ploeg komt vanuit vanuit Betekom. Iedereen behalve de drie honden is er om de laatste twee 'Amerikanen' te verwelkomen. Samen wachten we buiten want we mogen niet binnen door de Covid-maatregelen. Raar, want in Shiphol was dit helemaal geen probleem. In Zaventem staat iedereen bijeengepakt buiten voor de uitgang. Is dit beter?

Het lange wachten wordt nog een beetje langer als Seighin de verkeerde uitgang kiest en me belt dat hij ons niet ziet staan. Even verwarring, maar dan vind ik uit dat ze helemaal naar beneden gegaan zijn en

niet aan de aankomsthal. Ik stuur ze terug een verdieping hoger en yep, daar staan we. Blij weerzien. De vlucht was goed verlopen.

Met twee auto's rijden ze richting Betekom. We zien voor het eerst het huis van Samber. Het is een leuk huisje. De twee honden zijn ook blij om de ganse bende te zien. We brengen samen de dag door met bijkletsen. Als we 's avonds terug naar de Wandelweg rijden, blijft Seighin achter voor een nachtje slapen.

Eerste vertrek

Loic moet op de eerste werkdag van september bij INEOS in Duitsland beginnen. Zijn eerste werkdag na jaren studeren. Na een gesprek over het aankopen van een auto en het maken van een statement (hij wil zijn steentje bijdragen tot het 'vergroenen' van de petrochemie en tevens een imago van innovatie uitstralen), kocht hij een elektrische auto. Het is tevens onze eerste kennismaking met een volledig elektrische wagen. Het versnellingsvermogen van zo'n auto komt als een verrassing.

Evenwel, hij is niet op zijn eerste werkdag aanwezig want ziek te bed. Er is een ziektekiem die de ronde in de familie doet en het heet hem geveld. Hij voelt zich pas op de derde dag fit genoeg om naar Duitsland te rijden. We zien hem in het weekend terug.

Tweede vertrek

Omdat Ciaran zijn kot in Leuven voor zes maanden (onder)verhuurd heeft aan een Nederlandse student, moet het volledig leeg gemaakt worden. Ik rij met de auto van papie en mamie en een grote aanhangwagen naar Leuven om de spullen uit zijn kot alsook uit de opslagplaats in een keer mee te nemen. Minutieus puzzel ik zodat ieder vierkante centimeter benut wordt. Ik slaag er zowaar in. Alles stevig vastzetten en een zeil erover want de regen dreigt. Niet dat het zeil een fikse regenbui zal tegenhouden, maar misschien net lang genoeg om naar een droge plek te rijden.

Na een paar kilometer, stop ik even om alles te controleren. Ja, alles staat en zit nog goed vast. Aan nog geen 100 km/h sokkelen we over de autostrade. Het is gelukkig niet te druk zodat de vrachtwagens gemakkelijk kunnen voorbijsteken. Ter hoogte van Mechelen kijk ik achterom en bemerk dat het zeil los zit. Snel checken hoe dat komt.

Vooraan de aanhangwagen bemerk ik een open plaats. Ik vraag aan Ciaran wat er daar stond. Het duurt eventjes en dan zegt hij 'mijn hoge kast'. Met enig ongeloof, vraag ik me af hoe dat kan. Als dat het geval is, dan moet die kast bijna vertikaal omhoog gevlogen zijn, want rondom staan harde elementen.

Terwijl we op de pechstrook stil staan, horen we auto's toeteren. Een vrachtwagenchauffeur brengt zijn vinger naar zijn hoofd. Een andere wijst naar achteren. Ik kijk tegen de rijrichting in en zie vrachtwagen uitwijken naar de pechstrook. Ik ontwaar ook iets op de weg. De kast?

We kunne die daar niet laten liggen. Het is al een wonder dat er geen enkele auto op gebotst is. Volgens mij is het een kwestie van tijd en dus stappen we die richting uit zonder echt te weten wat we gaan

doen. Als we op de plek aankomen, zien we inderdaad de kast liggen. Het ding is als het waren nog intact. Sterke meubels die van IKEA.

Ik stuur Ciaran vooruit om aankomende voertuigen op het gevaar te wijzen en me te verwittigen als er een gat komt. Hij is nog maar 50 m verder als ik een opening van 500 m zie. Dit is het moment. Ik wandel de eerste rijstrook op en neem de kast mee terug. Gevaar geweken. Ciaran neemt de kast mee naar de auto. Dat moet een zot zicht geweest zijn.

Als we alles netjes terug in de aanhangwagen gezet hebben, komt er een FAST-wagen aangereden. “De politie heeft me gebeld omdat er een kat op de autostrade zat. Weten jullie hier iets van?” We moeten even lachen en leggen uit dat het waarschijnlijk om een ‘kast’ gaat. Hij gelooft ons niet echt, maar omdat hij geen katachtige ziet lopen, begeleidt hij ons van de hoofdbaan.

Het eerste volle weekend van september bollen we met drie in de huurwen naar Montpellier. Ciaran gaat daar met een Erasmusbeurs een semester studeren aan Polytech Montpellier, de universiteit voor ingenieurs. Alle vakken in het Frans. Hij zal een tandje of twee moeten bijzetten, maar op het moment dat we ernaar toerijden beseft hij dit nog niet ten volle.

Voor ons is deze rit een tocht door “memory lane”. We rijden immers op de ‘Route du Soleil’, de weg die ons tientallen keren geleid heeft naar de (duik)vakanties in Spanje. Na een lange rit stoppen we onderweg aan een leuk restaurantje op twee uur van Montpellier. Het is een eenvoudig avondmaal, maar best een gezellig plaatsje. Daar merkt Ciaran de lading van het woord ‘polytechnic’ in de Franse gemeenschap. Tevens sukkelt hij met zich in het Frans uit te drukken. Hij zal het zwaar hebben de eerste weken.

Na een zoektocht per auto in de kleine straatjes van de stad (waarom maken ze de middellijnen in hoge beton?) vinden we ons hotel. De kamer is verrassend ruim en goed ingericht. Zeker een hotel om te onthouden en terug te keren.

’s Anderdaags, hoewel het niet in de prijs inbegrepen is, gaan we ontbijten om geen tijd te verliezen. Daarna rijden we richting de universiteit (de parking is duur) en vinden gelukkig een parkeerplaatsje. Er zit maar een behulpzame juffrouw achter de grote balie van het studentenverblijf, en dit in een weekend waarop de meeste studenten binnenlopen. Ze vindt niet van de reservatie van zijn kot maar

begrijpt dat hij niet kan wachten tot maandagmorgen om alles te regelen. Na meer dan een uur, heeft ze sleutels van een kamer en mogen we zijn spullen daarnaartoe brengen.

Het park waar de verschillende gebouwen met studentenkamers staan, ziet er niet slecht uit. We wandelen echter richting van een verwaarloosd uitziend gebouw. De binnenkant vertelt hetzelfde verhaal en als we de deur openen, dan valt het kot tegen. Het is iets heel klein en valt in het niet vergeleken met wat hij in Leuven heeft. Ciaran is duidelijk teleurgesteld en ziet het even niet meer zitten.

We spreken af om eerste even de omgeving en de universiteit te verkennen en een winkel in de omgeving te zoeken. Na het eten van een sandwich rijden we richting de IKEA voor een paar spullen om zijn kamer aan te kleden. We zijn niet het enige ouderkoppel die met een student gaan winkelen voor interieurspullen. We raden hem aan om met de andere internationale studenten af te spreken om de stad te verkennen. Immers, die buitenlandse studenten zullen met hetzelfde probleem van ongekendheid zitten en waarschijnlijk wel oor hebben naar een samenkomst. Inderdaad, er reageren er een paar.

Zondagmorgen rijden we terug naar de universiteit om de laatste spullen af te leveren. Hoewel we het ontbijt van gisteren niet moeten betalen hebben, stappen we naar een bakkerij om op hun terras van het mooie weer te genieten. We moeten onze COVIDSafe tonen voordat we iets mogen nuttigen. In Frankrijk zijn de maatregelen strenger.

We nemen afscheid en laten we Ciaran achter om te beginnen aan zijn Frans avontuur. Wij beginnen aan onze lange rit terug.

Op woensdag krijgen we het bericht dat hij vanaf nu een bachelor is. We moeten gelukkig niet terug naar Montpellier rijden om hem op te halen omdat hij niet geslaagd is. Ik mag nu zijn 'traditioneel' T-shirt bestellen. Hij vertelt ons dat hij de eerste les niet begrepen omdat het allemaal in het Frans was. Tja, hij zal het nog moeilijk hebben maar als hij er zich doorworstelt, dan wordt dit een beestige ervaring met een pak extra levenservaring.

Derde thuiskomst

De container staat om 0700 voor onze deur. Gevloekt. De afspraak was toch om 1300. We zijn helemaal niet voorbereid op deze te vroege vogel. Wat moet waar staan? Het duurt een tijdje voordat de ploeg door heeft dat ze gewoon de dozen moeten uitladen en minimaal moeten uitpakken. Het heeft volgens ons immers geen zin om alles uit de dozen te halen om over een paar weken/maanden alles weer in dozen te moeten steken vanwege de werken. We hebben immers een lange lijst van werken die uitgevoerd moeten worden. Die werken

moeten ervoor zorgen dat we de volgende 20 jaar geen grote werken meer moeten uitvoeren. We zijn immers van plan om hier te blijven wonen.

Het uitladen gaat dus zeer snel en omdat we de gehoopte voorbereidingstijd niet gekregen hebben, vrees ik dat er een deel in het honderd zal gelopen zijn. De dozen zullen niet staan waar we dit gewenst hadden. Er is echter niet veel aan te doen want het moet vooruit gaan. Tegen de middag is de container leeg en ons huis vol met dozen. Wel een aantal kamers is vol, want we hebben alles zo veel mogelijk geconcentreerd. De bureau, de woonkeuken, de speelkamer en de garage zijn overladen vol. Het is nu aan ons om die dozen uit te pikken met het materiaal dat we de komende maanden echt nodig hebben.

Tegen het einde blijkt echter dat de container gelekt heeft. Het gat is niet nieuw want er is een slechte herstelling gebeurd. De verhuisfirma wist dus dat er een risico op lekken was. Calles verzameling van papieren feest servetten is volledig vernield en een heleboel duikmateriaal is beschimmeld. Een boze mail naar Gosselin met de vraag hoe ik dit schadegeval kan terugvorderen. We zullen onze opleg niet betalen voordat deze schadeclaim geregeld is.

Calle start met het inaden van de keuken want in deze ruimte hebben we geen grote werken gepand. Voor de rest is het een beetje kamperen in eigen huis. Hopelijk kunnen we snel starten met de verbouwings- en verfraaiingswerken. Een ‘terugkeer’ naar het normale tegen het jaareind zou goed zijn.

Naast het afspreken met aannemers voor het uitvoeren van de werken (een moeilijk bevalling omdat ze allemaal druk bezet zijn), moeten we ook nog de andere administratieve dinges des levens regelen: verzekeringen, ziekenkas, identiteitskaart, Amerikaans rijbewijs Seighin omzetten naar een Belgisch… Vooral hebben we er geen vergeten? Dat gevoel van iets over het hoofd gezien te hebben blijft knagen.

Vierde thuiskomst

Voor de 'laatste' thuiskomt, moet Seighin voor de eerste maal terug naar een Vlaamse school. Hij zal een speciaal overgangsjaar volgen waarbij de cursussen gefocust zijn op wiskunde en wetenschappen als voorbereiding op universitaire studies zoals ingenieur, dokter,… Hij heeft iets meer dan een uur nodig met bus en tram om vanuit Zoersel zijn school in hartje Antwerpen te bereiken.

Zoals ik geschreven heb, is onze Chrysler omgeturnd in een taxi en rijdt nu rond in Myrtle Beach. De Prius C komt over het water maar dat duurt een tijdje. Voorlopig moeten we al onze verplaatsingen met de fiets doen. Voor de grote, wekelijkse boodschappen mogen het autootje van onze buurvrouw Ilse even lenen. De weinige verplaatsingen naar het hoofdkwartier te Evere neemt snel 2 uur en 45 min van deur tot deur in beslag. Voor bijna 8 uur werken moet is dus 5 uur en 30 min reizen. Niet echt een optimale verhouding.

Op 01 oktober moeten we geen masker meer ophebben om rond te lopen. Dat is goed, maar ik vrees dat dit het einde nog niet is. Het mondmasker komt zeker nog terug.

Na het bericht dat onze auto ontscheept is, kunnen we aan de dedouanering beginnen. Hopelijk gaat het deze keer vlugger dan 100 maanden. Dat zou wel moeten, want in feite is het nu een Belgische auto die terugkeert. Benieuwd.

Ik krijg een mailtje van de expediteur dat de auto mondeling ingeklaard is. Geen idee wat

dat betekent, maar ik mag de Prius in Rosendaal gaan oppikken. Met een gehuurde lange aanhangwagen rij ik naar Nederland. Ik heb de juiste stukken niet meegekregen om de auto 100% veilig te verankeren en dus rij ik met een klein hartje en veel controlestops terug naar huis. Ik wil immers niet hetzelfde als met Ciarans kast tegenkomen. Iedere keer als ik in de achteruitkijkspiegel kijk, schrik ik: een zit een auto dicht in mijn gat. Oh, dat is onze Prius op de aanhangwagen. Na meer dan een uur staat de Totota op onze oprit. Gelukt. Nu nog een plaat

Na een heleboel mails, telefoontjes ("ik mag je de naam van de verantwoordelijke niet geven"), een verwijzing naar een brief van 30 augustus die nooit toegekomen is en een bereidwillige douanebeambte lukt het mij om een autoplaat te krijgen. Nergens wordt er iets gemeld over een technische controle. Ik denk dat ik er best vanuit gaat dat dit moet gebeuren.

Epiloog

Vandaag schrijf ik 09 december, bijna 4 maanden na mijn terugkeer. Initieel was deze epiloog slechts 3 lijntjes lang. Die zinnen st aan er nog steeds, maar het einde van ons belevenissenboek is nu iets langer. Tijdens de wandeling deze morgen met Stone filosofeerde ik even over mijn kort besluit en vond dat het toch iets meer vlees aan moest (of is dat een letterlijke vertaling uit het Engels?).

Misschien beginnen met een waarschuwing: deze bovenstaande paragrafen werden, zoals de meeste edities behalve als Calle de pen ter hand nam tijdens onze road trips, geschreven een tijdje na de feiten. Hoewel ik steeds trachtte de geest van het moment vastte leggen, wordt geschiedenis gevormd door de schrijver en niet door de feitelijke gebeurtenissen. Objectief vertellen is een ideaalbeeld.

Het afscheid aan ons thuisland voor twee maal drie jaar en de aanpassing aan het leven in België duurt langer dan de eerste keer. Wel een paar ideeën waarom, maar niet zeker of dat inderdaad zo is. Is het omdat we nog tussen de dozen leven? Worden de verschillen in cultuur en sociaal leven gladgestreken door de maatregelen in antwoord op de sluipende corona dreiging (hoewel ik de indruk heb dat het leven hier meer gejaagd voorbij gaat)? Of hebben ons als expats zo ingebed dat we uit een dieper dal van ontwenning moeten kruipen? Denk niet dat we niet graag hier zijn, terug zijn heeft zeker positieve punten.

Intussen zijn we al een tijdje terug en hebben we het jaartje minder een plaats gegeven, hoewel het beest bij tijden terug zijn kop opsteekt, het monster van Loch Ness emulerend. Over iets meer dan een jaar hang ik mijn klak aan de haak en hoewel er nog geen concrete plannen zijn, ideeën genoeg. Nu de auto terug is, ben ik mijn duikmateriaal aan het moderniseren en laat het nazien om over een paar weken terug het open water te kiezen. De vijfde editie van het Experimental Deep Dive Team lonkt aan de horizon. Na een lange zoektocht, een stuk bos gevonden waar Stone vrij mag rondlopen en terug de draad van de K9 SAR aan het oppikken. Het schrijven zal ik voorlopig niet moeten laten. Mijn doctoraat en een project met Skubba & Fred zullen me nog een paar jaar aan het klavier binden. Natuurlijk zijn er onze kinderen (en aanhang), altijd een handvol wat ook de leeftijd mag wezen, en onze kleindochters. Qua tijdsinvulling komt er dus geen zwart gat. Psychologisch moet ik het nog bekijken, maar dat kan nog even wachten.

We zijn fortuinlijk dat we voor die zes jaar gekozen hebben. We beseffen dat er risico's aan verbonden waren maar deze wogen niet op tegenover de kansen die een dergelijke keuze bieden. Aan collega's die het overwegen, begin ik met de mogelijke nadelen en risico's, maar eindig steevast met de positieve zaken als je vertrekt met een open geest. Als ik onze kinderen bekijk, dan hebben ze een onbetaalbare ervaring opgedaan en zijn ze cultureel bewuster geworden. In de aanloop naar het eerste vertrek vroeg Amber wat het leven in een andere cultuur als voordeel had. Ik kon haar alleen antwoorden dat het je 'cultural awareness' zou vergroten en je als mens rijker maakt. Ze zou het begrijpen als ze het eenmaal meegemaakt had. Hoewel ze nooit echt in de USA geleefd heeft, stelde ik haar na drie jaar de vraag. Ze kon het niet beschrijven, maar ze wist perfect wat ik toen bedoelde. Alle vier hebben ze dit meegekregen, het is aan hen om het te gebruiken.

Na drie jaar in de USA en met 48 bezochte staten, sluit ik met een beter epiloog onze tweede reeks belevenissen als expats af. Tot de volgende toer? Met een vervolgeditie? Hoewel, met een pensioendatum in het verschiet is die mogelijkheid wel zeer klein.

"**No longer across the pond**"